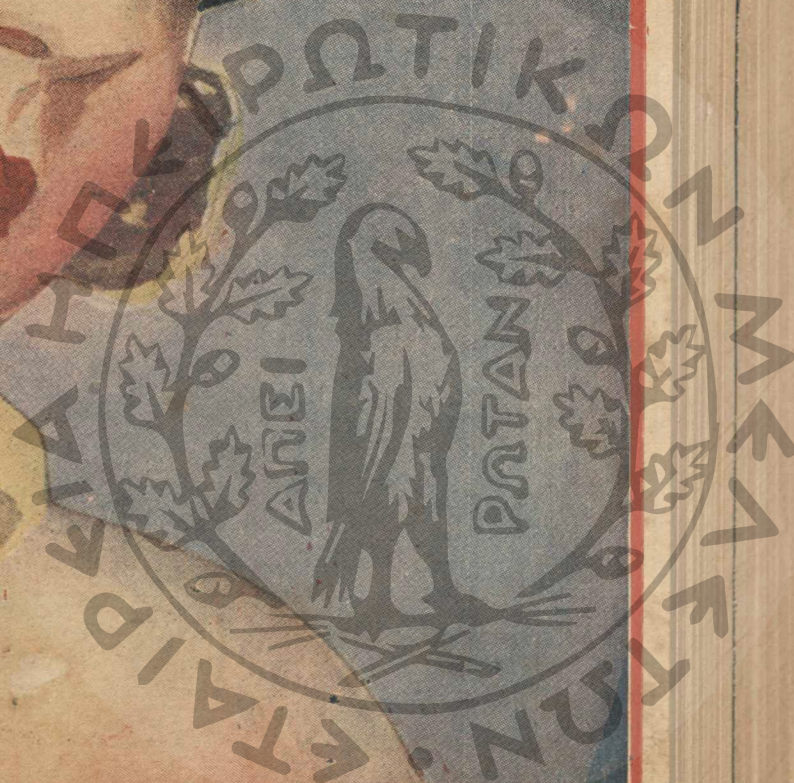

Εβδομάς

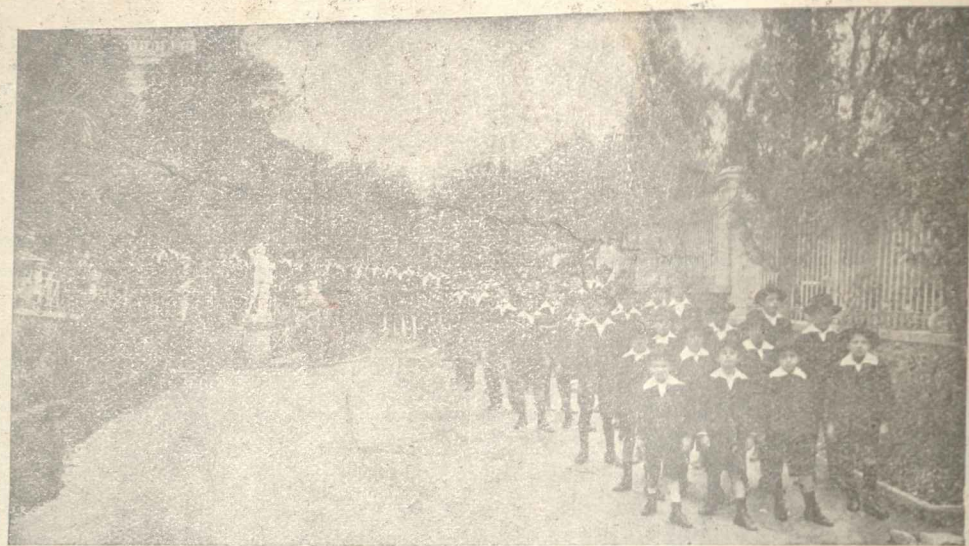
ΤΟΣ Γ'.

ΑΘΗΝΑΙ, 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 156

1930

Μαθηταί της Σχολής Μεταξά εξερχόμενοι εις περίπατον

ΣΧΟΛΗ ΜΕΤΑΞΑ

ΕΤΟΣ ΣΧΟΛΙΚΟΝ 26^{ΟΝ}

ΤΜΗΜΑ ΘΗΛΕΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ 3 Πλατεία Κυριακού 3

Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Μονοτάξιον Λογιστικῶν Τμήμα με ἐγκυκλοπαιδικήν καὶ οἰκοκυρικὴν μόρφωσιν.

ΤΜΗΜΑ ΑΡΡΕΝΩΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ 11 Λεωφόρος Κηφισίας 11

Περιλαμβάνει Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Ἐμπορικὴν Σχολήν, Μονοτάξιον Λογιστικῶν Τμήμα ἀρρένων καὶ χωριστὰ θηλέων. Εἰς ἀμφότερα τὰ τμήματα τῆς Σχολῆς Μεταξά ἐκμανθάνονται τελείως ἡ Ἀγγλικὴ καὶ Γαλλικὴ γλῶσσα

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΔΗΟΣΥΓΕΛΛΟΝΤΑΙ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΧΑΠΙΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ.

Ἐπιστημονικαὶ δόξαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτῷ Μοσχολῷ, Ἀθῆναι 8, Ὁδὸς Πειραιῶς καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τρικοῦπη 14.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννόρροιαν

Ἀντιπρόσωποι. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιῶς

Η ΔΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἐννοητῶς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τὰ χρονικὰ διαστήματα πού ἀπαιτοῦνται

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & ΣΙΑ ΠΕΙΡΑΙΑ

URODOL

Κατὰ τὼν ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ

ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΥἱΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σία

Πειραιᾶ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Μαρτίου 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΔΡ. 3

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Καὶ πάλι μία...

Μάνδρα

Ἐνας μορτάκος ἔχει τὴν γνώμην πὺς πρόκειται μᾶλλον περὶ φυλακτοῦ γιὰ νὰ μὴν τὴν ματιάσῃ κανένας βάσκανος ὀφθαλμός.

Εὐθὺς ἀμέσως προσελκύει τὸ βλέμμα μας μιά ἐπιγραφή.

«Ἀγαπάτε τὸν Ἀττίκ, τὰ ζῶα καὶ ἀλλήλους», καὶ ἔναν βαθυκύανο ριντώ, πάνω στὸν ὁποῖον ἔχουν ἐπικολληθῇ ὀλες ἡ χαρακτηριστικώτερες καθαρῶαι-μες ἀθηναϊκῆς φυσιογνωμίας, ἡγουν δη-λαδὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Κυανολεύκων Ἀρμάνδου Δελλαπατρίδου, τοῦ Εὐαγ-γέλου τοῦ Βδελοπούλου, τοῦ Γιάννη τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Ἀττίκ.

Δὲν προφθαίνουμε νὰ κυττάξουμε τί-ποτε ἄλλο κι' ἔρχονται πρὸς συνάντη-σίν μας οἱ φίλοι συγγραφεῖς Παντελῆς Χόρν καὶ Εὐαγγελίδης μὲ ἄσπρα σπόρ-πουκάμια, φρεσκοξυρισμένοι καὶ μει-διῶντες. Λίγο παρέκει ὁ Βώττης μὲ τὸ αἰώνιον ἀπαθὲς βλέμμα του καπνίζει ἡ-συχα τὸ σιγαρέττο του, ἀρχίζοντας πού καὶ πού μιά φράση γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ὑστερότερα ἀτέλειωτη, γιὰτὶ θάχῃ ἀ-σφαλῶς βαρεθῇ νὰ τὴν τελειώσῃ.

Πάνω στὴ σκηνή — μὴ σὰς φανῇ πα-ράξενο — ἐδῶ τὰ πράγματα εἶνε sans faison καὶ οἰκογενειακά — ὁ Ἀττίκ ἰδρωκοπημένος καρφώνει, ξεκαρφώνει, δίνει διαταγές, ἀναιρεῖ διαταγές, καὶ τέλος πάντων προσπαθεῖ νὰ φέρῃ σὲ κάποιον λογαριασμὸ τὴν σανιδένια αὐτὴ παράγκα πού σ' ἄλλα θέατρα καλεῖ-ται σκηνή. Γύρω του ἔνα δόκιμο ἐπι-τελεῖ ἀπὸ μαραγκούς, ἠλεκτρολόγους, σκηνογράφους οἰοτιμούνται, ποῖος θά τὸν βοηθήσῃ ἀποτελεσματικώτερα.

Καλὰ θὰ μοὶ πῆτε, δὺα ἀντὰ μᾶς τὰ εἴπατε. Εἰργάσατε ὅμως νὰ μᾶς μι-λήσετε γιὰ τοὺς σπουδαιότερους παρά-νοντας τῆς μάνδρας, τοὺς ἡθοποιούς. Χυ! ἐδῶ τὰ υπέλειπε. Γιὰ τοὺς ἡθο-ποιούς νὰ σὰς μιλήσω; Ποῦ νὰ τοὺς βοῶ; Ἐδῶ στὴν μάνδρα αὐτὴ μπόρετε ἀσφαλῶς νὰ βρῆτε ὅτι θελήσατε ἐκτός ἀπὸ ἡθοποιούς.

Μὰ τότε ποῖοι παίζουν; Μὴ σὰς φανῇ παράξενο. οἱ κ. κ. συγγραφεῖς καὶ ὁ Ἀττίκ! Αὐτοῦ ἀκοιβῶς ἔγκειται καὶ ἡ πρωτοτυπία τῆς μάνδρας: σὺ νὰ συγ-γράφουν καὶ νὰ ἐκτελοῦν οἱ ἴδιοι οἱ συγγραφεῖς τὰ ἔξω τῶν. Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γῇ τὴν ἀντίοισιν πὺς οἱ συγγραφεῖς ἐπὶ-τοῦν ἐπικουρικῶς τὴν συνεργάσαν τῆς πλατείας. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν παίζει κανέ-ναν ρόλον. Φτάνει πὺς ὁ κόσμος περνᾷ μιά εὐνάριστη βραδεῖα στὴν ὁποῖαν σὺν τοῖς ἄλλοις τοῦ δίδεται καὶ ἡ εὐ-καιρία νὰ ἐπιδείξῃ τὸ πνεῦμα του, τὸ κουτσουπολιό του, τὴν σάτυρά του. Κι' ἐστὶ ἀντὶ νὰ κρύβῃ τὴν ὀρεξί του — ὅ-πως συμβαίνει μὲ τὰ θεατρὰκια, πού μιλήσανε τῆς ποσὸλλας — νὰ νὰ κου-τσουπολήσῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα μετὰ τὴν παράστασιν. — ἔδῳ τὰ λέει ἄλλὰ πού ἔναι νὰ πῇ διασκεδάζει καὶ δὲν διασκεδάζει τὸν κίνδυνον νὰ ξενάσῃ ἐν τῇ ἀνυμνίῃ κανένα καλαμπούρι τῆς στιγμῆς. Φτάνει νὰ τοῦρθῇ σὺ κεφάλι,

κι' ἀμέσως φράπ! σπεύδει νὰ τὸ κατα-στήσῃ γνωστὸν. Τὸ ἀρπάζει παράτα ἕνας ἀπὸ τὴν συγγραφικὴν τετράδα κι' ἀρχίζει τὸ κουβεντολόι, σὺ ὁποῖον λαμβάνουν ἀμέσως μέρος ὅλοι, καὶ ἡ συζήτησις γενικεύεται.

Ὁ ἕνας λέει τὸ μακρὺ του, ὁ ἄλλος τὸ κοντὸ του καὶ ἡ συζήτησις γενικεύ-εται σὲ τέτοιο σημεῖο πού δὲν μπορεῖ πιά κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ ποῖοι εἶνε οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θιάσου τῆς μάνδρας ἢ ἡ μανδρίτες ὅπως τοὺς λένε, καὶ ποῖοι οἱ θεαταῖ. Ὅλοι παίζουν, ὅλοι κἀτὶ λένε, κανεὶς δὲν εἶνε σίγουρος πὺς ἴσαμε τὸ τέλος δὲν θ' ἀνεβῇ πάνω σὺ παλκοσέ-νιδο γιὰ νὰ πῇ κἀτὶ.

Καὶ μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ πατιρντὶ διακρίνεται μόνον ἕνας δ. . . Ἀττίκ — θέλει καὶ ρώτημα — πού μὲ τὴν πιπύ-τα του σὺ τὸ στόμα περιδιαβάσει δεξιὰ κι' ἀριστερὸ ἐπιδιώκοντας νὰ ἐμψυχώ-σῃ τὸ σὺ τὸν πρωτότυπο θιάσὸ του ὅσο καὶ τοὺς αὐτοσχέδιους συνεργάτας του.

Φαντάζεσθε σὲς τώρα μεγαλειτερὴ κι' ἀπολαυστικώτερη εὐχαρίστησις καὶ διασκέδασις ἀπ' αὐτὴν: Ἐγὼ τοῦλάχισ-το πού ξέρω καλὰ τοὺς λόγους πού ὁ ρωμῆος πᾶει σ' ἕνα θέατρο ἢ σὲ μιά συγκέντρωση καὶ τί τὸν εὐχαριστεῖ, φαντάζομαι, ἢ καλλίτερα πιστεύω, πὺς ἡ μάνδρα τοῦ Ἀττίκ μὲ τὴν ἀγενῆ ὅπως εἴπαμε σύμπραξιν τῶν ἀγαπητῶν συνα-δέλφων, τῆς ἔδωσε ὅ,τι ἀκριβῶς τῆς ἔλειπε ἀπ' τὴν ζωὴ της. Καὶ πρὸς ἀπό-δειξιν φέρνω τὸν ταμίαν τῆς μάνδρας πού κάθε βράδυ ἀναγκάζεται νὰ στα-ματήσῃ ἀπ' τῆς δέκα καὶ μισὴ τὴν πό-λησιν εἰσιτηρίων ἑλλείψει θέσεων.

Καὶ τώρα δὺο λόγια γιὰ τὸ πρωτο-τυπο πρόγραμμα καὶ τοὺς πρωτοτυπώ-τερους ἀκόμα ἐκτελεστές. Ἐνα σμετό, ἕνας διάλογος, ἕνας μονόλογος, δὺο-τρεῖς καντσονέτες, μερικὰ τσουγερά τετραστιχα καὶ ἡ παράστασις ἔλαβε τέλος. Καλὴ νύκτα σας.

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ «ΣΟΥΛΑΝΙΕ»

Εἰς φουρκώτατον καστανὸν καὶ μαῦρον χροῖμα. (Ὅχι κόκκινα καὶ πορτοκί καὶ τὸ ἀπαίσιον μαῦρον χροῖμα πύ-σης. Μὲ τὴν βαφὴν Σουλανί-α ἀδύνατον νὰ διακριθῶν τὰ βαμμένα μαλλιά. Χρῆσις ἀπλουσιάνη, διάρκεια μα-κρά, ἡγνημένη τελείως ἀβλαβής. ΚΕΝΤΡΙΚΗ Α-ΠΟΘΗΚΗ. Ἀπόλλωνος 26 β εἰς τὸν οἶκον γυναικείων φορεμάτων Κας ΑΝΔΡΟ-ΝΙΚΗΣ ἐπὶ 15αν ῥαπτοῖας καὶ προμηθευτῆς τῆς Αὐ-τοκρα. Ἀδελφ. καὶ ἀνωτέρας κοινωνίας Κων/νέως. Ἰδι-αίτερον διαμύρισμα διὰ βα-φήν. Διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ ἐξωτερικὸν δρ. 100. Αἱ πα-ραγγεῖλαι ἐκτελοῦνται ἀ-μέσως.

Γράφει: Κας ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΝ
ΒΕΚ ΤΑΣΗ ΑΘΗΝΑΙ
Ἀ πόλλωνος 26β

ΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Σε προηγούμενα φύλλα, έχουμε επανειλημμένως ασχοληθῇ με τὰ φοβερά κατορθώματα των λαθροεμπόρων του Σικάγου, που κατόρθωσαν νὰ ἐπιβάλουν τὴ δική τους φορολογία στὸ οἰκονομικόν, πού εισάγεται, ἀφ' ὅπου μοιρασμένη τῇ συνοικίᾳ τῆς ἀπόλεως τῶν λεηστῶν. Ὁ Ἄλ Καπόν, ὁ Μπούκς Μόραν καὶ ὁ Ἀνέλλο, ἀφ' ὅπου ἔκριναν, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, συνέδριο εἰρήνης καὶ χώρισαν τὸ Σικάγο σὲ τρεῖς ζώνες, ἐντέλως ἀνεξάρτητες τῇ μιᾷ ἀπ' τὴν ἄλλη, ἄρχισαν νὰ εἰσπράττουν ποσοστὸν στὴν κάθε μοτιλίλεια οἰκονομίας, πού εισαγόταν. Κράτος ἐν κράτει, κυριολεκτικῶς δὲ κράτος λεηστῶν, ἐν κράτει τιμίων ἀνθρώπων. Ποῖος θὰ ἐπικρατήσῃ ὁμῶς; ἡ ἐννομία τῆς ἡλικίας;

Ἀκόμη μιὰ φορά, ὁ τοῖμος ἐπικράτησε στὸ Σικάγο. Τὸ συνέδριο τοῦ ἀποφασισμοῦ πού κατέληξε, τὸν περασμένον Ἀπρίλιον, στὴν ἀσφάλειαν τοῦ Σικάγου, εἶχε ὡς μόνον ἐπακόλουθα μὴ ἀναγκαστὴ ὀλίγων ἐβδομάδων.

Πρῶτα ἐξετέλεσθη ὁ φόνος τεσσάρων «μεγιστάνων τῆς πόλεως» καὶ τῆς φιλενάδας των. Οἱ κακοῦργοι τοὺς ἐπρόλαβαν στὴν διάρκειαν ἐνὸς πλουσίου γευμάτος, πού ἐδόθη σ' ἕνα πανδοχεῖο, σὲ καμμιὰ σαρανταριά χιλιομέτρων ἀποστάσει ἀπὸ τὸ Σικάγο. Δὲν ἔλαβαν δὲ τὸν κόπο οὐτε καὶ νὰ μπουδίσουν ἐστῆσαν τὸ μυδραλιοβόλο τους ἀντίκρου στὰ παράθυρα τοῦ πανδοχείου καὶ ἔκριναν κόσκινο στῆς σφαίρας τοὺς πέντε συνδικτηνούς.

Τότερα ἀπὸ λίγες μέρες, πέντε μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Μπούκς Μόραν, πού ἀντικατάστησαν τοὺς δολοφονηθέντας κατὰ τὴν ἐφορτὴ τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου, δολοφονήθηκαν μετὰ τὴ σειρά τους. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς διασημότερους ἐπαγγελματίους τοῦ Μόραν, ὁ Μάκ Λώφριν ὁ Κόκκινος, τὸν ὁποῖον τὸ πτώμα ἀνεσύρθη ἀπὸ τῆς ὑπὸ νόμου τοῦ Σικάγου.

Ὁ τῶμος ὅμως ἐφθασε στὸ κατακόρυφον τὴν 10ῇ Ἰουνίου, μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ περιφημοῦ ρέπορτερ τοῦ «Σικάγο-Τριμπουν» Τζάκ Λίγκλ, στὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀνόμου τοῦ «ἐγκλήματος» ἐπληξῇ, ἦταν ἀπὸ τοὺς διασημότερους ρέπορτερ τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου.

Πράγματι, ὁ Λίγκλ ἦταν δεκτὸς στὴν καλύτερη κοινωνίᾳ ἔμπαινε ὅμως καὶ στὸν περιφρονητὸν «κόσμον», ὅπου οἱ συμμορίτες τὸν θεωροῦσαν σὰν σύντροφο. Τέλος, ἦταν στενὸς φίλος τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου Οὐίλλιαμ Μπούσσελ.

Αὐτὴ ἡ φίλια χρονολογεῖται ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ὁ Λίγκλ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ μικρὸς τοῦ γραφείου καὶ μῆλκε, σὲ ἡλικίαν δεκαπέντε χρόνων, στὴν ὑπηρεσία τοῦ «Σικάγο-Τριμπουν». Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, ὁ Μπούσσελ ἦταν ἀπλὸς πόλιςμαν. Μία μέρα, πού συνάντησε τὸν Τζάκ, ἄρχισαν συλασάρονται κατ' ἑαυτοὺς. Ἀπὸ τότε, ὁ Τζάκ ἄρχισε νὰ μαθαίνει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ρέπορτερ τοῦ κόσμου τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Μπούσσελ τὸν ἐμύησε στὴν ἀπόκριση ζωῆς τῆς μεγάλης πόλεως καὶ σὰ μυστηρία τῆς χώρας τοῦ ἐγκλήματος.

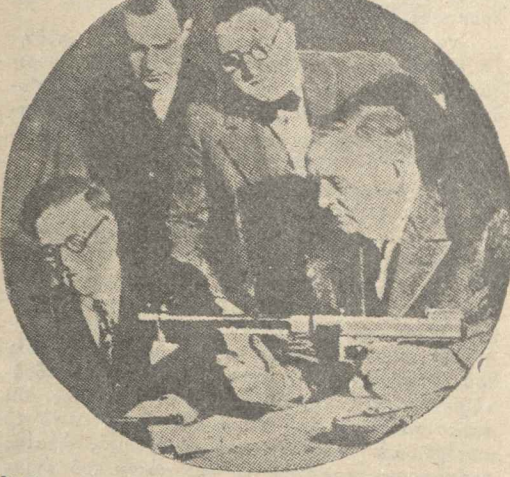
Πέρασαν μερικά χρόνια. Ὁ Τζάκ ἔγραψε τὸ πρῶτον ἀρθρον πού σὺν «Σικάγο-Τριμπουν» καὶ ὁ Μπούσσελ κέρδισε τὰ πρῶτα γαλνάνια του. Οἱ δύο φίλοι προώθησαν γρήγορα, καθένας στὸν κλάδον του καὶ ὅταν ὁ Μπούσσελ διωρίσθηκε διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Σικάγου, ὁ Τζάκ ἦταν πολὺ δημοφιλὴς στὸς δημοσιογραφικοὺς κύκλους.

Χάρη στὸν Μπούσσελ, ὁ ρέπορτερ εἶχε σὴ διάθεσιν τοῦ τῆς πληροφόρησις τῶν ἀστυνομικῶν καὶ βρισκόταν σ' ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν κακοποιῶν, πού ἐπεφταν σὰ χέρια τῆς ἀσ-

νομίας, κατὰ τοὺς νυκτερινούς αἰφνιδισμούς. Στὸ διάστημα αὐτῶν τῶν συνεντεύξεων του, ὁ Τζάκ συνδέθη φιλικῶς μετὰ πολλοὺς κατόικους, τοὺς «κάτω κόσμου»: ληστές, λαθροεμπόρους, μεσάζοντες, ὑπαρχηγούς, τοὺς ὁποῖους ἐσκέλεσαν ἡ εὐθυμία, ἡ καλὴ παρέα καὶ οἱ ἀνοιχτοκαρδοὶ τρόποι τοῦ νεαροῦ ρέπορτερ. Ἀφ' ὅπου τὸς ἄφηναν ἐλευθέρους, ὁ Λίγκλ τοὺς ἐξανάβρισκε στὰ μυστικὰ κέντρα, ὅπου συνεδίαζαν. Ἐγίνε θάμνον αὐτοῦ τοῦ ἐξαιρετικοῦ περιβάλλοντος, τοῦ ὁποῖου κατέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνη.

Ἦταν σίγουροι γι' αὐτόν; ἤξεραν ὅτι αὐτὸ τὸ χαριτωμένο παλληκάρι μετὰ τὸ εἰλικρινὲς χαμόγελο δὲν θὰ πρόδιδε κανένα. Τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ γράφῃ ἐλευθέρω κατὰ πρωτότυπες λεπτομέρειας γιὰ τὴν ἀγαστέταν πόλιν.

Ἐννοεῖται ὅτι τέτοιαι σχέσεις, ἀκόμα καὶ

Ἔστησαν τὸ μυδραλιοβόλο τὰς στὰ παράθυρα τοῦ πανδοχείου.

μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιραν ἐγκαρδιότητος, δὲν εἶναι ἀνίδυνον.

Ὁ Λίγκλ γνώριζε προσωπικὰ τὸν Ἄλ Καπόν, στὸν ὁποῖον τὸν εἶχε συστήσει ὁ περιφρονητὸς ἱταλὸς ληστής Τζόννυ Σόρις. Εἶχε γνωρίσει ἐπίσης τὸν Τζιμ Κολόζινο, τὸν πολιτευτὴ καὶ ἰδιοκτήτη ἐνὸς καμπαρέ, πού δολοφονήθηκε ἀργότερα.

Γνωρίζοντας τὴν φίλια τοῦ ρέπορτερ μετὰ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, πολλοὶ ληστές ζήτησαν νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῶν. Ὁ Τζάκ ὅμως ἦταν ἀνένδοτος σ' αὐτὸ τὸ σημείον. Ἄν ἀνέλαμβανε τὴν υποχρέωσιν νὰ μὴν προδώσῃ τὰ μυστικά των ληστῶν, δὲν ἐννοοῖσε ὅμως νὰ μεσολαβήσῃ στὴν ἀστυνομία.

Λίγες μέρες πρὶν ἀπ' τὴν δολοφονία του, ὁ Λίγκλ ἐκλήθη στὸ τηλέφωνον σὺν τῷ γραφεῖν τοῦ «Σικάγο-Τριμπουν». Ἦταν ὁ Μπόκς Μόραν, πού ζητοῦσε τὴν ἐπεμβάσιν του πλῆστον τῶν ἀρχῶν. Ὁ Τζάκ ἀνέβηκε. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς συνομιλίας, ἔδωκε τὸ ἕνα ἀκούστικόν σ' ἕνα συνάδελφόν του, πού ὑπῆρχε μάρτυς τῶν λεηστῶν. Ἀκούσε τὸν Μάκ Λώφριν νὰ φωνάζῃ θυμωμένα:

«Ἄν εἶναι ἔτσι, θὰ κανονίσω τὸ λογαριασμὸ καὶ, σὲ βδομῶν, πολὺ σύντομα...»

Πράγματι, ὁ λογαριασμὸς τοῦ Τζάκ Λίγκλ κανονίσθηκε ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες...

Τὴν 20ῇ Ἰουνίου, ὁ ρέπορτερ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, γενεάσθη σὺν ἐπιστάτορ τοῦ ξενοδοχείου Σιέρμαν. Ἀφ' ὅπου ἔβριγε, μίλησε μετὰ μερικὸς φίλους του σὺν γυμνῶν τῶν ξενοδοχείου. Ὅταν βῆκε, διωρίσθηκε πρὸς τὸν κεντρικὸ σταθμὸν γιὰ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνον γιὰ τὸν ἱππόδρομον τοῦ Γουόσιγκτον—Πάρκ. Κα-

θὼς κατέβαινε στὴν ὑπόγειον γαλαρία, κάτω ἀπ' τὴν λεωφόρον Μίτσιγκαν, τρία άτομα πού βρισκόταν μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητον σταματήσαν στὴ γωνία τοῦ δρόμου, τοῦ φώναξαν:

—Μὴ ξεχνᾶτε νὰ παίξετε τὸ «Χάι-Σιντ-τερ!»

Ὁ Λίγκλ τοὺς ἀπήντησε ἕνα φιλικὸν χαιρετισμὸν, χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸ ἦταν σύνθημα. Μονομιάς, δὺο άτομα ἄρχισαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαντάζεται τὸν κίνδυνον, πού διέτρεχε, προχώρησε πρὸς τὸ ὑπόγειον.

Ἐνῶς μάρτυς, πού παρευρέθη στὴ σκηνή, περιγράφει τὸ φόνον:

«Εἶχα βγῆ ἀπ' τὸ τραῖνον καὶ βρισκόμουν στὴν ὑπόγειον στοά. Εἶδα τὸ θῆμα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος μου, παρακολουθούμενον ἀπὸ δύο άτομα. Ὁ ἕνας ἔμεινε πίσω, γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰν ἐφημερίδα. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα δευτερόλεπτον, ἀνέβηκε ἕνας πυροβολισμὸς...»

Ἡ ἐπίθεσις ἐλαβε χώραν παρουσίᾳ πολλῶν ταξιδιωτῶν, πού κατέβαιναν ἀπ' τὸ τραῖνον ἡ ἐτοιμαζόνταν νὰ μπουδίσουν σ' αὐτό. Μετὰ τὸν πυροβολισμὸν, πολλοὶ εἶδαν καθαρὰ ἕναν ἀπ' τοὺς συνοδοὺς τοῦ Λίγκλ νὰ πετᾷ ἕνα ρεβόλβερ πού κρατοῦσε σὺν χερί, νὰ υπερηρᾷ τὰ κάγκελλα καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν λεωφόρον Μίτσιγκαν, ὅπου χάρθηκε ἀνάμεσα σὺν πλῆθος. Ὁ συνένοχός του πῶθελε στὰ πόδια ἐγκαίρως καὶ ὅταν ἡ ἀστυνομία ὤρμησε σὺν ἱσχύϊ τους, οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν πολὺ μακριά.

Τὸ σῶμα τοῦ Λίγκλ, πού εἶχε σκοπευθῇ ἀκαριαίως, κοίτονταν στὴν ὑπόγειον στοά, κάτω ἀπ' τὰ δάπεδα τῶν τρομοκρατημένων διαδρόμων.

Ἡ δολοφονία τοῦ Λίγκλ σήκωσε πραγματικὴ θύελλα ἀγανακτήσεως. Τὸ «Σικάγο-Τριμπουν» ἀρχισε ζωηρὴ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς ἀνταρτικῆς τῆς ἀστυνομίας. Ἡ μεγάλη ἐφημερίδα προσέφερε 25.000 δολλάρια ὡς ἀμοιβή σ' ὅποιον βοηθήσῃ νὰ συλλάβουν τοὺς κακοῦργους. Ἡ περισσότερες ἄλλες ἐφημερίδες ὑπεστήριξαν ζωηρὰ τὴν συνάδελφόν του, θεωρώντας τὸν φόνον τοῦ Τζάκ Λίγκλ σὰν μιὰ πρόκλησιν τῶν ληστῶν ἐναντίον τοῦ τύπου.

Χάρη σὲ μεγάλης ὑποστήριξης, τὸ ἀρχικὸν προσφορὴν ποσὸν διπλασιάστηκε. Τώρα ἡ ἐφημερίδα προσφέρει 55.000 δολλάρια σ' ἕνα κείνον πού θὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ Λίγκλ, ἀπακαλύπτοντας ὅχι μόνον τὸν δολοφόνον, ἀλλὰ τὴν φοβερὰ συμμορία, πού εἶχε προετοιμάσει τὸ ἐγκλήμα.

Ἡ ἀπόλυτη μυστικότης, πού ἐπιτυγχάνουν τὰ «συνδικάτα» τοῦ ἐγκλήματος τὸσον ἐκ μέρους τῶν ὁπαδῶν τους ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν θυμάτων τους, καθιστᾷ αὐτῆς τῆς συμμορίας ἐντέλως ἀτρωτες.

Ὁ ἄνθρωπος, πού προδίδε ἢ πού ἀπειλεῖ ὅτι θὰ προδώσῃ, ὁ ἄνθρωπος πού ξέρεται πᾶσα πὸ λλά ἢ πού ἀνακαταείσεται σὲ ζένης ὑποθέσεις, θανατώνεται ἀνελέως.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ Λίγκλ ἤξερε πᾶσα πὸ λλά.

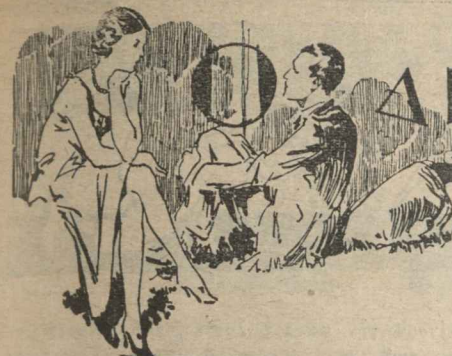
Μόλις ἔγινε γνωστὸς ὁ φόνος τοῦ ρέπορτερ, ἡ ἀστυνομία τοῦ Σικάγου κινήσθηκε ὡς τῆς δυναμείας τῆς. Οἱ ἱκανώτεροι ντετέκτῆς ἀναίφνιδιστοι σὲ ὅλες τῆς συνοικίας τῆς μεγαλοπόλεως. Τὰ ντάνισιν, τὰ νυκτερινὰ κέντρα, τὰ καταγώγια—ἐλα ἐρευνήσαν. Ἡ ἐφημερίδα συνεργάσθησαν ὅσο μπόρουν μετὰ τὴν ἀστυνομία.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Μπούσσελ καὶ ὁ βοηθὸς του Τζῶν Στέικτς ἐπαύθησαν ἐπὶ ἀνικανότητι.

Τὴν ἐπομένην τοῦ ἐγκλήματος διενεργήθησαν περὶ τῆς χίλις συλλήψεως, χωρὶς ἀποτέλεσμα ὅμως.

Ἄλλ' ὁ δολοφόνος παρέμεινε ἀσύνληπτος.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Μπλανσέτ, 14 ἐτῶν.

Σουζόν, 15 ἐτῶν.

Σοφία, 16 ἐτῶν.

Πέτρος, ἀδελφὸς τῆς Μπλανσέτ, 19 ἐτῶν.

Πέτρος.—Τί με θέλετε, κορίτσια; Ἡ Μπλανσέτ μοῦ εἶπε ὅτι ἔχετε κάτι νὰ μοῦ πῆτε...

Σοφία.—Κάτι σοβαρότατο, μάλιστα...

Πέτρος.—Καὶ ἡ τρεῖς σας;

Σουζόν.—Ὅχι μαζὶ! Κάθε μιὰ μας χω-

ριστά.

Πέτρος.—Ἐμπρός, λοιπόν. Σὰς ἀκούω.

Βλέποντάς σας ἔτσι, καθισμένες στὴν ἀράδα,

σὰν νάσαστε δικαστήριο, θυμᾶμαι τῆς ἐξέτα-

σεως μου... Μετὰ τὴν διαφορά πῶς ἔχω νὰ

κάνω μετὰ πῶς χρονοῦνται κεφαλῆκια

τῶν, ἀπὸ τοὺς γέροντες δασκάλους τοῦ Γυμνα-

σίου...

Μπλανσέτ.—Ἐννοῖα σου καὶ δὲ σὲ

φέραμε δὴ γιὰ νὰ σὲ βασανίσουμε... Ὁ ἔλου-

με, ἀπολύτως, νὰ σὲ παρακαλέσουμε νὰ μᾶς

ἐξηγήσεις κάτι...

Σουζόν.—Ὅ, μᾶς ἀφήσεις ὅμως νὰ σοῦ

μιλήσουμε μετὰ εἰλικρίνεια.

Πέτρος.—Ἐμπρός... Μιλάτε, μικροῦ-

λες μου...

Μπλανσέτ.—Ἰδοὺ, λοιπόν... Ποιὰ θὰ

μιλήσῃ πρῶτον;... Ἐγώ, βέβαια, ἀφ' ὅπου ἔχω

τὸν λόγο...

Σοφία.—Ὅχι. Ἐγώ, ἀφ' ὅπου ἐμένα μοῦ

προσέφηρε ἡ ἰδέα...

Πέτρος.—Συμφωνήστε, τέλος πάντων,

μεταξὺ σας, γρήγορα ὅμως, γιατί θὰ ξεναγυ-

ρίσω στὸ ποδὶλάτο μου, πού με περιμένει.

Σοφία (στὴν Μπλανσέτ).—Ἐμπρός, μί-

λα εἰς...

Μπλανσέτ.—Φαντάσου, λοιπόν, ἀγα-

θὰ σοῦ κάνῃ κακὸ... Ἐξακολουθεῖς, Σοφία...

ἢ Σουζόν καὶ ἡ ὑποφαινόμενη ἐκάνανε, κατὰ

συνέπαισιν τὴν ἰδίαν σκέψιν...

Πέτρος.—Ποιά, ὅς μου;...

Μπλανσέτ.—Νά... ὅτι στὴν ἀνα-

τορρή μας, στὴν ἀνατορρή πού δίδεται στὰ

κορίτσια τῶν καλῶν οἰκογενειῶν, ὑπάρχει

μιὰ παράλειψις... ἕνα χάσμα... τεράστιον

μάλιστα!

Σουζόν.—Αὐτοπρόστατο!

Σοφία.—Αὐτόν!

Μπλανσέτ.—Καὶ πού θὰ ἔπρεπε νὰ

συμπληρωθῇ...

Πέτρος.—Καὶ πού εἶναι αὐτὸ τὸ χά-

σμα παρακαλῶ;...

Μπλανσέτ.—Μὴν ἀνυπομονῇ καὶ τό-

σο... Τὸ χάσμα αὐτὸ, δὲν γεφυρώνεται τόσο

εύκολα...

Πέτρος.—Ἀ!... Ἀ!... ἔτσι;

Μπλανσέτ.—Δὲν εἶναι ὅμως καὶ πρᾶ-

μα ἀδύνατον... Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγαπητέ;

μου;

Σοφία.—Ναί. Ὅ, ὑπάρχει κανένας τρό-

πος... κανένα μέσον καταστρατηγῆσεως...

Πέτρος.—Διὰ βόλε! μ' ἔχετε βάλει σ'

ἀναμνηστικὸν κάδοντα!... Περὶ τίνος πρόκει-

ται, τέλος πάντων;...

Μπλανσέτ.—Περὶ τοῦ ἔρωτος.

Σουζόν.—Ἀκριβῶς!

Σοφία.—Μόνον!

Πέτρος.—Ἐ;... Τί εἶπατε;...

Μπλανσέτ.—Ἐκπαισε: περὶ τοῦ ἔρωτος!

Δὲν μᾶς μιλοῦν ποτέ γι' αὐτόν, δὲν μᾶς τὴν

ἀναφορά ποτέ... Γιατί;...

Σουζόν.—Ὅς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας

δὲν γίνεται κανένας λόγος γιὰ τὸν ἔρωτα. Σὰ

νὰ μὴν ὑπάρχῃ!... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου

ὅμως, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ὁ ἔρως εἶναι

τὸ πᾶν στὴ ζωὴ... Δὲν γίνεται λόγος πλέον

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ...

Henri Lavedan

παρὰ γιὰ ἔρωτα τιμὸν, γιὰ ἔρωτα ἔνοχον, γιὰ καπρίτσια, γιὰ ἔρωτα παθητικὸς... Ἀφ' αὐτῆς ἡ λέξις κατέχει τέτοια θέση στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, θάπρεπε νὰ μᾶς τὴν ἐξηγοῦν ἀπὸ τὴν πιδ τοῦ ἔρωτος ἡλικία... νὰ προετοιμάζουν κάπως τὸ ἔδαφος...

Πέτρος.—Εἰσαπτε πολὺ ἀστείες, μὰ τὴν ὀλίγη!

Σοφία.—Δὲν εἰμαστε καθόλου ἀστείες. Εἰσαπτε πολὺ στενοχωρημένες.

Πέτρος.—Εἰσαπτε τρελλές! Ἡ ἀναιδέα σας θὰ ἔκανε καὶ τὴν πατρίδα ἀκόμη νὰ κοκκινίσουν!...

Μπλανσέτ.—Γιατί; Δὲν μποροῦμε νὰ λάβουμε, τέλος πάντων, μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν ἔρωτα;...

Πέτρος.—Ἀμφιβάλλω...

Μπλανσέτ (στὸν Πέτρο).—Ἄν ἤθε-

λες, ἐσύ, θὰ μπορούσες νὰ μᾶς πληροφορήσῃς.

Πέτρος.—Ἐγώ;

—Ἐμπρός, λοιπόν, κορίτσια! Σὰς ἀκούω...

Μπλανσέτ.—Μὰ ναί.

Πέτρος.—Σοῦ ὀρκίζομαι, πῶς...

Μπλανσέτ.—Μὴν ὀρκίζεσαι. Ἐβραῖς

πολὺ καλά τί εἶναι ὁ ἔρωτας. Σ' ἔχω τσακώ-

σει νὰ κλαῖς...

Σουζόν.—Φέρονε

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Η κυρία που δεν ασχολούνται απ' το πρωί ως το βράδυ να ρίχνουν τη στάχτη του σιγaretτου των, να λιμαίνουν τα νύχια των, να ετοιμάζουν κόκτεις, να διατηρούν σε τάξη την ονυλιασίων περμανάντ, να χορεύουν το τελευταίο μπλουζ ή να μελετούν το προσεχές ταξίδι, κι' ό' αυτά κυττάζοντας στο ρολογάκι τους αν πέρασε ένα λεπτό για να ξαναβάλουν κοκκινάδι και πούδρα, — ή άλλες λιγοστές κυρίες, που υπολείπονται, πώς περνούν τον καιρό τους;

(Ναι, ξέρω: στο σπίτι είναι τα παιδιά... αυτές όμως ή αναγκασμένες είναι πολύ φτωχές και δεν αφήνουν αρκετό περ θώροιο σ' εκείνες, που της έχουν στο κεφάλι τους, να μάς εκπλήξουν με τον τρόπο, που τὰ βγάζουν πέρα. Μάλλον, θα είχαν ανάγκη να της βοηθήσουν...)

Η άλλη — κυρίες, ή λιγοστές άλλες, επαναλαμβάνουμε, μεταχειρίζονται όλες τον ίδιο τρόπο για ν' απασχολήσουν τα δάχτυλά τους, τὰ δέκα λεπτούστικα και κατάλευκα δαχτυλάκια τους: «το εργοχείρο μου».

Νάτες τώρα, τρεις ή τέσσερες αναπαυτικά καθισμένες, συνομιλούντες σε μία γωνία του σαλονιού, μπροστά στο παράθυρο ή κάτω απ' τη λάμπα.

Παρατηρήστε της. Άκούστε της. Όλες έχουν σκυμμένο το κεφάλι. Όχι στο πλευρό, σαν της γυναίκες που κοιμούνται, σκυμμένο μπροστά στο «εργοχείρο τους». Γιατί το εργοχείρο είναι κάτι πολύ λεπτό. Είναι μία κλωστή, περασμένη στην τρυπίδα ενός βελονιού ή στο μικρό γαντζάκι ενός κροσέ.

Στην πρώτη περίπτωση, ή κλωστή τρέχει πίσω απ' το βελόνι στο ύφανση, στο μικρό τρογγυλό κομμάτι ύφανση, ή στο τετραγωνάκι, ή στο ακαθόριστο γεωμετρικό σχήμα, που θα λάβει, σιγά-σιγά την μορφή του τροπαιοειδούς, της πουκαμίας ή της κομπινιζόν.

Στη δεύτερη περίπτωση, δηλαδή όταν ξεγλιστρά στο μικρό γαντζάκι του κροσέ, ή κλωστή κουλουριάζεται, κουλουριάζεται, δένεται, πλένεται, εισχωρεί, ανακατεύεται, ξαναδένεται, ξανακουλουριάζεται, περνά, ξαναπερνά, ξαναπλένεται, κατά τον πιο ακατάλληλο τρόπο γνωρίζει γύρω από ένα δάχτυλο με-

ταξύ του οποίου και αυτής — της κλωστής — γύφεται, διαστικά, ή κροσές για να την γαντζώσει και να την κάνει να περάσει ανάμεσα από μία αδύνατη μπουκλίτσα, ενώ τα δάχτυλα ενωμένα στής άκρες κινούνται έκτελώντας μιάν εξαιρετική γυμναστική... και όλα αυτά για να στολίσουν την υπαδέρξη ενός μικρού με δαντέλλα (του κροσέ), στην οποία το μικρό θα ξεχύσει άβυσσα τη σουπίτσα, το γαλατάκι ή και τὰ... φυσικά ύγρα του.

Έρχεται ή σειρά του τριχό. Το τριχό είναι κάτι το εξαιρετικά θαυμάσιο.

Είναι πάλι μία κλωστή που κουλουριάζεται, όχι όμως λεπτή κλωστή, αλλά χοντρή μάλλινη κλωστή, χρειάζονται δέ δυο μεγάλοι κοκκίνοι κροσέδες, που έχουν απ' το ένα μέρος μία μπαλλίτσα, κι' απ' το άλλο ένα

Νάτες τώρα, τρεις ή τέσσερες αναπαυτικά καθισμένες.

γάντζο: κι' ή κυρία κρατούν ένα μεγάλο κροσέ στο κάθε χέρι σαν να έπρόκειτο να παίξουν ταμπούρο! και τον χρησιμοποιούν με καταπληκτική επιδεξιότητα, σαν να ήταν άπύργοι των Ιαπωνών, για να κατασκευάσουν πούλ-δερ, μετρώνας, και ξαναμετρώνας, είκοσι φορές της σειράς και τους πόντους των, σκεπτόμενες κάθε τρία λεπτά, με τον δείκτη χωμένο στη μύτη, αν το πούλ-δερ δεν θα είναι πολύ παχύ, ή πολύ στενό, ή πολύ σφιχτό, ή πολύ ελεύθερο, ή πολύ σκούρο, ή όχι αρκετά ζεστό, και ξαφνικά φρενέ... ή κυρία τραβά την κλωστή της και καταστρέφει σ' ένα δευτερόλεπτο την εργασία ενός ολοκληρωμένου τετάρτου.

(Φαίνεται ότι ή πρώτη που δοήκε αυτή τη μέθοδο ήταν ή πίστη Πηνελόπη, σύζυγος του βασιλέως της Ιθάκης Όδυσσεύς, που είχε υποσχεθεί στους μνηστήρες της να διαλέξει έναν απ' αυτούς για σύζυγο μόλις τελειώσει το εργοχείρο της. Όλη μέρα έπλεξε, ακούραστα και οι μνηστήρες την καμάρωναν, απ' το άνοιχτο — γιατί δεν υπήρχαν τζάμια και παντζούρια την έπνιξη εκείνη, — παράθυρό της. Συλλογιζόνταν ποιος θα μπορούσε να γίνη ο εύτυχης σύζυγος μιάς τέτοιας νοικοκυράς και τον μακρίζον προκαταβολικώς. Την νύχτα όμως, ή ξυπνή — όπως έλοι οι πατριώτες της — Πηνελόπη τρώβουσε την κλωστή και φρενέ... ή δουλειά ήταν για ξανάχρημα. Έτσι κράτησε σε απόσταση τους κροσέδες μνηστήρες ως τη μέρα που ήθελε ο πολυμήχανος σύζυγός της και τους ξεκαθάρισε).

Κι' έτσι ή καυμένη κλωστή, που τυλίχτηκε και ξανατυλίχτηκε ξαναπλέει μονομιάς την πρώτη μωρή... για να τυλιχτεί και να ξανατυλιχτεί πάλι, σε σήμα κάλτσας.

Και ή κυρία άναγγέλλει, ξανασκύβοντας το κεφάλι, πως τα άλλα σκυμμένα κεφάλια, πως οι άγοράς ένα έτοιμο πούλ-δερ είναι πολύ πιο πρακτικό, γιατί είναι καλλίτερα φτιαγμένο, με περισσότερο γούστο και δεν στοιγίζει πολύ περισσότερο.

Τὰ άλλα σκυμμένα κεφάλια, που καταλα-

βαίνουν την φανερό λογική του επιχειρήματος, σιωπάζουν, χωρίς να μπορεί να καταλάβουν γιατί χωρίς ν' άναστηθούν, αρχίζουν ή αν την καταδικάζουν.

Τότε πρέπει ν' ακούσετε τὰ σκυμμένα κεφάλια: γιατί χωρίς ν' άναστηθούν, αρχίζουν να μιλούν, το ένα στο άλλο, δύο-δύο, ή όλα μαζί.

Συζητούν για τὰ πιο διαφορετικά πράγματα, χωρίς διακοπή. — Έίδατε τον Φλάγγουρο; Τι ώραίο έργο. Δεν μπορεί να βρω το ψαλίδι μου. Και τόσο καλοπαιγμένο! Η κλωστή που άφρασε δεν είναι αρκετά χοντρή. Ξέρετε πιανού είναι ή μουσική;

— Όχι, είναι όμως ενός πολύ γνωστού ξεγνώ τζονάμου. Η δαχτυλίτσα μου! Ά! νάτην. Όταν πεθάνω, θα είμαι πολύ πιο ευχαριστημένη.

— Γιατί δεν το πλέκετε στην μηχανή; Η θεά μου, λόγω χάριν, που είναι ογδόντα χρονών, εξακολουθεί να ράβει χωρίς μπαγιάτσια. Θα πάτε στο Σαμόνι, φέτος; Το ψαλίδι, σας παρακαλώ; Εύχαριστώ. Θέλω να κάνω ένα μονοκόμματο πλεκτό για τον Γιωγάκη, με μία κόκκινη τσάκα και με άσπρα γκέτες. Στα χιόνια, θα είναι τρέλλα. Βρίσκετε πως κάνει ζέστη εδώ; Στο καλό, έσπετε ή κλωστή μου.

— Το ψαλίδι. Εύχαριστώ. — Ο μεγάλος μου γιός πέρασε την Τετάρτη με άριστα. Πάλι μούφουγε ή δαχτυλίτσα μου. Σας άρεσουν ή άμερικανικές κομπινιζόν. Έγώ είναι αδύνατο να ζω χωρίς αυτές. Το ψαλίδι, σας παρακαλώ... — Για τὸ χειμώνα είναι τόσο πρακτικές. Τι λέγαμε λοιπόν για τὰ πούλ-δερ... Το ψαλίδι!...

— Κι' εκείνη ή Λουκιανή, ή γυναίκα του γιατρού... Τι ύπομονή! Ο Θεός να σ' ευλογή! Σας άρέσει το χρώμα της κλωστής μου; Ξέρετε, ντύνει έλο το κορίτσι της με πλεκτά, και λέει πως τὰ φτάνει μόνη της. Την ψέφω, αφού την βλέπω, κάθε τόσο να φωνάζει απ' το «Κατάνιστο Πλεκτών»... από εκεί που φωνάζω κι' εγώ... της κλωστής μου, θέλω να πώ... Κτλ... κτλ...

ΟΥΠ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΛΑΘΟΣ

Πελάτης. — Γιατί διαλέγετε τόσο άσχημα μοντέλα για τὰ ταμπλό σας; Ζωγράφος. — Μά δεν είναι ταμπλό αυτό που κρατάτε, είναι καθρέφτης.

ΜΙΑ ΛΥΣΙΣ

— Τὸν μισώ! Θά ήθελα νὰ τὸν δώσω τὸν πιο δυστυχισμένο ἄνδρα τοῦ κόσμου! — Ἀπλυστάτα... Νὰ τὸν παντρευτείς!

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Ο γέρος γαστρός. — Έ λοιπόν, τὴ κατάφερες νὰ τὸν πρώτο σου πελάτη; Ο γυιός του. — Βέβαια, μπαμπά. Η χήρα πλήρωσε τὸ λογαριασμό του!

ΚΑΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Η ανυπόφορη ρέπορτερ. — Άν όμως τὸ ἀλείψωτὸ σας δὲν ἀνοίξει... Ο ἄεροπόρος, πὸν ἔλασε τὴν ὑπονοή του. — Τότε θὰ φάω νὰ βρῶ κανένα ἄλλο.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Η μοχεία έθεωρήθη ανέκαθεν, τόσο για τους άντρες όσο και για τις γυναίκες, ένα από τα βαρύτερα εγκλήματα, και έτιμωρείτο πάντοτε με τράιο αστηρότατον και παραδειγματικό.

Οι Έθραϊοι έτιμωρούσαν τους μοιχούς με λιθοβολισμό. Κάποια ανάλογη τιμωρία φαίνεται ότι επέβαλαν και οι αρχαίοι Έλληνες. Στην Ίλιάδα ο Μενέλαος άπειλεί τὸν Πάρι θα τὸν τιμωρήσει για τὴν άπαγωγή της Ελένης με λιθοβολισμό. Οι Έλληνες ως τότε επέτρεπαν στους μοιχούς νὰ εξαγοράσουν τὸ έγκλημά τους με χρήματα. Όταν ο Ήφαιστος έτόκωσε ἐπ' αὐτοφώρω τὸν Άρη με τὴν Ἀφροδίτη, και έξριξε επάνω τους ένα άόρατο δίχτυ για νὰ μὴ φύγουν, οι θεοί τὸν Όλιμπου, που τους έκάλεισε για νὰ ποιν, τὴ τιμωρία έπερε να επιβληθῇ στους ένόχους, άπεφάνθησαν δημόθιμος δι ο Άρης μωρούσε νὰ εξαγοράσῃ τὸ κῆμα του. Και ο Ποσειδών προσεφέρθη άμέσως νὰ γίνη έγγυητής.

Η μοχεία άλλωστε ήταν τὸ πρώτο έγκλημα για τὸ οποίον δόθηκε ένα τακτικό είδος διαδικασίας, και ιδίως ή μοχεία της γυναίκας. Γιατὸ τὸν άνδρὸς δὲν έθεωρείτο και τότε, όπως και τώρα, τόσο σοβαρή, ακόμη και για τὴν σύζυγο τὸν ένόχο.

Στὰ Ἀθήνας όταν ο σύζυγος συνελάμβανε τὸν μοιχὸς, ήταν ελεύθερος νὰ τὸν θανατώσῃ ή νὰ τὸν άκρωτηριάσῃ.

Όταν ο ένοχος ήταν πλούσιος, τότε μωρούσε νὰ εξαγοράσῃ τὸ έγκλημά του, άποζημιώνοντας τὸν σύζυγο· όταν όμως ήταν φτωχός, τότε τὸ συχνότερο υπέβάλλετο σ' ένα φτωχὸ και άκαταπόνηστο μαρτύριο, πὸν ἂν τὸ άναφέρουμε θά έκάνανε ν' άνατριχίσει ο άναγνώστης.

Στην Σπάρτη που είχε τόσο άστυροὺς νόμους, δὲν υπήρχε νόμος πὸν νὰ τιμωρῇ τὴν μοχεία. Ίσως γιατὶ για λόγους κρατικῶς, τὸς οποίους εἴμεis δὲν μπορούμε ν' άντιληφθούμε σήμερα, επιτρεπότανε μία γυναίκα ν' άνήκει σὲ δύο και τρεις άντρες.

Στην Ρώμη όσο έσχε ο Δωδεκάθελος νόμος, ή γυναίκα διατέλλουσε ὑπὸ τὴν άπότην κυριαρχία τὸν άνδρὸς. Ήτανε σὰν κόρη του νὰ ποῖμε και σὰν ἀδελφὴ τὸν πατρίαν της, και ο άνδρας της μωρούσε νὰ τὴν ποινώσῃ.

Όταν έκαινε τὸ έγκλημα της μοιχείας και τὴν ποινώσε ο άνδρας της, μωρούσε νὰ τὴν σκοτώσῃ άμέσως. Ἀλλοτε τὴν έδίδανε ένα άσυλοεικόνο συμβόλλιο, και ο άνδρας επέβαλε τὴν ποινή πὸν μωρούσε και νὰ τὴν έκτελέσῃ. Ἀργότερα όμως, όταν ή Ρωμαϊκή κοινωνία διεφθάρη, δὲν υπήρχε πιά κανένας νόμος για τὴν μοχεία, γιατὶ τὸ κακό ήταν άγίατρεπτο πιά. Μόνον ο πατέρας, αν συνελάμβανε τὴν κόρη του μέσα σὸ σπίτι του νὰ κάνει τὸ έγκλημα της μοιχείας, είχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν σκοτώσῃ, όχι όμως και ο σύζυγος. Ο Ἀλφουτος επέβαλλε έλαφρὸς σχετικῶς τιμωρίες για τὴν μοχεία: έξορία και δημευσί μέρους της περιουσίας τὸν ένόχου.

Τις τιμωρίες «θεματικῆς» ήταν ή διαδομένη σὲ τὸν ένόχον, τὸς οποίους γυμνοὺς περιέφεραν στους δρόμους της Ρώμης, όπου έδέχοντο τὸς προσηλακισμούς, τὰ φτυοήματα και τὴς λοιδορίες τὸν πλήθους. Όταν οί ένόχοι ήταν εὐγενεῖς και οί συγγενεῖς των δὲν ήθελαν νὰ τὸς φρονεώσουν, τὸς έστελλαν στής ρωμαϊκὲς άποικίες, πὸν μωρούσαν νὰ ζήσουν ὡς άρτοίκοι, σκάδοντες τὴ γῆ. Τὸς ήτο άνημπούμενος νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ άκοινωτικό τὸς δνομα, για νὰ μὴ τὸ άτιμώσουν. Φαντάζετα όμως κανεῖς σήμερα τὸ δράμα της ζωῆς τὸν λεπτεπίλεπτον έκείνων ρωμαίων δεσποινῶν, πὸν άνώνητες και άποστάσεις, έτέλλαντο σὲ άβυσσ παραλία τὸν άπεράντον άυτοκρατορικῶν άποικιῶν, πραγματικῶς ναυάγια: ή θανάτωσις ήταν πο-

λὺ πὸ φιλόδημη πράξις.

Στὸ Βυζάντιο επεβλήθησαν άστυροτέροι νόμοι. Ο Βαλεντιανὸς ώρισε τὸν διά πυρὸς θάνατο. Ο Κωνσταντίνος τὸν άνασκολοπισμὸ δημοσίᾳ, στὸν λιπόδρομο, είτε έφταγε, είτε όχι ο μοιχός. Τὴν ίδια τιμωρία υπέσταντο και ή γυναίκες πὸν άφηναν τὸς άντρες των, είτε θέλοντες είτε μὴ. Και όσο για τὸς υπηρέτες πὸν βοηθοῦσαν τὴν άπόδρασί τους, έθαζαν λιωμένο μολύβι σὸ τὸμά. Παρ' όλα αυτά ή μοχεία και ή διαφθορά κυριαρχούσε σὲ ώρισμένες έποχές σὸ Βυζάντιο. Προηγούντο ή γυναίκες της Αύλης. Πολλὲς άυτοκράτορις προκάλοσαν τὴν κατακαυγή της κοινωνίας και της έκκλησίας. Στὴν έποχή τοῦ Χρυσοστόμου μία χορεία γυναικῶν της Αύλης με άρχηγὸ τὴν άυτοκράτειρα Εὐδοξία ζούσε

Η Μαργαρίτα τὸν Βουρβουνιδά, πὸν τὴν πνίξανε κατά άταγήν τοῦ άνδρός της.

τόσο έκρυλο βίο πὸν προκαλοῦν τὴν έπέμβασι του. Στὸ πρόσωπό τους κεραινοβολεῖ ο Χρυσόστομος τὴν άνηθικότητα της έποχής του. Ἀλλὰ σὸ τέλος ή γυναίκες αὐτὲς υπεμνήσουν. Πείθον τὸν άυτοκράτορα νὰ τὴν έορίσῃ τρεις φορές, ώπου με τὸν θάνατό του απ' τὴς καυχίες ν' άπαλλάγουν και έτσι νὰ εξακαθίσουν τὴν πολιτεία, τὰ ένοία, τὸς «δοστρονισμούς της κότης», και τὸν άνήθικο βίο τους πὸν έκείνους κατέκρινε. Οργανον τοῦ διαβόλου, κατά τὸν Προκόπιον ήταν και ή Θεοδόρα τὸν Ιουστινιανὸν. Τέτοια άργότερα ήταν και ή περσική μοιχαλίσ, ή Θεοφανὸ τὸν Νικηφόρου Φωκά πὸν τὸν δολοφονεῖ για νὰ κάνει τὸν άνεμὸ του και έρωμένο της άυτοκράτορας.

Τὸ Βυζάντιον υπέκυψε ήσαν οί Τούρκοι. Και τὰ σουλτανικά σεράγια ήσαν έπανεπλημμένως θέατρα δραμάτων μοιχείας. Έκει ή συνθηεάτερα τιμωρία ήταν τὸ «κάκισμος», τὸ πλίσσιμο δηλαδή τὸν ένόχον σ' ένα σάκκο και τὸ ρίξιμο σὲ βαθιὰ νερά τὸν Βοσπόρου.

Η τιμωρίες τὸν ένόχον γυναικῶν ποινώλουν ανάλογως τὸν λαὸν: άλλος της έπνιγαν μέσα σὲ βρωμεροὺς βάλτους· άλλος της έθαζαν ζωντανές, ή τὴς έέθεταν γυμνὲς στὴς πλατείες. Ἀλλὸ πάλιν της πετοῦσαν στὸς δρόμους, και οί σύζυγοι της έυλοκοποῦσαν με τὸν πιο άγριο τρόπο.

Σὲ ώρισμένα μέρη της Γερμανίας τὸν με-

σαίνα, όταν μία κόρη είχε ένοχες σχέσεις μ' ένα νέο, ή μία γυναίκα άπατοῦσε τὸν άντρα της, τότε μωρούσε και νὰ ταφῇ ζωντανή κάτω από τὸς πάγους, αφού εξητειο ή γνώμη τὸν φίλων της οικογενείας, οί όποιοι και βοηθοῦσαν μάλιστα, κάποτε, στὴν έκτέλεση της ποινῆς.

Φοβισμικὲς τιμωρίες επέβάλλοντο και στὸς φίλους τὸν ένόχον γυναικῶν. Μία τέτοια τιμωρία επέβαλε και ο βασιλεὺς της Γαλλίας Φίλιππος ο' Ὁμῶς στὸς φίλους τὸν θυγατρων του, Η θυγατέρες του Μαργαρίτα της Βουρβουνιδας, Δευκή της Λιωτουά και Ιωαννα τὸν Ποινάκ, κατηγορηθείσαι ἐπὶ μοιχείᾳ συνελήφθησαν. Δύο Νορμανδοί εὐπατριῶτα, ο Φίλιππος και ο Γκαμπι ντ' Ολνί, άνοσασμένοι στὴν υπηρέσεια των, για τὸς άποῖους υπήρχαν ύπόνοιες, δι ήσαν φίλοι τὸν τριῶν θυγατρων τοῦ βασιλέως, συνελήφθησαν επίσης, και υπεβλήθησαν σὲ βασανιστήρια. Τότε οί δύο ἀδελφοί ώμολόγησαν δι πραγματικῶς είχαν διαφράξῃ τὸ έγκλημα της μοιχείας με της δύο βασιλοπούλες, τὴν Μαργαρίτα και τὴν Δευκή. Η τιμωρία, πὸν τὸς επεβλήθη ήταν φοβικῆς: τὸς έθαζαν ζωντανούς, τὸς άπεκεφάλισαν και τὰ κορμὰ τους τὰ κρέμασαν σ' ένα λιχίωμα. Πολύάριθμοι συνένοχοι τὸν υπεβλήθησαν σὲ βασανιστήρια, κρεμάστηκαν, πνίγηκαν... Όσον άφορὰ της ένοχες βασιλοπούλες, της έκλεισαν σ' ένα σκοτεινὸ πύργο για νὰ «τελειώσουν στὴν μοναξιά και στὴν θλίψη της μέρες των».

Η φυλάκιση ήταν ή συχνότερη τιμωρία πὸν επέβαλλαν στὴς άσπες γυναίκες σὸν Μεσαίωνα. Τὴς καταδικάζαν καθὸς άναφέρουν τὰ χρονικά έκείνου τοῦ καιροῦ εὐθὺς πὸν πόνο και σὸ νερό της άγωνίας. Η Μαργαρίτα δὲν έμεινε πολὺν καιρὸ φυλακισμένη. Ο πρώτος της άντρας, θέλοντας νὰ ξαναπαντρευτῇ, έβαλε και τὴν έπνιξαν ανάμεσα σὲ δύο στρώματα.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα τὸ κακό επεξετάθη έξαιρετικά, και τὸτο διότι έλοι οί νέοι άνδρες, και οί εὐγενεῖς, έλειπαν διαρκῶς σὲ πολέμους και σὲ μακρινὲς έκστρατείες, ιδιαιτέρως δὲ στὴς σταυροφορίες. Η γυναίκες των έμεναν κατάνυες και τὸς περιμεναν ἐπὶ πέντε και πολλαῖς ἐπὶ δέκα εὐχολήρα χρόνια. Είναι άρετὰ φυσικό λοιπόν πὸς υπέκυπταν συχνά σὸν πειρασμὸ νὰ άπατοῦν τὸς άνδρες τους.

Στὸ τέλος όμως οί εκστρατεοντες ίππῶτα έπενόησαν σιδερένιους κορδέδες τὸς οποίους δινόμαζαν εζόνες της άγνότητας, και μέσα στὸς οποίους έφύλαζαν τὸ σώμα της γυναίκας των. Οί κορδέδες έκλειναν με γροφές κλειδωνές. Ο ίππότης έκλείδωνε, έπαίρνε τὸ κλειδί, και... έφρενε ήσυχος!

Σὲ πολλὰ ευρωπαϊκά μωσεία μπορεί κανεῖς νὰ θαυμάσῃ τὰ άπάνθρωπα αὐτά, και τόσο τραπεζικῶς για τὸν γυναικεῖο έγωισμό μνησνιματα.

Για κατηγορία ἐπὶ μοιχείᾳ και άπιστίᾳ καταδικάσθησαν σὲ θάνατο και άπεκεφαλίσθησαν με πλέκν δύο Ἀγγλίδες βασιλίσσες, ή Ἀννα Μπολένα και ή Κατερίνα Χόνοα, γυναικες και ή δυὸ πὸν Βορβίκου τοῦ Ουόδο.

Ιστορικῶς για τὴν ύποψία της είχε μείνει ή τιμωρία πὸν επέβαλλε ένας Ἀγγλος φρουδόχης, κατά τὰ τέλη τοῦ μεσαίωνα, στὴν γυναίκα πὸν πὸν εἶχε άπατήσει. Τὴν έβάλε και ανέθηκε με τὰ παιδιά της σὸν ήπότερο σημείο τοῦ πύργου του. Κατόπιν μωρούσε στὴν διατάξῃ νὰ γκρεμίσουν τὸ ένα μετά τὸ άλλο τὰ παιδιά της στὴν άβυσσο, και βοτερα-γροέμας και τὴν ίδια.

Στὴν Γαλλία κάποιος φρουδόχης Γιατ, σὲ ένα παροξυσμὸ ήλίας, άνάγκασε τὴν γυναίκα του νὰ πνί δηλήτηριο. Ύστερα τὴν άνέβασε σ' ένα άλογο, κάθισε και αὐτὸς πίσω της, και αφού ώρα και ώρα έτοξε στὸς κάμπους, μες σὲ σκοτιά της νύχτας, τὴν άφρισε νὰ πέσῃ από τ' άλογο νεκρή.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Πολλές φορές ἀνήγγελλαν ὅτι ὁ Τζὼν Τζάμπερτ εἶχε μιά φωνή θλιβερὰ γιὰ τῆς ὁμιλοῦσας ταινίας κ' ὅτι ὁ μέγας καλλιτέχνης δὲν θὰ ἐμφανιζόταν ποτὲ σ' αὐτές. Πολλὲς ἐφημερίδες μάλιστα τῆς Ἀμερικῆς δὴλωσαν τελευταία ὅτι ὁ Τζὼν Τζάμπερτ, ὁ Ντοῦγκλὰς Φαίρμπανκς ὡς καὶ ὁ Τόσλιν Τσάπλιν εἶχαν ἰδρῶσει μιά μεγάλη ἐταιρία γιὰ τὸ ἐγύρισμα βουβῶν ταινιών. Ἀρὰ γέ, πρόκειται περὶ μιλῶντας; Ἡ ἐταιρία Μετρό-Γκόλντουϊν μὲς πληροφορεῖται πραγματικὰ ὅτι, παρ' ὅλες τῆς διαδόσεις, ὁ Τζὼν Τζάμπερτ θὰ ἐγύριζεν ὁμιλοῦσας ταινίες. Ἀλλ' ὅσοις ἀρχισε ἡδὴ τὸ ἐγύρισμα τῆς ταινίας «Ἑλὸς γιὰ ναῦτην», μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ Σάμ Γούντ, Ἀδὴ ἡ περικειμένη ταινία ἐκτυλίσσεται πάνω σ' ἓνα πλοῖο ποὺ ταξιδεῖ ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν στὸ Πόρτ-Σάντ καὶ στὰ παράλια τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, καὶ εἶναι καινούριον εἶδος γιὰ τὸν καλλιτέχνη. Διαδίδεται μάλιστα ὅτι ὁ Τζὼν Τζάμπερτ ἀναγκάστηκε νὰ μῆθε τὸ «κόκκινο», τὸ ἀγγλικὸ ἐργάσιον, γιὰτὶ παῖξε τὸν ὁλό εἰς νεαρὸ ἀλτήτο ποὺ περιπλανᾶται στὴς ἀποβάσεις τῶν μεγάλων λιμένων.

Ἡ χαριτωμένη Σοὺε Κάρολ, ἡ ἀμερικανὴ καλλιτέχνης ποὺ θαυμάσιος τελευταία σὲ μιά ταινία τῆς Φόξ-Φίλμ «Ἐπαναστατημένες καρδιές» εἶναι μιά βεντὴ ποὺ θὰ μποροῦσε ἀξιολογὰ νὰ κἀν καὶ χωρὶς ὑπερησία. Ὁ κηπουρὸς τῆς εἶναι πάνω-κάτω ὁ μόνος ὑπερῆτης ποὺ ἀξίζει πραγματικὰ, γιὰτὶ ἡ Σοὺε, μολονότι ἔχει σωφὲρ, ὀδηγεῖ μόνη τὸ αὐτοκίνητό της τὸν περισσότερο καυρὸ πληρώει ἓνα γοαματέα, ἀπαντᾷ δημοῖς μόνη τῆς στὴς περισσότερες ἐπιστολὲς ποὺ τῆς στέλνουν. Ἐχει μάγειρα, μὰ ἐκείνη μαγειρεῖ τῆς περισσότερες φορές. Μόνον ἡ κηπουρικὴ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει καὶ ἀρκεῖται στὸ νὰ κόβη λουλούδια γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ σπίτι της. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσέσουμε ὅτι ἡ Σοὺε εἶναι δεινὴ ἀθλήτρια.

Πολλὰ πρόσωπα εἶναι δύσκολο νὰ παρασταθοῦν στὴν ὁδόν, ἐξ αἰτίας τῆς δημοτικότητός των καὶ πρὸ παντός τῆς εἰκόνας ποὺ ἡ λαϊκὴ φαντασία τοὺς ἀποδίδει, σύμφωνα μὲ τὰ γούστα τῆς. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τὸν ὁποῖον συνηθίζαμε ἀπ' τῆς περιγραφῆς τοῦ Κόναν Ντόυηλ, μὲ ξυρισμένο καὶ ἀπαθὲς πρόσωπο, ἦταν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δημοφιλεῖς ἥρωας ποὺ ἀποδίδονται δύσκολα, κ' ὅμως ὁ Κάρολ οὐλ Μπάκλινγκ, στὴν ταινία «Ὁ Σκύλλος τῶν Μπάκκερδελ» κατέβηκε νὰ μᾶς ἀποδώσῃ, ὁλοφάντασμα, τὴν μορφήν ποὺ φανταστήκαμε τότες φορές. Καθὼς ὥστόσο τὸν Μπάκλινγκ πῶς τὰ κατάφερε νὰ μοιάξῃ τόσο καλὰ στὸν Σέρλοκ Χόλμς, ἀπήντησε:

—Δὲν δυσκολεύτηκα, γιὰτὶ κάθε «Ἀγγλος ἔχει κάτι ἀπ' τὸν χαρακτῆρα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς. Εἶναι ἓνα εἶδος ἐθνικῆς φυσιογνωμίας. Μελέτησα πολὺν καιρὸ τὰ βιβλία τοῦ Κόναν Ντόυηλ καὶ κατέφθονα νὰ γίνω ὁ ἴδιος Σέρλοκ Χόλμς.

ΓΑΛΛΙΑ

Ἡ Ζὺν Χέλμλινγκ, ποὺ εἶχε τότες ἐπαυχία στὴν ταινία «Μία γυναίκα εἶπε ψέματα» ἔχει τώρα διακοπές. Κ' ὅταν ἡ Ζὺν Χέλμλινγκ ἔχει διακοπές, δὲν σημαίνει ὅτι ξεκουράζεται. Ἀδὴ ἡ χαριτωμένη καλλιτέχνης ἔχει, πραγματικὰ, δικό της τόπο νὰ ἐξημερῇ τὴ λέξη «διακοπές» καὶ ἔχει τὴν κοῦρα τῶν στούντιο. Πηγαίνει σὲ μὴν ἡμέρη γωνιά τῆς Κιουβῆς «Ἀκτῆς», κ' ἐκεῖ ἐμὴν πρωί-πρωί γιὰ νὰ τοῦξῃ μὲ αὐτοκίνητο καὶ ν' ἀναγνῇ καθαροὺς ἀέρας. Ἡ ἀσχολεῖται στὴν κηπουρικὴ, ἡ φεύγει μὲ βάρκα γιὰ τὸ ψάρεμα. Ντυμένη μ' ἓνα μαγὸ καὶ μὲ σκούφια, τραβᾷ κοινὰ σὰν τὸν καλλιτέρο θαλασσολόγο καὶ ἔχει, σὰν καλὸς πλότος, ν' ἀποφεύγῃ τῆς κακοτυχίας.

Paul d'Ivoi

Τὰ προηγουμένα.—Ἡ διαθήκη τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ καθιστᾷ τὸν Λαδάρντ γενικὸν κληρονόμον. Ἄν κἀν τὸν γυῖον τοῦ κόσμου μὲ πάντες δεκάρες. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, κληρονομεῖ ὁ σὲρ Μύρλετον. Ὁ Λαδάρντ ἀρχίζει τὸ ταξίδι τοῦ καὶ φθίνει στὸ Μεσικὸ δ-που ἀνακηρύσσεται πρόεδρος. Δραπετεύει κ' ἐξακολουθεῖ τὸ ταξίδι του.

27.

(Ἡ συνέχεια)

Ἐν τούτοις ὑποβασταζόμενος ἀπὸ τὸν ἀεὶ ἀδελφόν του, καθορθώσα νὰ φθάσῃ μετὰ τὸν ἀποθηκὴν τῆς ἀεροπλοΐκῃς ἐταιρείας νὰ εἰσαγάγῃ κροφίως τὸν Λαδάρντ. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ὁ Βινσάν ἐκοιμᾶτο βαθύτατα μὲρὸς σὲ μιά μεγάλη μπουκάλα μὲ ρούμι. Ὁ Λαδάρντ τὸν ἐξήπλωσε μὲ προσοχὴ κατὰ γῆς καὶ ἀρχισε αἰεσίως τὴν δουλειά του.

Ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι ἦσαν διάφορα ἐργαλεῖα χρησιμεύοντα διὰ τῆς ἐπισκευῆς τῶν δεμάτων. Ἦσαν ἐκεῖνα ποὺ τοῦ χρειαζόνταν καὶ εὗρεκεν χωρὶς δυσκολία τὸ ὑπ' ἀριθ. 49 φέρετρο.

Ἦτο ἓνα πολυτελὲς κιβώτιον ἀπὸ δρῦν. Ἐκεῖ μέσα ἀνεπαύετο τὸν τελευταῖον ὕπνον ὁ Μαντζουριανὸς Κίγκ-Τσάγκ. Ὁ Λαδάρντ

ἄνοιξε τὸ σκέπασμα τοῦ κιβωτίου. Τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο ντυμένο ἀπὸ βάρκα καὶ μπλε σατὲν μὲ χρυσὰ κεντήματα. Μὲ μεγάλας προφυλάξεις ὁ Λαδάρντ ἄνοιξε μὲ προσοχὴ τὴν μεγάλη πόρτα, ποὺ ἔδωκε πρὸς τὴν προκομαίαν καὶ φέρων τὸ μακάριο φορτίον του, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ἐρημὸ ἀποβάθρα. Μιά σκιά τὸν ἐπλησίασε. Ἦτο τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἀνεγνώρισε τὸν Κινέζον.

—Αὐτὸς εἶνε; ρώτησεν ὁ Κινέζος.
—Ναί! Ὁ πρόδότης περιμένει τὴν ἐκδικησίαν σου.

Καὶ οἱ δύο μαζὶ τώρα ἔφεραν τὸν νεκρὸν ἐντὸς εἰς τὴν θάλασσαν, τοῦ ἔδεσαν μία πέτρα εἰς τὰ πόδια καὶ τὸν ἔρριξαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἦτο ἡ ἀμοιβή σου! εἶπε ὁ Κινέζος καὶ ἐξαφανίσθη ὡς σκιά.

Ὁ Λαδάρντ ἐπέστρεψε εἰς τὴν ἀποθήκην. Ἐπῆγε πάλιν κοντὰ εἰς τὸ φέρετρο, ἄνοιξε τοὺς τρούπες εἰς τὰ τοιχώματα διὰ νὰ ἀναπνῇ, ἐποποθέτησε μέσα τὰ πρόφια, τὰ ὁποῖα ἦνε παραλῶν ἀπὸ τὸ ξενόδοξον καὶ τέλος ἔβαλε τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ κλειδιά εἰς τὴν θύραν τῶν.

Τὴν γραυὴν, ὅταν ὁ Βινσάν μὲ τὸ κεφάλι ἄρῃ ἀκόμη ἐκπνέον, ἐξεπλάγη βλέπων τὸν αὐτὸ ποὺ μόνον. Ἐμπρὸς τοῦ ὅμως ἦτο μία πιστολὴ μὲ τὴν διεύθυνσίν του. Ἡ ἐπιστολὴ λέγει:

«Ἀγαπητέ μου ἐξαδέλφε, «Σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῇς αὐτὲς τῆς δυὸ γιλιὰδες δολλαρίων, ἐνάντι τῆς κληρονομίας, νὰ τὴν ὅποιον σοὺ ἔκαμα λόγον. Ἐγὼ παρ-αυτοῦμαι ἐκουσίως τῆς ζωῆς. Ἐπιστρέφει β-καὶς κανεὶς κάποτε καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. Ἄν αὐτὸ ποὺ συμβῇ, θὰ σπεύσω νὰ σὲ εἰδο-ποιήσω. Ἐν τῷ μεταξύ διατηρῶ ἐγκάρδια πρὸς σὲ αἰθήρηται».

Ὁ φύλαξ ἔριψε τὰ μάρτια του καὶ ἐξανδία-βας. Κατόπιν ἐξήγαγε τὰ χαρτονομίσματα

καὶ εἶδε ὅτι ἦσαν γνήσια. Τὰ ἔβαλε εἰς τὴν τσέπη του καὶ εἶπε:

—Ἦσως νὰ ἐπρελάθηκα ὁ καπνός. Ἀλλὰ τὰ δολλάρια τοῦ ἀξίζουν τὸν κόπο νὰ τὸν κλέψῃ κανεὶς!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὁ σὲρ Μύρλετον μὲ τὴν κόρη του διηθύνοντο πρὸς τὴν προκομαίαν, ἡ κὺς Ἀουρετ ἀντελήθη τὸν Μπου-βρέϊν, ὁ ὁποῖος τοὺς παρηκολούθει μὲ μιά β-λίτσα καὶ αὐτὸς εἰς τὸ χέρι. Εἰδοποιήθη ὅτι πατέρα της.

—Μπαμπά, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς παρα-κολουθεῖ. Ἄν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀκολουθῇ τὴν ἱγνὴν μᾶς, γρήγορα θὰ εὐρεθῇ κοντὰ εἰς τὴν κ. Λαδάρντ.

—Θὰ τὸν κάμω νὰ τὰ χάσῃ! ἀπήντησε μὲ ἡρεμίαν ὁ σὲρ Μύρλετον.

Ἐνὰ ἀμαξάκι περνοῦσε καὶ ὁ σὲρ Μύρ-λετον τὸ ἐσταμάτησε. Ἀνέβηκε μαζὶ μὲ τὴν κό-ρη του. Ἀντελήθη βίως, ὅτι τὴν ἴδια στιγ-μὴ ὁ Μπουβρέϊν ἀνέβαινε εἰς ἄλλο ἀμαξάκι. Ἐπεισώθη. Ἐβγάλε μιά χρυσὴ λίρα ἀπὸ τὴν τσέπη του.

—Τὴν βλέπεις; εἶπε, δείχνων τὴν λίρα εἰς τὸν ἀμαξήλατον.

—Μάλιστα, κύριε!

—Εἶνε δική σου, ἂν κατορθώσῃ; νὰ ζερ-γῇ τὸ ἀμαξάκι ποὺ μᾶς ἀκολουθεῖ.

—Πολὺ καλὰ!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἀμαξὴ ἔφθασε εἰς μιά γωνία δρόμου, ὅπου μεγάλη συγκέντρω-σις πλήθους ἀπέκλειε κάθε διάβασιν.

—Ὡραία! εἶπε ὁ Μύρλετον. Τώρα ἐπι-στήκαμε ὁριστικῶς!

Ἀλλὰ ἡ θέα τῆς λίρας ἔδωκε ἐμπνεῦσιν εἰς τὸν ἀμαξήλατον. Ἀντὶ νὰ σταθῇ, ἐκπνέων δύναται τὸ ἀλόγόν του καὶ ἐρρίφη μέσα εἰς τὸ πλήθος φωνάζων:

—Ἀστυνομικὴ ὑπερησία!

Ὁ κόσμος παρεμέριζε μὲ εὐλάβειαν καὶ φόβον καὶ εἶσι τὸ ἀμαξὶ ἐπέρριψε, ἐνῶ τὸ αὐ-τὸ τοῦ Μπουβρέϊν ἔμεινε ἀκίνητον μέσα εἰς τὸ πλήθος.

XXVI

Μαινόμενος διὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ ὁ Μπου-βρέϊν, ἐπανηγόχετο εἰς τὸ ξενόδοξο, ὅπου συνήγαγε τὸν Βινσάν. Ὁ Μπουβρέϊν τὸν ἀνεγνώρισε. Τὸν εἶγε ἰδὴν δὺς φορές κατὰ πει-ρὰ νὰ δεινῇ μαζὶ μὲ τὸν Λαδάρντ εἰς τὸ ξενόδοξον. Ἀυστὸς ὑποπετεύθη ὅτι ὁ ἀπὸ-κὸς ἐκείνος ἄνθρωπος εἶχε χρησιμεύσει ὡς ὁργανον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν κάποιοι μυστικοῦ σχεδίου τοῦ Λαδάρντ. Ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ὀδη-γεῖτο ἴσως εἰς τὰ ἱγνὴν τὰ ὁποῖα ἔζητε. Τὸν ἐπρότεινε νὰ πιθὼν μαζὶ μιά μπουκάλα πρὸς-πρῶτα τὸ ὁποῖον ὁ Βινσάν ἐδέχθη μὲ πολλὴν προθυμία. Μετὰ λεπτὰ οἱ δύο ἄνδρες συνωμ-ποῦν μεταξὺ τῶν οἰκειότητων, σὰν παλαιὸι φί-λοι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ σὲρ Μύρλετον καὶ ἡ κόρη του, εὐτυχέως διότι διέφυγαν τὸν Μπουβρέϊν, ἔφθασαν εἰς τὴν προκομαίαν καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ἀεροπλοίου «Χερνὸνδάρν». Ὁ πλοίαρχος κ. Μάτιους ἦτο εἰς τὴν γέφυρα καὶ ἐπιστρε-φάς τελευταίας ἐτοιμασίας τῆς ἀναχωρήσεως. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον καὶ τὸ ἀεροπλοῖο θὰ ἐκκινετο γιὰ τὸ μακρὸν τα-ξίδι τοῦ πρὸς τὴν Κίνα. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβοῦς ἐκείνην ἓνας ἄνθρωπος κρατῶν εἰς τὸ χέρι βελίτσαν, ἀνῆλθε ἀσφαινίων ἐπὶ τοῦ ἀεροπλοίου.

—Ὡς;

—Ὡςτε μέχρι τῶν νήσων Σάντουιτς μπορῶ νὰ σὰς ἐξαπαλίσω μίαν χαμπίνα. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὅμως πρέπει νὰ ἀρκε-σθῇς εἰς μίαν κοκέταν μὲ τὴν πληρώματός, ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ περιμένετε τὸ ἐπόμε-νον βαπόρι.

—Ὁχι! Ὁχι! διεμαρτυρήθη ὁ Μπου-βρέϊν. Δὲν μπορῶ νὰ καθυστερήσω. Θὰ τα-ξιδεύω μὲ τὸ ἀεροπλοῖόν σας ὑπὸ οἰουδὴ πο-τε βουρῇ!

Ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχε λόγον νὰ ἐπιμείνῃ. Ἀρξάς τὸν Μπουβρέϊν καὶ ἔδωσε τὸ σημεῖον τοῦ ἀποπλοῦ.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ ταξιδίου διέρευσαν ἄνευ ἐπεισοδίου. Ὅλες ἡ προσπάθειες τοῦ Μπουβρέϊν ν' ἀνακαλύψῃ κανένα ἔγκρυπτον τοῦ Λαδάρντ πῆγαν γεμινές.

Ἐκκοιμᾶτο καὶ ἐξυπνόμενος καταρώμενος τὸν Λαδάρντ καὶ τὸν ἔρωτα τῆς κόρης του. Τὴν τῆρην νύκτα καθὼς ἐκοιμᾶτο βαθύτατα, δυ-τινὴς κορύς ποσερῶμενος κάθον τῆς χαμπίνας του, τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ Προσῆ-λωση τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε πλέον τίποτε. Ἐκοιμήθη πάλιν.

—Τί μὲ θέλετε, κύριε; ρώτησε τὸν Μπου-βρέϊν.

—Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Χερν-δάρν».

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

3.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Καὶ — νὰ μὴν τὰ πολυλογούμε, —κα-πετὰν Γιάννη μου—εἶναι νὰ τὸνε κλαῖς.

Ὁ καπετὰν Γιάννης ὁ Μελαχροινός, ποῦ-χε μετρημένα τὰ λόγια του, τὴν ἔλεγε τὸ μα-κροῦται γοῦν ἀπ' τὸν ναργίλ καὶ δὲν ἔδωκε τσιμουδιά. Εἶχε πάντα τὴν γνώμην τὴν δικήν του, μὰ δὲν τὴν ἔλεγε παρὰ πότε καὶ ποῦ. Σὲ λίγο ἄνοιξε τὸ στόμα του:

—Πᾶμε νὰ πάρουμε χαμπὶ μπουκιά; Ὁ-κα εἶναι... εἶπε.

Σηκώθηκεν κ' οἱ δύο καὶ τραβήσανε τὸν ἀνήφορον.

3.

Τὸ ἄλλο θράδν, στὸ ἴδιον τραπέζι, στὰ ἴδια τὰ σκαμνία κ' οἱ δύο τους. Ὁ καπετὰν Γιάν-νης εἶχε ξεχάσει νὰ παραγγεῖλ τὸ ναργίλ καὶ ὁ Μιχαλὸς δὲν εἶχε τὸ τσιπούρο ἀπὸ τὸν του. Ἦταν κ' οἱ δύο ζαλισμένοι. Γύρω τους ἦσαν κ' ἄλλοι μαζεμένοι περμι-νωτάς ὁρθοὶ νὰ μάθουν τὰ ναντάτα.

—Ὁ Μιχαλὸς θὰ μᾶς πῇ, εἶπε κάποιος. Τοῦ λόγου του θὰ ξέρῃ....

Περνοῦσαν βλοῖ μὲ ἄνοιχτά τὰ στόματα. Ὁ Μιχαλὸς δὲ μιλοῦσε. Σὲ λίγο ἄνοιξε τὸ στόμα του:

—Τὶ νὰ σὰς πῶ κ' ἐγὼ! Τὰ ξέρετε καλλί-τερά μου. Γιὰ τὴν ὥρα δὲ βρέθηκεν ἀκόμα, ἔξω ἀπὸ τὴν θάλαρα, ποῦ τὴν ἔριξε ἡ θά-λασσα ἀπάνω στὸν κάδο. Ποῖος ξέρει ποῦ τα-ξιδεύει; Ταξιδεῖ χωρὶς μπουσούλα.

—Δὲν εἶπε μαθὲς τίποτε στὸ σπίτι του, σὰν ἔφυγε; Δὲν τὸ ἐπῆρανε χαμπάρι τὸ τί μελοῦσες; ρώτησε κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα.

—Τὶ νὰ πῇ; ἀποκρίθηκε βαρυσήχητος ὁ Μιχαλὸς. Τρελλὸς ἄνθρωπος εἶ νὰ πῇ....

Μοναχὸς μου τὸν ἐπῆγα φῆς στὸ σπίτι του.

3.

ἄζαν. Ἰδοὺ τὸ εἰσιτήριόν μου.

—Χαῖρο πολύ. Ἀλλὰ τὸ ἀντιπλοῖόν μου ἔχει δώδεκα μόνον χαμπίνες, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ ἐπτά εἶναι ἦδη κατεληγμένες.

—Μένουν λοιπὸν πέντε....

—Ἀλλ' αὐταὶ ἔχουν κρατηθῇ γιὰ ἐπιβί-τας εἰς τὸ Χονολουλού.

—Ὡςτε;

—Ὡςτε μέχρι τῶν νήσων Σάντουιτς μπορῶ νὰ σὰς ἐξαπαλίσω μίαν χαμπίνα. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὅμως πρέπει νὰ ἀρκε-σθῇς εἰς μίαν κοκέταν μὲ τὴν πληρώματός, ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ περιμένετε τὸ ἐπόμε-νον βαπόρι.

—Ὁχι! Ὁχι! διεμαρτυρήθη ὁ Μπου-βρέϊν. Δὲν μπορῶ νὰ καθυστερήσω. Θὰ τα-ξιδεύω μὲ τὸ ἀεροπλοῖόν σας ὑπὸ οἰουδὴ πο-τε βουρῇ!

Ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχε λόγον νὰ ἐπιμείνῃ. Ἀρξάς τὸν Μπουβρέϊν καὶ ἔδωσε τὸ σημεῖον τοῦ ἀποπλοῦ.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ ταξιδίου διέρευσαν ἄνευ ἐπεισοδίου. Ὅλες ἡ προσπάθειες τοῦ Μπουβρέϊν ν' ἀνακαλύψῃ κανένα ἔγκρυπτον τοῦ Λαδάρντ πῆγαν γεμινές.

Ἐκκοιμᾶτο καὶ ἐξυπνόμενος καταρώμενος τὸν Λαδάρντ καὶ τὸν ἔρωτα τῆς κόρης του. Τὴν τῆρην νύκτα καθὼς ἐκοιμᾶτο βαθύτατα, δυ-τινὴς κορύς ποσερῶμενος κάθον τῆς χαμπίνας του, τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ Προσῆ-λωση τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν ἄκουσε πλέον τίποτε. Ἐκοιμήθη πάλιν.

—Τί μὲ θέλετε, κύριε; ρώτησε τὸν Μπου-βρέϊν.

—Εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ «Χερν-δάρν».

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΦΡΑΣ ΗΜΕΡΑ

Οἱ Γάλλοι θεωροῦν ἀποφράδα ἡμέρα τὴν Παρασκευὴν, ἀποράλλατα ὅπως ἐμεῖς ἔχο-με τὴν Τρίτην. Κ' ὅμως αὐτὴ ἡ Παρασκευὴ ἔπαιξε τὸν μεγαλύτερον ρόλον στὴ ζωὴ τοῦ Να-πολέοντος Α'.

Μῆρες στὴν στρατιωτικὴ σχολὴ τῆς Μπριέν, στὴς 23 Ἀπριλίου 1779 μὲ Παρασκευὴν.

Διορίσθηκε Πρώτος Ὑπατος στὴς 13 Σε-πτεμβρίου 1799, μὲ Παρασκευὴν.

Ἐγενε αὐτοκράτωρ, στὴς 18 Μαΐου 1804, μὲ Παρασκευὴν.

Ἡ ἀναχώρησίν του γιὰ τὴν Ἀγία Ἐλένη ἔλαβε χώραν στὴς 11 Αὐγούστου 1815, μὲ Παρασκευὴν.

Τὸ μνημὲν τοῦ στὴν Ἀγία Ἐλένη παραγο-ρήθηκε στὴ Γαλλία ἀπ' τὴν Ἀγγλίαν στὴς 7 Μαΐου 1838, μὲ Παρασκευὴν.

Στὴς πέντε ἡμέρας Παρασκευῆς, μὲ μόνον ὑπῆρξε δυσμενὴς στὸν αὐτοκράτορα.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

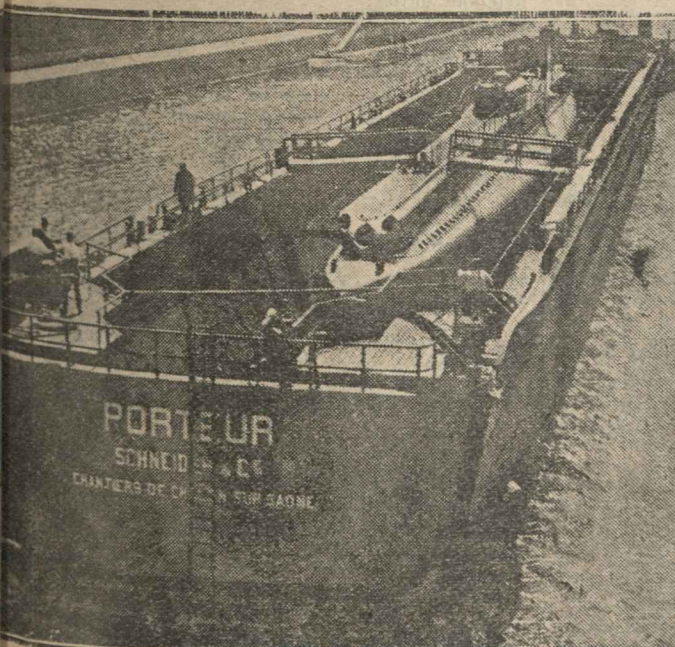
Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς δὲν εἶχε ἀ-νάγκη νὰ γράφῃ μεγάλους τόμους γιὰ νὰ πῇ τί σκεπτόταν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Νὰ εἶναι σύνολον ἀφορισμῶν ποὺ ἀξίζουν ὅλα τὰ συγ-γραμματα τῶν συγχρόνων φιλοσόφων.

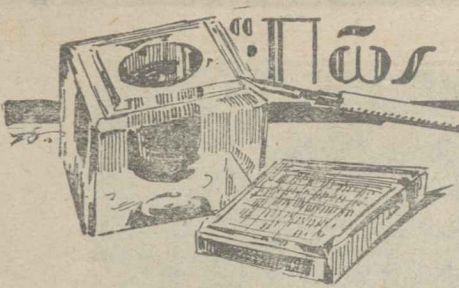
«Οἱ ἄνδρες εἶναι τόσο ἀνάνδρως, τόσο δου-λοπρεπεῖς ποῦ ἂν οἱ τύραννοί τους τοὺς διέ-τασσον ν' ἀγαποῦνται θὰ ἐλαττοῦντο».

» Τὸ αἰσθημα ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν αἰωνιότητα σ' ἓνα ἄλλο κόσμο, προέρχεται ἀπ' τὴν ἀπελπισία του ποὺ δὲν εἶναι αἰώνιος στὸν κόσμον οὗπου βρίσκεται.

» Ἀπὸ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πώς υοί διατί, έρινου δόριοι

ΟΜΙΛΕΙ Ο κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ένας άκόμα που καταριέται την ώρα και τη στιγμή που ανακατεύτηκε με τη λογοτεχνία. Στα ελληνικά γράμματα οι μάστιγες, οι άνθρωποι που έφεραν αληθινά δύσκολες ημέρες, δεν είναι οι λόγιοι. Η ζωή όμως του Βουτυρά, το ήθος του, η πρώτη χρόνια της σταδιοδρομίας του ήταν ένας αγώνας που ποικίλει τόμο. Ο άνθρωπος που καταριέται σήμερα έχει περάσει πολλά παλαιά. Έχει δοκιμάσει όλων των ειδών της στερόχους, κ' έχει αισθανθεί της ήθους εκείνες ταπεινώσεις που πληγώνουν βαθύτατα, όταν δεν συνταίουν τελειωτικά τους υπερήφανους.

Ένας από τους μάστιγες λοιπόν, κ' ο Δημοσθένης ο Βουτυράς. Και στην κατάρτιση του δεν μπορεί να προσέχει καμιά αντίρρηση. Είναι ο άνθρωπος που μόλις γνώση στο παρελθόν δεν θα δει ποιά μαύρες και σκοτεινές ημέρες. Και ίσα-ίσα ή έρευνά μας είναι μια άνοδος στα περασμένα. Πώς να μη βλαστημήσουμε, λοιπόν και πώς να μην καταραστή; Και πώς να τον διακόψουμε, να του ζητήσουμε περισσότερες και σαφέστερες εξηγήσεις; Άλλωστε ο κ. Βουτυράς, είτε ενόχως καταγυαία συζητεί είτε διαόρεστα, δεν δέχεται διακοπές. Ένοχοι να μιλήσει αυτός κ' οι άλλοι να τον ακούνε. Είναι μια συνήθεια του που την έβρισαν οι φίλοι του και την σέβονται. Έπειτα, η κοσμήτρια του Βουτυρά δεν είναι ούτε μια στιγμή άναρχη. Ο συγγραφέας των «Αλυσίδων» δεν κάνει οποιονδήποτε σφάλματα. Λέει όμως τα πιο παράδοξα πράγματα και μ' ένα δικό του τρόπο, που σε άναγκάζει να τον ακούς χωρίς διακοπές.

Κάνουμε λοιπόν, μια και μόνο ερώτηση —τη γνωστή ερώτηση της ερώτησης μας— και προτιμούμε τη σειρά των απαντήσεων, που θα δίνουν την ιστορία που ζούμε να μάθουμε π' ο κ. Βουτυράς. Κρατούμε κάποια-κάποιον σημειώσεις, δίνουμε άλλοτε την επιδομασία μας κ' ένα γυμνάσιο και άλλοτε τη δικαστική μας κ' ένα γυμνάσιο, παρουσιάζουμε τον κ. Βουτυρά με τα μάτια να συνεχίζει την αφήγησή του, να επιμένει σε μια γαστρακτοσική λεπτομέρεια ή να περάσει γρήγορα από μιά άλλη. Άλλα δεν άνούνουμε ούτε μια φορά το στόμα μας. Ο κ. Βουτυράς θέλει άκροατές μόνο.

δότησε στην ελληνική λογοτεχνία. Άπό μικρός, από μαθητής της δευτέρας τάξης του ελληνικού σχολείου, έγω ό άμελέστατος που σκεπτόμουν πολεμικούς θριάμβους, είχα πάρει ένα σημειωμένο ξάφωτο, —το θυμάμαι καλά— κ' έγγραφα έντυπώσεις. Και τί έντυπώσεις!

Έγραφα τότε κάτι σαν διήγημα, για κάποια νταντά, κ' έφαγα ξύλο. Άπό τότε έπρεπε, βέβαια, να καταλάβω, από το ξύλο δηλαδή του δασκάλου μου, —έγινε νάνια το χέρι του, —ότι ό δρόμος που με πηγάνει ή Μοίρα δεν ήταν καλός. Έπρεπε να μην περάσω από το δρόμο αυτό και να κάνω ό, τι

Ο κ. Δημοσθένης Βουτυράς.

δίνετε άλλο.

Αυστηρός, ένθ λογάριαζα να γίνω τρομερός άρχηγός επαναστατών, να σηκώσω της Ίνδης στο πόδι, να κάνω το έλευθερο κράτος της Άφρικής, ένθ λογάριαζα άκόμα να γίνω ζωομάχος, —κ' έννα για λίγον καιρό, — και θαλασσοπόρος, —φρίτσα, είναι αλήθεια, και σε μια σχολή έμποροπλοίαρχου, —κ' ένθ σπουδάσα μουσική, έννα δεκατέσσερις ώρες, έννα τένοντας, πήγα μ' ένα Ίταλικό μελδωραίο, από το όποιο έφυγα χωρίς ατία, άφρησα τον έαυτό μου στο χέρι της Μοίρας και χάθηκα.

Έτσι, ή Μοίρα μ' έρωξε μια μέρα μέσα σε χαρά και σε μελάνια, όπου γέννασα ή γούος (γιατί τα χαρά και ή μελάνη όποτε τρώγονται όποτε πίνονται) κ' έπαθα χίλιες-δυό περιφρονήσεις.

Η λογοτεχνία, παιδί μου, μοιάζει με τη γυναίκα που φαίνεται όραία από μακριά. Μόλις όμως πέρεις στην άγκαλιά της, βλέπεις ότι είσαι σ' ένα πολυκέφαλο θείο. Και το κάθε κεφάλι του είναι ένα άσχημοτάτο τέρας, μιά θρομερή κεφαλή. Άρχίζεις να ξεπλύνεις ή άπαλλαγής. Άλλα πώς; Όλοάλλο το σώμα, έντος της κεφαλής σου, είναι πασιμένο από τα πολλά τερατώδη κεφάλια κ' άδικαι πολεμάς να ξεσλαβωθείς, να φύγεις.

Και πόσες φορές δεν σκέφτηκα έπειτα να βάλω τα δυνατό μου και να φύγω. Μέτραγα όμως τα χρόνια και δεν έπαυσα τη μεγάλη απόλαση. Τι ήθελαν, άραυ έίχε περάσει τόσος καιρός; Έπαναστάτης δεν θα μπορούσα πιά να γίνω, ότε ζωομάχος, ότε τραγου-

διστής, ότε θαλασσοπόρος. Κι έτσι είπα: Μένω. Φάε με, άσχορό, θρομερό θείο.

Και ό κ. Βουτυράς, έπειτα από τον πρόλογο αυτόν, που δείχνει μεγάλη άποστήτηση και μεγαλειότητα μετάνοια, που διηγείται πώς και πού έκαμε της πρώτες εμφανίσεις του.

Η πρώτη επίσημη εμφάνισή μου έγινε στο «Περιοδικό μας» του Βόλου, που λέει, Προσέταρα όμως, —από το 1898, —έμμελεια στα έφημερίδες του Παισάδης και «φάτσα» διηγήματα γραμμένα στην καθαρεύουσα. Την εποχή εκείνη έδημιούργησα πρωτόλειά μου και σε μια άθηνάκη έφημερίδα. Ήταν κάτι διηγήματα, που ό, τι κ' αν πρόσθετες καλά πηγάναν. Ότε άρχι έλχαν ότε τέλος.

Έπειτα παρουσιάστηκα επίσημα, να πούμε, στο «Περιοδικό μας» του Βόλου με το τρομερό διήγημα «Τό κακούργημα του Ιερού». Έκει όμως έγινε ένα άλλο κακούργημα: ένα τυπογραφικό λάθος που με καταλίπησε. Έγινε το ηγνάδι, παχυνίδι... Και για το τυπογραφικό αυτό λάθος έκαγα μίνες. Ήταν ή πρώτη πίκρα που πήρα από την έσημη άναμμή μου στη λογοτεχνία.

Η πρώτη, ναί. Όχι όμως και ή τελευταία. Ότε και ή μεγαλειότητα, άραυ ή λίαν κ' ή πογοιτεύσεις που δοκίμασε ό κ. Βουτυράς δεν είχαν πάντα άφορη ή τυπογραφικό λάθος.

Ότε έτσι έγινε... το κακό;

Έτσι, άλλα... κ' άλλους.

Άραυ; —Άραυ θα μπορούσα να σάς πω κ' άλλες άκόμη παρόμοιες ιστορίες.

Μα αυτά που μου είπατε δεν ήταν ή ιστορία της καταστροφής σας;

Αυτή ήταν. Άλλα μέσα σ' αυτήν ύπαρχουν και άλλες μικρές ιστορίες, που κάθε μια είναι κ' από ένα τρομερό μέρος της ζωής μου. Μικροπεισάδια, μικροατυχήματα, μικροπεριπέτειες, που δείχνουν όσάκις πόσο δύσκολες μέρες πέρασα.

Και δεν μπορούμε να δώσουμε στους άγνωστας της «Εβδομάδας» μερικά από τα έπεισάδια αυτά;

Μπορούμε, άλλα...

Άλλα;

Άλλα μπορούμε να τα πούμε και καμιά άλλη φορά. Καλό είναι να έχω καμιά ένα έπιδεμα, έστω και από άναμνήσεις.

Συμφωνούμε και δεν έπιμένομε να ξαναπάρουμε το άπόθεμα του κ. Βουτυρά.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Έκείνος.—Πώς γάιν σου, γάιν του έρωτός σου, είμαι έρωτός σου, θρομέω τα πάντα, τιών, δέξαν, πλούτη...

Έκείνη.—Και τότε τί θα μου μείνει;

Η κορία στην ύπρηστέρα:

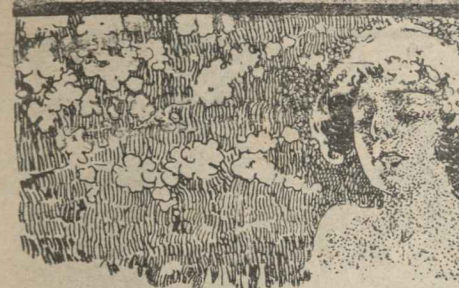
Σόβρα γίλις φορές να μ' ή κτωπύ: τί ζω... Μ' είδες ποτέ έμένα να σε γιν ήσσω;...

Ο έρωστένης ζωγράφος.—Στο σπίτι που χτίω θά βάλω ποτά κ' άπορίσων τη σία κ' έπειτα θά την ζωγραφίσω...

Ο φίλος.—Καλλιτέρα να την ζωγραφίσω πρώτα κ' έπειτα να βάλω να την άπορίσων.

Ο άστυνός.—Γιατί πήρες το ρολόγί από το σουτάκι, και άρσες τα μετετά;

Ο κλέφτης.—Τί νά πής! Στραβάρα, κίρις άστυνός.

ΕΤΙΝΑΞΕ ΤΗΝ ΑΝΟΙΣΜΕΝΗ ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟ ΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΑΣΙΛΙΑΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο κ. Βουτυράς, ό Σταύρακας, ένας τίμος άμαξάς με παραδόσεις, βότερα από τον κακό δρόμο που έπηρε ό γνός του και μη έχον πλέον καμιά ή ήτις σ' όττον άναγκάζεται να νοικιάει δυό δωμάτια στην αλή του. Το ένα νοικιάζεται από ένα νέο σοβάρο φοιτητή και ύπάλληλο ύπουργείου —τον Κώστα Λιγνό. Η κόρη του Σταύρακα, ή Λευκή, που είχε τελειώσει το χρόνο εκείνο από το Άρσάκειο, νοικιάει ένα αλσθηματικά για τον Κώστα, τον όποιον άγαπά και ή Χρηστίνα, κόρη ενός πλουσίου έφορτιστού. Η Λευκή γίνεται θεατρίνα και εγκαταλείπει άπ' τον τελευταίο της έρωστή, τον Άνδρέα.

17. (Η συνέχεια)

Ο Κώστας όττον ύπαινημό αυτό του Όδυσσέα δεν άπάντησε. Αισθάνθηκε όμως τον πόνο του βαθύτερα. Έπεκράτησε μια βοιχυτάτη σιγή. Έκείνη την στιγμή μπροστά στην πόρτα της κ. Βασιλικής έστάματ' όσα ένα αλσθηματικό πολυτελείας. Ο Λιγνός άπεσώθηκε δυό-τρία δήματα και κάτω από τα δυνατό φωνεμένα μάτια του αλσθηματικού διέκρινε μιά άνδρική και νά κατεβαίνει κ' αν ήναι το χέρι της σε μια νεαρά άκόμη γυναίκα με μετάνη τουαλέτα και με μεγάλο ντεκολτέ. Ο Όδυσσέας άνεγνώρισε πρώτος την νεαρά αυτή γυναίκα.

Η Χρηστίνα! έπιδόθηκε.

Ο Λιγνός έκράφωσε δουδός το μάτι του έπάνω στην άνδρική σιά προσπαθώντας να διακρίνη τα χαρακτηριστικά και την ηλικία του άν ήταν δυνατό. Δεν το κατάφρωσε. Η πόρτα άνοιξε άμέσως και το ζευγάρι έμπηκε διαστικά. Άκουσε μόνον μια συστή βαρεία φωνή να δίνει οδηγίες στο σωφείο.

Στις τρεις θά είσα έδω.

Τό αλσθηματικό εγούλλισε για μια στιγμή και σε δυό λεπτά έξηφανίσθη.

Και ό άντρας αυτός, είπε μετά μικρή σιγή ό Λιγνός.

Είμαι ό άντρας της...

Ο άντρας της...

Ένας άποτυχημένος της ζωής. Ένας μεσάκος γλεντζής που κατόρθωσε να μπλέξει στα νύχια του την Χρηστίνα και να κοικαίξη την πόρτα της...

Ο Λιγνός άκουσε της πληροφορίας αυτές με κάποια άγωνία.

Και δεν είναι εύτυχημένη με τον άντρα της;...

Άλλοι λένε πώς είναι, και άλλοι το έναντιον.

Δεν την αγαπά;

Χιμ... Έρωτήσεις εν' αυτές φίλε μου. Πρέπει όμως να όμολογήσεις ότι έκαμες το μεγαλειότερο σφάλμα που μπορεί να κάνει ποτέ ένας άντρας.

Νομίζεις;

Κατέστρεψες με τα ίδια σου χέρια την εύτυχη σου.

Δεν μετανιώνω φίλε μου για ό, τι έκαμα...

Τι έκαμες τάχα. Άγάπες ένα πλάσμα που δεν ήταν άξιο της αγάπης σου. Παρασώθηκες από ένα τυφλό πάθος για ένα κορίτσι που ήταν προωρισμένο να πάρη το δρόμο που πήρε. Είχα την προαίρεση αυτή ένώ.

Όταν έστειλες το γράμμα εκείνο στην κ. Ράμμου άπαντώντας πώς δεν μπορεί πιά να γίνη λόγος για το ανωκόμο με την Χρηστίνα, γιατί αγαπάς άλλην, άμέσως έμάντηκα την προαίρεσή μου...

Τα λόγια του Όδυσσέα έφεραν σάν κεραυνό έπάνω στο κεφάλι του Λιγνού. Δεν έβρισκε λόγια για να δικαιολογήσει. Η άναμνή του ήταν πνιμένη. Ένοιασε τον έαυτό του να κλονίζεται.

Και ό Όδυσσέας έξακολουθούσε:

Εσύ ό Κώστας Λιγνός να μπλεχθείς με

μιά τέτοια πόρνη.

Ο Λιγνός ξαναβρήκε τον έαυτό του. Η τελευταία λέξη έκαμε να ξυτηνη μέσα του το αίσθημα του άντρα.

Σόπα! είπε άγρια και επαθλητικά. Δεν σου έπαρέτω να βρίζεις έτσι χυδαία και άνανδρα ένα πλάσμα...

Πού δεν είναι άξιο να σ' άντιμωφεί.

Σόπα! Σόπα...

Μα και τώρα άκόμη;

Και τώρα, και πάντα!

Μα φίλε μου...

Γιατί ή αγάπη μου για το πλάσμα αυτό μένει πάντα ή ίδια.

Ο Όδυσσέας έκίνησε μελαγχολικά το κεφάλι του. Δεν έτόλμησε να προχωρήσει. Διηυθύνθηκαν και οι δυό στην πόρτα της κ. Ράμμου.

Εκείνη την στιγμή που οι δυό γυναίκες άφαιναν την πόρτα, είδε ο Κώστας, που ήταν στην πόρτα της κ. Βασιλικής, να έρχεται μια γυναίκα με μια μεγάλη τσάντα και να μπαίνει στην πόρτα της κ. Βασιλικής.

Η Χρηστίνα! έπιδόθηκε.

Ο Λιγνός έκράφωσε δουδός το μάτι του έπάνω στην άνδρική σιά προσπαθώντας να διακρίνη τα χαρακτηριστικά και την ηλικία του άν ήταν δυνατό. Δεν το κατάφρωσε. Η πόρτα άνοιξε άμέσως και το ζευγάρι έμπηκε διαστικά. Άκουσε μόνον μια συστή βαρεία φωνή να δίνει οδηγίες στο σωφείο.

Στις τρεις θά είσα έδω.

Τό αλσθηματικό εγούλλισε για μια στιγμή και σε δυό λεπτά έξηφανίσθη.

Και ό άντρας αυτός, είπε μετά μικρή σιγή ό Λιγνός.

Είμαι ό άντρας της...

Ο άντρας της...

Ένας άποτυχημένος της ζωής. Ένας μεσάκος γλεντζής που κατόρθωσε να μπλέξει στα νύχια του την Χρηστίνα και να κοικαίξη την πόρτα της...

Ο Λιγνός άκουσε της πληροφορίας αυτές με κάποια άγωνία.

Και δεν είναι εύτυχημένη με τον άντρα της;...

Άλλοι λένε πώς είναι, και άλλοι το έναντιον.

Δεν την αγαπά;

Χιμ... Έρωτήσεις εν' αυτές φίλε μου. Πρέπει όμως να όμολογήσεις ότι έκαμες το μεγαλειότερο σφάλμα που μπορεί να κάνει ποτέ ένας άντρας.

Νομίζεις;

Κατέστρεψες με τα ίδια σου χέρια την εύτυχη σου.

Δεν μετανιώνω φίλε μου για ό, τι έκαμα...

Τι έκαμες τάχα. Άγάπες ένα πλάσμα που δεν ήταν άξιο της αγάπης σου. Παρασώθηκες από ένα τυφλό πάθος για ένα κορίτσι που ήταν προωρισμένο να πάρη το δρόμο που πήρε. Είχα την προαίρεση αυτή ένώ.

Όταν έστειλες το γράμμα εκείνο στην κ. Ράμμου άπαντώντας πώς δεν μπορεί πιά να γίνη λόγος για το ανωκόμο με την Χρηστίνα, γιατί αγαπάς άλλην, άμέσως έμάντηκα την προαίρεσή μου...

Τα λόγια του Όδυσσέα έφεραν σάν κεραυνό έπάνω στο κεφάλι του Λιγνού. Δεν έβρισκε λόγια για να δικαιολογήσει. Η άναμνή του ήταν πνιμένη. Ένοιασε τον έαυτό του να κλονίζεται.

Και ό Όδυσσέας έξακολουθούσε:

Εσύ ό Κώστας Λιγνός να μπλεχθείς με

μιά τέτοια πόρνη.

Ο Λιγνός ξαναβρήκε τον έαυτό του. Η τελευταία λέξη έκαμε να ξυτηνη μέσα του το αίσθημα του άντρα.

Σόπα! είπε άγρια και επαθλητικά. Δεν σου έπαρέτω να βρίζεις έτσι χυδαία και άνανδρα ένα πλάσμα...

Πού δεν είναι άξιο να σ' άντιμωφεί.

Σόπα! Σόπα...

Μα και τώρα άκόμη;

Και τώρα, και πάντα!

Μα φίλε μου...

Γιατί ή αγάπη μου για το πλάσμα αυτό μένει πάντα ή ίδια.

νος δεν μ' άπάντησε. Ξαναγύρισε έδω μέρες τώρα, και μόλις άπόψε μ' άσσυλλογίστηκες...

Ναί, έχετε δικαιο... Πρέπει να με συγχωρήσετε... Ήμουν τόσο έαλισμένος...

Άλλ' άς άφήσουμε τώρα αυτά...

Να τα άφήσουμε;... Κακοκέφαλο παιδί... Κατέστρεψες το μέλλον σου για μια τρελή άνορη σου. Έχασες για πάντα ένα θησαυρό.

Άς μη μιλούμε για ό, τι χάθηκε πιά κ. Ράμμου.

Και όμως δεν έπαυσε να έρωτά πάντα για σένα ή Χρηστίνα...

Πιστεύω να με συγχωρήσεις...

Δεν είχε τίποτε μαζί σου ποτέ. Άναμνήτ' όσα με άδιαφορία και ήρωισμό την περιφρόνησ' σου. Είν' αλήθεια πώς σ' άγαπούσε πολύ. Εσύ φέρθηκες ψυχρός, σκληρός, άδιάφορος.

Δεν το ήθελα...

Πάντα ή ίδια δικαιολογία στα στόματά των άνδρων. Δεν το ήθελες...

Άν ξεύρατε, πόσο ύπόφερα κ. Ράμμου.

Άν είχες το θάρρος να μου εξομολογήθης την αλήθεια...

Ήταν τόσο διαστικά και άπότομα όλα. Ώσάν ένας κεραυνός... Όταν άπάντησα στο γράμμα σας, τότε για πρώτη φορά άσθάνθηκα, ότι άγαπούσα σοβαρά...

Ήταν τότε...

Και τώρα...

Τώρα φεύγω άπ' ό για πολύ μακριά...

Για να ξεχάσω όλο αυτό.

Να φεύγεις μακριά; για να ξεχάσεις, όταν έκείνη...

Μην προχωρείτε, κίρις Ράμμου. Την αισθάνομαι κ' εκείνη τόσο δυστυχισμένη. Ίσως περισσότερον από μένα...

Δυστυχισμένη έκείνη! Μιά γυναίκα που πήρε ένα τέτοιο δρόμο...

Και όμως... Δεν ξέρω πάλι.

Την ξαναείδες;

Εστάθηκε άδύνατο. Της έγγραφα σήμερα το πρωί για τελευταία φορά...

Η καυτολογία της την έκαμε να λησμονήσει.

Ίσως και ή συνείδησή της. Ίσως να μην έχη το θάρρος να με άντιμωφεί. Γιατί ήταν βέβαια πώς την άγαπούσα πολύ. Και ά αγαπούσε κ' έκείνη μ' όλη της την καρδιά.

Ο γνός είχε διακοπή. Και τα ζευγάρια άρχισαν να σκορπίζονται σε διάφορες αίθουσες.

Θέλεις να συζητήσουμε με την Χρηστίνα; έρώτησε ή Βασιλική.

Α! όχι, όχι, είπα με κατηγόρηματώδητα ό Λιγνός.

Και όμως θα εύχαριστήθ' τόσο...

Φοβούμαι πώς θα με κακομεταχειρισθής.

Δεν το πιστεύω.

Και ό άντρας της;

Όσο γι' αυτόν μη τον σκεπτεσαι. Είναι ό άντρας που στέκει στο πλάι της γυναίκας για τον τύπον. Δεν τον ενδιαφέρει διάλου για το μπλες που κίμει ή γυναίκα του. Η Χρηστίνα παντρεύτηκε για να ζήσει, πιά άνατα την έλευσθ' ζωή. Ο γνός που έδοκίμασε στην περιφρόνηση που της έκαμε, την έκαμε να σκεφθ' ήθελ' όλοά της για τον γάμο της. Έπρεπε να πάρη τον άνδρα αυτόν, γιατί τον έπέβαλε ό πατέρας της. Ένα ζευγάρι που ραγισό ή πενιχρό και ό γαμβρός σε δυό πολυπόθους κοιμισμένοι πάντα, ό ένας αντίκρου στην άλλο, όταν γνός ή φωνή δονάει.

Στο δωμάτιο έκαμαν την εμφάνισή τους δυό μάτια κάτω από ένα δόχλοσο φασαριάν. Έκπληξαν τον Λιγνό και την κ. Ράμμου που αναμνήσαν και έξαφανίστηκαν διαστικά. Ήταν τα μάτια της Χρηστίνας.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Εκείνη την στιγμή που οι δυό γυναίκες άφαιναν την πόρτα, είδε ο Κώστας, που ήταν στην πόρτα της κ. Βασιλικής, να έρχεται μια γυναίκα με μια μεγάλη τσάντα και να μπαίνει στην πόρτα της κ. Βασιλικής.

Η Χρηστίνα! έπιδόθηκε.

Ο Λιγνός έκράφωσε δουδός το μάτι του έπάνω στην άνδρική σιά προσπαθώντας να διακρίνη τα χαρακτηριστικά και την ηλικία του άν ήταν δυνατό. Δεν το κατάφρωσε. Η πόρτα άνοιξε άμέσως και το ζευγάρι έμπηκε διαστικά. Άκουσε μόνον μια συστή βαρεία φωνή να δίνει οδηγίες στο σωφείο.

Στις τρεις θά είσα έδω.

Τό αλσθηματικό εγούλλισε για μια στιγμή και σε δυό λεπτά έξηφανίσθη.

Και ό άντρας αυτός, είπε μετά μικρή σιγή ό Λιγνός.

Είμαι ό άντρας της...

Ο άντρας της...

Ένας άποτυχημένος της ζωής. Ένας μεσάκος γλεντζής που κατόρθωσε να μπλέξει στα νύχια του την Χρηστίνα και να κοικαίξη την πόρτα της...

Ο Λιγνός άκουσε της πληροφορίας αυτές με κάποια άγωνία.

Και δεν είναι εύτυχημένη με τον άντρα της;...

Άλλοι λένε πώς είναι, και άλλοι το έναντιον.

Δεν την αγαπά;

Χιμ... Έρωτήσεις εν' αυτές φίλε μου. Πρέπει όμως να όμολογήσεις ότι έκαμες το μεγαλειότερο σφάλμα που μπορεί να κάνει ποτέ ένας άντρας.

Νομίζεις;

Κατέστρεψες με τα ίδια σου χέρια την εύτυχη σου.

J. H. Rosny Aîné

Η ΣΟΥΖΑΝΝΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Όταν η Σουζάννα επέστρεψε από την Άγγλία, ξαναείδε το δωμάτιό της μ' ένα αίσθημα ανώμαλο τρυφερότητας, μικρίας και μνηστικαίας. Πόσο ήταν άλλοτε δυστυχισμένη εκεί μέσα!... Η δού φιλίες, η μηλιά, η γλυκίσια, τα τριαντάφυλλα, τα σπαθόχορτα, κι όλα τα δέντρα του κήπου με τα κοτσούφια, της καρδινέρας, τα σπουργίτια, τα πιτσούνια, για πολλόν καιρό αντιπροσώπευαν στα μάτια της την Έδεμ. Η μικρούλα περιέφερε μέσα εκεί μια υπομνηστική δροσερή ψυχούλα, μια μεθυστική και άκορστη περιέργεια.

Επειτα πέρασε ο πατέρας της, αφήνοντας πίσω του ένα βαθύ σκιστάρι...

Ήταν παρ' ολίγον νέα για να μη το ξεχάσει αυτό. Ο πατέρας εξακολουθούσε να νάναι ανώτερος ή ίσως και χαμηλότερος, όπως ερχότανε τα βράδια ή μητέρας της να της εύχεται καλόν ύπνον και ξαναγύριζε το πρωί με την γοητεία του φωτός...

Όπως ένα άγγιγμα από τα βάθη των δρυϊνών, ένας άντρας ήρθε κάποια μέρα, και η παιδούλα ξέμαθε την χαρά. Εκείνος ήταν ο πατέρας, ο σοβαρός και σιωπηλός. Κι' επειδή τον αγαπούσε η μητέρα της, διέδιδε τα πάντα μέσα στο σπίτι. Και ανακάλυψε πως η Σουζάννα ήταν αγαθή, απειθαρχητή, και άτακτη.

Τότε, κρυφά, μέσα με την ημέρα, με μια σιωπηλή ισχυρογνωμοσύνη, βάλλθηκε να υποτάξει την μικρούλα. Ούτε η χειρονομία του, ούτε τα λόγια του μαρτυρούσαν την απειθαρχία του. Μισούσε στο πρόσωπό της τον πόνο που ζούσε της κ. Σεβάν' μισούσε την κληρονομία όλων των αγαθών, που επιθυμούσε για τον εαυτό του' μισούσε τέλος την μορφή της Σουζάννας, που δεν του γουστάρει καθόλου, ένα πρόσωπο ασημένιας, όπου κυλούσανε μαύροι δάκρυοι με κοκκινωπές ανταύγειες, κάτι μαλλιά σαν φερίδια, όπως έλεγε.

Μπροστά στην μητέρα, φαινότανε πως ενδιαφερότανε για το μέλλον του παιδιού και ανησυχούσε για την ευτυχία του' ήθελε, έλεγε, να της δώσει στερεά εφόδια, αφού η φύση της ανώθηκε την γαλήνη.

Πραγματικά έμοιαζε, μάλλον μ' ένα άγγιγμα, ένα άγγιγμα ξεκαθαρό, άδικο και άγριο, η χειρονομία της ήταν απότομη, τα ματιά της άγρια... Εκείνος την έδιδε μ' αέρα. Μόνον η Σουζάννα ήξευε πόση σκληρή δολιότητα, πόση ισχυρογνωμοσύνη γεμάτη δηλητήριο, μεταχειριζότανε' μόνον εκείνη γνώριζε την τέχνη του παιδαγωγού-δημίου.

Εκείνος είχεν ελπίσει πως θα την εξαντλούσε... Μά η μικρή ήταν γερό κόκκαλο. Όταν απελπίστηκε πως θα την έβλεπε να πεθάνει, δεν μπόρεσε να ν' υποφέρει την παρουσία της. Έπεισε την κ. Σεβάν πως δύο χρονάκια σ' ένα αγγλικό παρθεναγωγείο, που γνώριζε, θα είχαν μια αποτελεσματική επίπρω στην ανυπότακτη παιδούλα.

Η Σουζάννα δεν έφερε κανένα αντίστασι. Παρ' όλη την αγάπη που είχε στη μητέρα της, εγκατέλειψε με προθυμία το σπίτι. Η

επιβολή αυτού του ανθρώπου, η φλογερή τρυφερότητα, που ανέπνεε στην μητέρα της, της προένοσε μια ακατανίκητη αποστροφή...

Μέσα στο αγγλικό παρθεναγωγείο υπέφερε από μια σκληρή πειθαρχία και από την τρυφερότητα των εξορίστων' μα όταν πλησίασε προς το τέλος της διαμονής της εκεί, έκανε μια άτυχη αποκάλυψη. Μονομιάς, σαν ένα λουλούδι, η ομορφιά της ανθοδύθηκε. Τα σγουρά σαν φερίδια μαλλιά της έπεφταν με αφέσια στο μέτωπό της' ένας μυστηριώδης γλυπτός είχε σμιλέψει τα λεπτά χαρακτηριστικά της, είχε δώσει στα πελώρια μάτια της την φλόγα της γοητείας και

Το επόμενο πρωί η Σουζάννα κρατούσε ένα γράμμα, ένα γράμμα φλογερό και ευχλωτό...

μεταμόρφωσε το σκληρό και βίαιο στόμα σ' ένα γλυκό όρισμα καρπού...

Η γυναίκες γνωρίζουν τα όπλα τους. Δεν ήταν ανάγκη να πούμε στη Σουζάννα πως είχε γίνει μια δύναμη επικίνδυνη και γοητευτική... Σαν ξαναβόρκε την καμαρούλα της, της φίλους, την μηλιά, της γλυκίσιας, τα σπουργίτια και τα πιτσούνια, έπειτα από μια στιγμιαία μελαγχολία-ανόμνησι της σκληράδας της-αίσθανθηκε ένα δυνατό ξέσπασμα χαράς...

Δεν φοβότανε πια τον τύραννο' ήταν έοικον για την πάλιν... Αμέσως όμως είδε πως η πάλιν δεν θα της προσφέρετο. Στη θέα αυτού του ανθρώπινου λουλουδιού, ο πατέρας ανατρίχιασε. Μπροστά στην μεταμόρφωση αυτή συγκινήθηκε β' θια, και ένοιωσε ένα θαυμασμό, που δεν μπόρεσε να συγκρατήσει...

Με κάποια άποια στην αρχή, με μια πικρή ευχαρίστηση μετά, η Σουζάννα είδε πως ο άνθρωπος αυτός την κύτταζε με πόθο. Τη λησμονήσε όλα. Δεν την μισούσε πια. Μά εκείνη δεν λησμονούσε. Η υποδούλωσι ήταν πολύ σκληρή, και η δολιότητα άσφυγγοτή...

Στην αρχή συλλογίστηκε να του αποδείξει βλν την περιφρόνησή της. Μά τότε, ο άντρας δεν είχε παρά να ξαναγύριζε και να προετοιμάσει μια κινουμένη έκδορα. Η Σουζάννα

από αγάπη, από εκδίκηση, από ένστικτο δικαιοσύνης, θέλησε να επανακτήσει την καρδιά της μητέρας της και να κατακτήσει το σπίτι της...

Η γυναίκες, όπως είναι πραγματικά γυναίκες, δεν άργουνε να σπουδάζουνε την τύχη που ξεγυλίζει τους άντρες. Η διαίσθησι, που της καθοδηγεί είναι τόσο βέβαιη όσο και η λανθαστή. Με περίεργες αντίστασεις, με χαμόγελα, με υπονοούμενα η Σουζάννα έφερε τον τύραννό της εκεί όπου ήθελε.

Ένα βράδυ, που η αηδονία άρχισε να εξιστορούσε την παλιά και θελκτική παράδοσή τους, εκείνη βρέθηκε στον κήπο. Ο πατέρας περπατούσε τρεμόβουνο στη δούση, ένα τριαντάφυλλο έριχνε μια ασημένια λάμψη πάνω στην φιλύρα. Η Σουζάννα, λεπτή και λυγρή, ενσάρκωνε όλα όσα ύμνησαν οι ποιητές δια μέσου των αιώνων...

Είδε μια σκιά που πέρασε μπροστά της... Έπειτα μια φωνή διαστακτική μίλησε για της ομορφιάς της βραδυάς.

Ο εχθρός είχε φθάσει. Από κει η φωνή του δεν μπορούσε ν' ακουστή στο σπίτι, και σιγά-σιγά, απετόλμησε λόγια αμυδρά... Η Σουζάννα τον κύτταζε. Είχε αδυνατίσει. Τα μάτια του ήταν θαυμάσια και φλογερά. Γέλασε σιγανά μ' έναν τρόπο, που δεν μπορούσε να φανή ως συνενοχή... Εκείνος γλώπιε, και τραύλισε:

—Το έχετε μαντεύσει... δεν είν' έτσι; —Εκείνη κούνησε το κεφάλι' ένα λευκό έρωμα αναδινότανε από το κορμί της' το κατάλευκο πρόσωπό της είχε μια εκθαμβωτική γλυκύτητα.

—Σας αγαπώ... Σας αγαπώ! επανέλαθε εκείνος με βραχνή φωνή.

—Δεν σας πιστεύω, αποκρίθηκε εκείνη... υού γροιάζεται μια απόδειξη! Γράψτε μου, αν τολμάτε!

Αυτός δεν είπα τίποτε. Έσκυψε το κεφάλι και αποτομήχτηκε σιγά-σιγά... Μά το επόμενο πρωί η Σουζάννα κρατούσε ένα γράμμα, ένα γράμμα φλογερό και ευχλωτό, που το πήρε το ανουδομένο το άμα του...

—Νύμει τώρα κυρία του σπιτιού! είπα μέσα της.

Κατέβηκε για το πρόγευμα, που η κ. Σεβάν αγαπούσε να παίρνει με την οικογένειά της. Ο άντρας ήταν ώχρος, νεύρασιμος, κουρασμένος από πόθο ή και από φόβο.

Σταυροειδήθηκαν στον κήπο, μέσα σ' ένα δροσερό πρωινό του καλοκαιριού, όπου τα έλικα τριαντάφυλλα, και λευκά φάλλανε τον δυνο της ομορφιάς...

Τότε εκείνη είπα:

—Πώς ήταν δυνατό να τα ξεχάσετε όλα! Δεν το ξέχνατε λοιπόν πως εξ αίτιας σας ο πατέρας πότες δυστυχισμένη από μια ζητιάνα;... Πώς μ' είχατε βασανίσει και εξορίσει! Τώρα, νάναι κυρία της μοίρας σας...

Εκείνος είχε την όψη μελλοθανάτου μ' αήλο που έτρεμε τα μάτια του ήταν γεμάτα πόθο.

—Εστώ! αποκρίθηκε. Είμαι άξιος της τιμής μου... Μά σας αγαπώ!

Εκείνη στάθηκε συλλογισμένη. Η καρδιά της πλησίαζε με οικειότητα. Τα πιστόνια στενάθιζαν μέσα στα χλαδιά των δέντρων. Έως ένας αέρας οίκτος ξεγύλιζε μέσα στην καρδιά της Σουζάννας. Κατάλαβε πως πονούσε ν' αποκηρύξει έναν άντρα που την αγαπούσε, τόσο φλογερά, τόσο απελπισμένα, α δεν μπορούσε και να τον εκδίκηθ...

Και χωρίς να του απαντήσει έβγαλε απ' την τσέπη της κι' έσκισε το γράμμα του σε χίλια κομμάτια...

Z. PONY

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Στο θέατρό μας σήμερα κάνει την εμφάνισή του—έπος στα «θεατρικά τους» θα γράφανε ή εφημερίδες—ο έκλεκτος καλλιτέχνης κ. Νίκος Παρασκευάς, ένας από τους κορυφαίους ηθοποιούς του θιάσου Κυβέλης, αρκετά παλαιός, δρόμος πολλές καλλιτεχνικές δάρσεις στο παλιό ρεπερτόριο της Κυβέλης και διακριθείς στην δημιουργίαν πολλών τύπων. Ο κ. Νίκος Παρασκευάς θα παίξει το δυνατό και συγκινητικό δράμα... «Μετά το ναυάγιον», ένα κομμάτι της ζωής του, μια θλιβερή ιστορία του, που οδεύει θά την βγάλλει από το «ρεπερτόριο των αναμνήσεων του». Στο σημερινόν έργο ο κ. Νίκος Παρασκευάς πρωταγωνιστεί, παίζει δέ μόνος του. Το έργο δεν έχει ούτε πρωταγωνίστρια, ούτε «κόραστη», ούτε κανέναν άλλον. Το έργο μας έχει μόνον ένα πρόσωπο. Έποχή... (πρό πολλών ετών). Εκείνος, που μού διηγείται την ιστορίαν—μια παλιά θεατρική καρδιά—δεν θυμάται πια την εποχήν.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Βρισκόμαστε λοιπόν στις Πάτρας. Θιάσος δραματικός συνεταιρικός. Ο θιάσος παίζει δράματα στη σκηνή, αλλά και όλη η ζωή του είναι ένα δράμα. Στάς Πάτρας αυτή την εποχή έχει πέσει μια επιδημία (πανώλης), και το θέατρο δεν κάνει τίποτα. Ο θιάσος πεινάει κυριολεκτικώς. Παίζει μόνο και μόνο για να ν' α διαλυθί, για να σώσει την αξιοπρέπειά του. Δεν παύουνε παρά καμμία δεκαπενταριά θεαταί κάθε βράδυ... Εισπραξίς δηλαδή γαλήνη. Ούτε το ηλεκτρικό δεν επαρκεί να πληρώσουν... Φτώχεια και των γονέων! Μέσα σ' όλους τούς «μεριδιούχους» του θιάσου είδικός ο Νίκος ο Παρασκευάς, ο πρωταγωνιστής μας.

Αυτός είναι περισσότερο στενοχωρημένος απ' όλους. Η κατάσταση του είναι πιο αξιοθρήνητη. Δεν φτάνει που δεν έχει ούτε και σ' δεν φτάνει που το ξενοδοχείο του είναι δομαδες τώρα απλήρωτο' αλλά... πρόπει να στείλν λεπτά και στην Αθήνα, στην σοβαρά άρρωστη μαυνούλα του. Έχει μέρες τώρα να λάβη γράμμα, να πληροφορηθί για την υγεία της και είναι σαν τρελλός. Έλπις σωτηρίας δεν υπάρχει. Τίποτε δεν φαίνεται ότι θα μωρήσει να βελτιώση την κατάσταση. Ο πρωταγωνιστής μας προτείνει στους «συνεταιρούς» να διαλυθί ο θιάσος και να του δίνουν για την Αθήνα.

—Να τα μαζέψουμε και να πηγαίνουμε. Δεν κάνουμε τίποτα εδώ. Κι' κινδυνεύουμε να πάθουμε κι' από πανούκλα.

Οι «συνεταιροί» συμφωνούν, χειροκροτούν την ιδέα του Παρασκευά, αλλά...

Λεπτά για την αναχώρησή δεν υπάρχουν. Πώς θα φύγουν;

Μια σάνις σωτηρίας! Ο διαχειριστής των ανυπότακτων χρημάτων—του θιάσου έχει μια ιδέα.

—Έγω τον εξάδελφό μου πρώτο καπετάνιο σ' ένα φορτηγό, που φεύγει απός για την Αθήνα. Ταξιδεύετε με φορτηγό;

—Ακούς λέει; Και με θάρρα ταξιδεύουμε. Φτάνει να φτάσουμε στην Αθήνα, απεφάνθησαν όλοι.

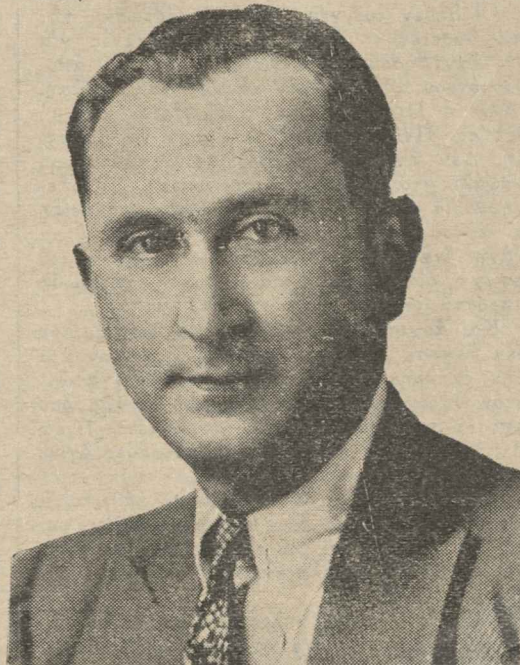
Και το ίδιο βράδυ ματαιούται η παράστασις του θιάσου με το έργο «Για το χέλιμ», και ο θιάσος φορτώνεται επάνω στο φορτηγό, που ο πρώτος καπετάνιος ήταν ο πρώτος εξάδελφος του διαχειριστού κτλ.

Σωστό καρδάνι. Είκοσι άνθρωποι πεινασμένοι, στενοχωρημένοι, απένταροι, κατάκοποι από της κακουχίας, ο ένας επάνω στον άλλον στο κατάστρωμα ενός φορτηγού παλαιοκαρβιδίου και όλα αυτά υπό θορυχόν. Τέλη Σεπτεμβρίου. Τα πρωτοβόρδια είχαν άρχει.

Ο Παρασκευάς ο πιο στενοχωρημένος απ' όλους δεν έχει να παραπονεθί σε τίποτα. Η ιδέα ότι έρχεται τέλος στην Αθήνα, και το γεγονός ότι προαισθάνεται τη μαυνούλα του άρρωστη τον έκαναν να νομίζει, πως ταξιδεύει όχι σε ένα φορτηγό και κατάστρωμα, αλλά σε καμμία λούζε του καλλιτέρου υπερωκεανείου.

—Ε! δώ παιδιά λίγες ώρες ταξιδάκι και θα φτάσουμε στην Πειραιά, έλεγε καθησυχάζοντας τους «συνεταιρούς».

Υστερα από δώδεκα ώρων ταξίδι το φορτηγό έφθασε στην Πειραιά, και τα θύματα του ναυαγίου απειδιάζοντο στην άκτην Τζελέπη.

Ο πρωταγωνιστής του σημερινού μας έργου.

Όλα καλά μέχρις εδώ. Λεπτά όμως για τα εισιτήρια του σιδηροδρόμου;

ΜΙΑ ΣΑΝΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ!

Από μηχανής Θεός εμφανίζεται ο μεγαλόκαδος Άγγελος, ο παλιός θαλασάρχης των θιάσων, ο γερο-Άγγελος ο κουδούντας, ο οποίος προσφέρει να πληρώση αυτός τα έξοδα για όλους... Έβγαλε για όλους εισιτήριο, τίνανζε της τσέπης του δηλαδή ο καυμένος, κι' ένοιε απένταρος.

—Δεκαπέντε εισιτήρια.

—Μά, κύρ Άγγελε, έμεις είμαστε είκοσι, είπε ο Παρασκευάς.

—Εσώ, Νίκο μου, δέ θα πς στην Αθήνα.

Έγω να σου μιλήσω, Νίκο, επανέλαθε ο γερο-Άγγελος. Άστε τους να ανεβούνε στην Αθήνα και έμεις πάμε ύστερα.

Οι άλλοι ανεβήκανε... Ο γερο-Άγγελος τράβηξε με τον Νίκο σ' ένα παραθαλάσσιο μικροκαταβόδι, που υπήρχε και πιστωσίς.

Καθίσαν. Ο Άγγελος προσέφερε ταινάρο στον Παρασκευά.

—Κι' έγω να κανίσω από προχτές, καμμέν Άγγελε.

Παραγγέλμας στο μεταξύ δύο καφέδες και ένα παξιμαδάκι για τον Παρασκευά—από το μεσημέρι της προηγούμενης ήταν νηστικός.

Ήρθαν οι καφέδες... Έφαγε ο Νίκος το παξιμαδάκι και...

—Έχω νά σου πώ κάτι, Νίκο. Νά σταθής όμως μεγαλόκαδος και...

—Τί τρέχει, κύρ Άγγελε μου; διέκοψε ο Παρασκευάς.

—Κάτι σκληρό και λυπηρό, αλλά τί να κάνης... Υπομονή.

—Με τρελλάνεις! λέγε μου!

—Η μητέρα σου...

Δεν έτελείωσε την φράση του ο γερο-Άγγελος και ο Παρασκευάς ξέσπασε σε λυγμούς.

—Μητέρα μου! Μητέρα μου! Τόδερα, ότι εγώ θάρω και δέ θα σε ιδώ...

Ο γερο-Άγγελος με δάκρυα κι' αυτός στα μάτια προσπάθησε να τον παρηγορήσει...

—Μη κάνεις έτσι... Όλοι θα πεθάνουμε.

Ο Παρασκευάς όμως, το όρφανό παιδί, ο ναυαγισμένος θαλασάρχης, νηστικός, άπτερος, απένταρος, που μάθαινε έτσι απόροπτα τον θάνατο της μητέρας του δεν μπορούσε να παρηγορηθί έτσι εύκολα...

Και αφού πέρασε λίγο... ετόλμησε να σωτήση...

—Και πότε πέθανε;

—Χθές τη νύχτα... Σήμερα θα την θάψουνε. Την έβρουνε πάσι στο Ζάκυνθο νοσοκομείο. Δεν υπήρχε πουθενά άλλου μέρος, ούτε και λεπτά...

Και τρικλίζοντας από την εξάντληση, ο πληγωμένος θαλασάρχης στηρίχθηκε στο υπράκτο του γερο-θαλασάρχη και τραβήκανε για το Ζάκυνθο νοσοκομείο.

ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ!

Πήγαινε στη μαυνούλα. Πήγαινε να την απολαύσει για τελευταία φορά... χωρίς να της πη ούτε ένα λουλούδι...

—Δεν έχεις τίποτα φιλά να πάρουμε κανένα λουλούδι, κύρ Άγγελε μου;

Ο γερο-Άγγελος ψάχτηκε σ' όλες της τσέπες του, και κάτι μαζέψε. Στις τσέπες του γέλασε του, στο σακάκι του, στο πορτοφόλι του βρήκε κάτι πενταροδάκαρας και δύο δραχμές.

Τραβήκανε μαζί στην πλατεία και πήραν ένα μπουκετάκι, μισομικραμένα τριαντάφυλλα και έπιασαν τον ανήφορο για το νοσοκομείο...

Τραγικό θέαμα. Η μάνα του θαλασάρχου νεκρή, χωρίς ένα κορμί δίπλα της, χωρίς κανένα λουλούδι, με τα ρούχα του σπιτιού, σε ένα παλαιοκαταβόδι φέρετρο.

—Μάννα σου είναι; τον ρώτησε η νοσοκόμα.

—Γρήγορα ό,τι κάνετε, γιατί θα τη θάψουμε. Έχει περάσει η ώρα.

Την στήλανε με τα λίγα μαρμαρένα λουλούδια, που έβαλε με τα δάκρυά του, έβγαλε το φυλαχτό του, ένα σταυρό πουχε στο καμώ του, τον έβαλε στο στήθος της, την φίλησε πολλές-πολλές φορές, της είπα ένα τραγούδι, το τραγούδι που της έλεγε από μικρός κάθε πρωί, φίλησε πάλι τα κορμά της και ύστερα έπεσε λιποθυμισμένος...

Οι νοσοκόμοι και ένας έπιστάτης, τον πήραν και τον βάλανε σ' ένα καρδάκι, και το έκαναν μιά ένεση για να συνέλθ.

Επειτα έπιασαν διαστακά το παλαιοκαταβόδι φέρετρο με την πεθαμένη, και το μετέφεραν στο νεκροταφείο...

Το ίδιο βράδυ στην Αθήνα ο Νίκος ο Παρασκευάς εντυπωσιάστηκε στο θίασο Κυβέλης. Έπαιεν έκτακτος εις αντίκατάστασι καποιου αδιαθετούτος ηθοποιού.

Ο πληγωμένος όρφανός θαλασάρχης έβγαζε το βαρύ πένθος του κι' έδωνε να παίζει καμώδια...

Ο ΠΙΜΠΙΝΕΤ

ΓΙΑ ΤΗΝ Α

Η όμορφη αυτή ταινία είναι γαλλική, παραγωγής της κινηματογραφικής εταιρείας Παράμουντ. Εσκηνοθετήθη από τον Χέρμπερτ Κένλεϊ. Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο περίφημος Μωρίς Σεβλιέ (Πιέρ ντε Μιράντ), η Κλωντέτ Κολμπέρ (Βαρβάρα), ο Ζωρζ Μπαρμπιέ (Κος Μπίλιγκ) και ο Φράνκ Ρόνι.

Η υπόθεση της ταινίας αυτής είναι πολύ μυστηριώδης.

Ο Πιέρ ντε Μιράντ, γιος μιας ευπορείας οικογένειας, η οποία καταστράφηκε από τον παγκόσμιο πόλεμο, βρέθηκε στην ανάγκη να εργασθεί για να κερδίσει το ψωμί του. Ο Πιέρ σκέφτηκε ότι όλα τα επαγγέλματα είναι έντιμα. Γι' αυτό αποφάσισε να διαλέξει το επάγγελμα του «αριστοκράτη». Έτσι οδήγησε τους πλούσιους ξένους και περιηγητές εις τα αξιοθέατα μέρη της πόλεως.

Δεν ήταν βέβαια ένας οδηγός με κασκέτο, με χρυσά σιρηνία και στολή, αλλά ένας οδηγός κομψότερος, πολύ κατέλληλος για τους πλούσιους ξένους, που επισκέπτονταν την Ευρώπη.

Ο Πιέρ ντε Μιράντ ήταν πράγματι μάλλον σύντομος παρά οδηγός. Έδειχνε την εβδομάδα γυρνώντας στην Βενετία και στα αξιοθέατα μέρη της την κυρία Μπίλιγκ και την κόρη της, την χαριτωμένη Βαρβάρα.

Η κυρία Μπίλιγκ δεν ήταν τυχαία γυναίκα. Ήταν η γυναίκα του βασιλέως της Αμερικανικής μαστιχίας και ζούσε στην πολυτελή ζωή των Αμερικανών εκατομμυριούχων.

Η κόρη της ήταν μια πολύ όμορφη Αμερικανίδα, πάντα γελαστή και πάντα πρόσχαρη και ευγενική τόσο ευγενικά μάλιστα, ώστε ο Πιέρ ντε Μιράντ, την έρωτεύθηκε στο τέλος.

Αλλά και η νεαρή Αμερικανίδα δεν έμεινε ασυγκίνητη από τα προστάσια του οδηγού της. Θαύμαζε την έμφυτη λεπτότητα των τρόπων του, την ευγένεια και την εξυπνάδα του και μια μέρα αναγκάστηκε να ομολογήσει στον έαυτό της ότι ο Πιέρ ντε Μιράντ ήταν ο «ιδανικός άντρας».

Η Βαρβάρα όμως είχε πατέρα και αρραβωνιαστικό, οι οποίοι, λιγότερο αισθηματικοί απ' αυτήν, είδαν στον Πιέρ ντε Μιράντ έναν προικισμένο και έναν «ξένο», που έπρεπε να τον ξεφορτωθούν με κάθε τρόπο.

Οι δύο αυτοί πολύ ποναίοι και θετικοί Αμερικάνοι συνενεργήσαν άναμταξά των και αποφάσισαν να εξουδετερώσουν τον αριστοκράτη αυτόν οδηγό μπρος στα μάτια της Βαρβάρας, που ήταν κατενθουσιασμένη μαζί του.

Για να επιτύχουν τον σκοπό τους, ο μέστρο Μπίλιγκ και ο αρραβωνιαστικός της νέας Ρόνι βρήκαν έναν αρκετά πρωτότυπο τρόπο. Ξεβρόντας ότι ο Πιέρ ντε Μιράντ ήταν αναγκασμένος να κερδίσει το ψωμί του, αφού είχε διαλέξει το επάγγελμα του οδηγού περιηγητών, άμα γύρισε με της δυο Αμερικανίδες, την μητέρα και την κόρη, στο Παρίσι, τον πήραν κατά μέρος και του είπαν το εξής:

—Είσθε ξυπνός, παιδί μου, και ικανός. Έλάτε μαζί μας στην Αμερική. Έχουμε ενοχλητικό μαστίχας, που δεν έχουν διευθυντές. Σας προσφέρουμε λοιπόν μια θέση σ' ένα από αυτά τα εργοστάσια. Η δουλειά σας θα είναι να επιβλέπετε μονάχα και θα πληρώνεστε βασιλικά.

Ο Πιέρ ντε Μιράντ δέχθηκε μ' ενθουσιασμό της ελκυστικής αυτής πρότασης και μπήκε στο βαπόρι, που έφερε για της Ηνωμένες Πολιτείες, βλέποντας να μειδιά μπροστά του ένα μέλλον ευδαιμονίας και πλούτου. Δυστυχώς όμως η πραγματικότητα ήταν πολύ διαφορετική. Όταν έφθασε στην Αμερική ένοιωσε μεγάλη απογοήτευση βλέποντας να διαβεβαιώνονται άμσως τα όνειρα που είχε πλάσει.

Τον εγκατέστησαν σε μια φτωχική οικο-

γενειακή πανσιόν, από την οποία, κάθε πρωί, έπρεπε να πηγαίνει στη δουλειά του. Και τί δουλειά!

Οι δίδυμοι ευεργέτες του του φόρτωσαν της πιο βαρείας δουλειάς, που ήταν αρκετές για να εξαντλήσουν τρεις άντρες, για να τον αποβαρύνουν και να τον κάνουν να αηδιάσει. Αλλά ο Πιέρ ήταν νέος με θάρρος και με θέληση. Πείσμωνος και αποφασισμένος να βαστάξει. Δεν ήταν απ' εκείνους, που σκύβουν το κεφάλι στα χτυπήματα της μοίρας. Η υπερωριανή του του έλεγε, ότι έπρεπε να δείξει σ' αυτούς, τους Αμερικανούς, τι μπορεί να κάνει ένας Ευρωπαίος από καλή, έστω και φτωχή οικογένεια, για να μη ταπεινωθεί μπροστά στα μάτια ενός που αγαπά.

Και άρχισε να δουλεύει μ' ένα θάρρος, που δεν άργησε να προκαλέσει τον θαυμασμό και την εκτίμησή του διευθυντού των εργατών, στον οποίο είχαν αναθέσει να βασανίζουν όσο υπερείπε περισσότερο τον δυσημικό Πιέρ. Αυτός όμως ύστερα από λίγες εβδομάδες έγινε ο καλύτερός του φίλος.

Ο Πιέρ ντε Μιράντ κλαίγοντας κάθε μέρα τη βαρεία δουλειά του, θυμόταν πολλές φορές τα λόγια, που του είχε πει η Βαρβάρα: «Στην Αμερική όλα είναι μπλόφα και γρήγορη απομείωση».

Ο Πιέρ λοιπόν μπλοφόριζε και απομειωνόταν γρήγορα. Ήλθε γίνε σωστός Αμερικανός. Η νοικοκυρά του τρελλαινόταν γι' αυτόν και η υπηρέτρια της πανσιόν τον έβλεπε στα όνειρά της.

Οι συγκατοικοί στην πανσιόν, οι οποίοι στην αρχή του έπαιζαν πολλά κόλπα, τον συμπάθησαν στο τέλος και τον αγαπήσαν, πρό πάντων τώρα, που στήν ώρα της αναπαύσεως, ο Πιέρ διεκδικεί όλους τραγουδώντας διάφορα τραγούδια του Παιρισιού.

Στο εργοστάσιο της μαστιχίας, όπου τον είχε διορίσει ο μέστρο Μπίλιγκ, ο Πιέρ ντε Μιράντ εξακολουθούσε να θεωρείται ως ένας από τους καλύτερους εργάτες. Δούλευε σάν το σκυλί και γύριζε τσακισμένος από την κόπωση στην πανσιόν.

Μια βραδιά, που είχε προσκληθεί σ' ένα χορό στο σπίτι των Μπίλιγκ, αποκοιμήθηκε την ώρα, που θα πήγαινε. Ξύπνησε την άλλη

Η νοικοκυρά του τρελλαινόταν για τον Πιέρ.

ΓΑΠΗ ΤΗΣ

μέρα το πρωί, με φράξ, ακούοντας την σειρήνα του εργοστασίου.

Ο Ρόνι, επικρατώντας απ' αυτό το περιστατικό για να κακολογήσει πάλι τον Πιέρ, και να τον ταπεινώσει στα μάτια της Βαρβάρας.

Γρήγορα όμως, ένα βράδυ, που ο Πιέρ ήταν

να εξαιρετικά κουρασμένος ύστερα από εξαιρετικά επίπονη εργασία, ο διευθυντής των εργατών του προσέφερε λίγο αργονομήνιο ούισκι. Κατά δυστυχία την ώρα που έβγαζε το ποτό από τον κρυφώνα του, ο διευθυντής των εργατών στραβοπάτησε και έπεσε. Η μοιτίλβια έπεσε και το περιεχόμενο της κατάρρεξε ένα απόθεμα μαστιχίας, που βρισκτανε εκεί κοντά.

Έκαναν ανάκριση. Ο Πιέρ ντε Μιράντ κατηγορήθηκε ως αίτιος του ατυχήματος. Διευθυντής ν' αθώωση τον έαυτό του, για να απλλάξει από κάθε στενοχώρια τον φίλο του διευθυντή.

Την άλλη μέρα τον απέλυσαν. Πριν φύγει ακόμα, καθώς συλλογιότανε την θλιβερή τύχη του, άρχισε μηχανικά να μαλάξει ένα μαμάτι μαστιχίας και το μαλάκωσε. Μια μεγαλύτερη ιδέα τον έφωτισε ξαφνικά. Ήρθε στο γαρφείο του πρωτόμνημό του:

—Έχω να σας πωλήσω μια ιδέα, που είπα, μια εφεύρεση, η οποία θα διευκολύνει την παραγωγή των εργοστασίων σας.

—Τι θέλετε να πείτε; Ερωτήσε ο μέστρο Μπίλιγκ.

—Είναι μια εφεύρεση θαυμαστή και απλή συγχρόνως. Θα κατασκευάσετε μαστιχία και θα την αρωματίζετε με διάφορα ποτά. Θα γίνει αναπαυστική.

Ο εργοστασιάρχης χωρίς να χάσει καιρό έβαλε εις εκτέλεση την ιδέα του Πιέρ ντε Μιράντ, και πραγματικά η νέα εφεύρεση είχε εξαιρετική επιτυχία.

Ο πρώην οδηγός έγινε άμεσα σπουδαία προσωπικότητα. Ήταν όμως τόσο απροσηλωμένος, ώστε δεν είχε πιά καιρό να βάλει την γλυκεριά Βαρβάρα και να της κάνει κόρτε.

Η νέα, σάν χειραφετημένη, παρξένι και εκκεντρική Αμερικανίδα, που ήταν, λοιπόν, πολύ βλέποντας το ρομαντικό της κλέρι να γίνεται ένας «μπίλιγκερ» σάν τους άλλους.

Έξω φρενών, που ο Πιέρ είχε μεταβάλει τα ερωτικά τραγούδια, με τα οποία την ναυούριζε, σε μουσικές διαφημίσεις για την μαστιχία, αποφάσισε να παντρευτεί τον Ρόνι.

Την ίδια μέρα, ο Πιέρ ντε Μιράντ, νομίζοντας ότι ύστερα από την μεγάλη του επιτυχία, που τον είχε κάνει πλούσιο, μπορούσε επί τέλους να πραγματοποιήσει τα όνειρά του, ερχότανε στο σπίτι του εργοστασιάρχη, για να ζητήσει από την Βαρβάρα το χέρι της.

—Πάρα πολύ αργά, αγαπητέ μου, του είπε ψυχρά η νέα, απαντώντας εις την πρότασή του. Πρό όλιγο αποφάσισα να παντρευτώ με τον Ρόνι. Σας αφήνω στη μαστιχία σας.

Το χτύπημα έκανε τον Πιέρ να ξεμεθισθεί από την μέθη, που τον έφερε η μεγάλη του επιτυχία και να έλθει στα σύγκαλά του. Η άγápη του για την γλυκεριά Βαρβάρα ξενακόρρεσε και τον ήλεκτρεσε.

Μήπως για την αγάπη αυτή, για τα γλυκά μάτια της ωραίας Βαρβάρας δεν είχε υποφέρει όλες της ταπεινώσεις; Και μήπως ο έρωτας αυτός δεν κέντρισε όλες της δυνάμεις του και δεν τον οδήγησε επί τέλους στην ευτυχία;

Την άλλη μέρα έκλεψε την Βαρβάρα με αιμάκατο και την πήγε στο Κλέβελαντ, όπου τον καλούσε μια υπόθεση.

Ο Πιέρ ντε Μιράντ τελείωσε την υπόθεσή του, και επειδή ένα εύτυχημα δεν έρχεται ποτέ μόνο, παντρεύτηκε, την ίδια μέρα, την χαριτωμένη Βαρβάρα, που δεβαίνονταν επί τέλους ότι ο άγνωστος της, που έζη την Αμερικανοποίηση του είχε μείνει κατά βάθος ένας σωστός ρομαντικός Γάλλος.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μια από τας αναγνωστές μου μου γράφει με συμπαινετικό ύφος και μου διηγείται την άρεσκή θλιβερή ιστορία της. Είναι μια άτυχη υπαίτιος, την οποία εγκατέλειψαν οι γονείς της και ανετράφη χωρίς εις τα φιλόδοξα αίσθημα ξένων.

—Ας μου επιτραπεί λοιπόν να σχοληθώ μαζί της και να γράψω μερικά πράγματα που θα της χρησιμεύσουν.

Κάθε άνθρωπος έχει ωρισμένα δικαιώματα στη ζωή και τα δικαιώματα αυτά πρέπει να σεβεται ο καθένας. Έτσι και αν συμβή ποτέ να ευεργετησώμεν ένα άνθρωπον δεν πρέπει να έχουμε την απάτησις ο άνθρωπος αυτός να είναι αβυσσος σκαλωμένος σ' εμάς, διότι τότε η ευεργεσία, την όποιαν εκάσαμε καταντά να μη είναι άλλο παρά ύπνωση, την όποιαν προσφέραμε με ύπολογισμόν.

Αν το πρόσωπον που έχουμε με ευεργεσία στη ζωή του ζητεί από τον ευεργετηθέντα να είναι διαρκώς υποχρεωμένος εις αυτόν και να θυσιάζει τα πάντα χάριν αυτού, δεν πρέπει ο ευεργετηθείς να νομίζει τον έαυτον του αναγκασμένον να συμμορφωθεί, αλλά αφού ανταποδώσει εν μέτροι την ευεργεσίαν να φροντίσκει και διά τον έαυτον του. Αυτό το επιβάλλεται.

Συγκεκριμένως φρονώ ότι η καλή μου φίλη έκαμεν άρεσκή διά τους ευεργετές της και μπορεί να ελεάρον την συνείδησιν να μεριμνήσκει περί του έαυτού της. Της συνιστώ μόν φρόνησιν και μεγάλην προσοχήν ως προς το ζήτημα του γάμου.

Ε.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Όλα τα μοντέλα, που ένεφανίσθησαν τόσον εις την Ντινίλ, όσον και εις τόν Λονσάν και εις τόν Γκιέρι και εις τας δεξιώσεις της Αγγλικής Πρεσβείας μās πείθουν ότι εκείνο που χαρακτηρίζει την ταρινήν μόδον είναι η απλότης.

Πολλά γαρνιρίσματα, φορτωμένα καπέλλα, υπερβολικά στολίσια στο κεφάλι και άλλα παρόμοια είναι έντελως ανάμορφα για μια γυναίκα της εποχής που ζούμε.

Την εποχή που η γυναίκα δεν κατέβαζαν το πόδι τους από τα άμαξα τους και ήταν αβέβαια πλάσματα που ζούσαν μέσα στην πολυτέλεια και στην άβυσσο ειδικολογούντο τα φορέματα φορέματα και τα καπέλλα. Τώρα όμως που η γυναίκα κάμνουν τους, εργάζονται και να κερδίζουν την ζωήν τους και εισηχθήσαν εις όλα τα επαγγέλματα πρέπει και το ντύσιμό τους να είναι ανάλογο. Πάντοτε κομψή, αλλά απλό και όσον το δυνατόν διόλου πολυτέλεια.

Η φρόνησις δεν έμακρυναν τόσο, ώστε να είναι ενοχλητικές εις το βάδισμα, τα καπέλλα είναι μικρά, ώστε να μη βαρύνουν το κεφάλι, τα φορέματα δεν έχουν διόλου κομψότητα, ώστε να μπαίνουν από το κεφάλι με την μεγαλύτερη ευκολία και φαίνεται σάν διηρο σ' εμάς το ότι υπήρξεν εποχή που τα φορέματα είχαν δύο και τρεις σειρές κόπτες και σούτες.

Τα προβά η Παριζιάνα μένει πιστή εις την φούστα και ζακέτα που είναι κομωμένα από λινό, σέτα κρούταν, πολιν ή και τουλί ντε σανά. Με το κοστούμι δε αυτό φορεί απαραιτήτως ένα κλοσά μοιόχρομο.

Παρίσι Αβγουστός. Vivian Grétor

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Είναι η εποχή που πολλές οικογένειες θα άναγκασθούν να αλλάξουν κατοικία, διότι ο μην Σεπτεμβρίου που μās έρχεται είναι η εποχή των μετακομίσων. Και γαί μόν δεν γίνονται τόσαι, πολλα μετακομίσεις όπως άλλοτε, αλλά πάντοτε γίνονται.

Είναι η εποχή που πολλές οικογένειες θα άναγκασθούν να αλλάξουν κατοικία, διότι ο μην Σεπτεμβρίου που μās έρχεται είναι η εποχή των μετακομίσων. Και γαί μόν δεν γίνονται τόσαι, πολλα μετακομίσεις όπως άλλοτε, αλλά πάντοτε γίνονται.

Είναι η εποχή που πολλές οικογένειες θα άναγκασθούν να αλλάξουν κατοικία, διότι ο μην Σεπτεμβρίου που μās έρχεται είναι η εποχή των μετακομίσων. Και γαί μόν δεν γίνονται τόσαι, πολλα μετακομίσεις όπως άλλοτε, αλλά πάντοτε γίνονται.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Πιλάφι γαρνιρισμένο με δολιχίφες ντομάτες.—Αφού κατασκευάσωμε το πιλάφι όπως έχουμε περιγράψει άλλοτε το σερβίριμε λοφοειδώς και γύρω-γύρω τοποθετούμε της ντομάτες, της όποιες έχουμε έτοιμάσει ως εξής:

Αφού διαλέξωμε όσο το δυνατόν στρογγυλές και μέτριες ντομάτες, τις καθαρίζωμε από τόν κόμπον και σ' αυτή τη θέση βάζωμε λίγη ζάχαρη, λίγη γαλέττα, λίγο μαϊντανό, αλάτι και πιπέρι. Τας τοποθετούμε σε δοιευρομένο ταψί και βάζωμε εις τόν φούρνον ραντίζοντες με λίγο βούτυρο. Αν χύσουν πολύ νερό τās αφήνωμε όσπου να τó πουν όλο και μείνουν με τó βούτυρό τους.

Μαζί με της ντομάτες μπορούμε να τοποθετήσωμε γύρω από τó πιλάφι και λίγο σαρμαριμένο άρακά.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Πολλά αναγνώστριά μου μου παραπονίζονται για την πάθη που είναι τόσον συνήθης και προσβάλλει τó μεγάλο δάκτυλο του ποδιού. Τό εξαγκώνει και τó κόμειναι να ποη ένφ συγχρόνως παραμορφώνει σε βαθμό άπιστευτο τó πόδι.

Τό κακό αυτό προλαμβάνεται όταν είναι στην αρχή, αλλά όταν προχωρήσει είναι άθεράτευτο και πηγαίνει όλο χειροτερεύοντας.

Αν τó καταλάβετε από την αρχή πρέπει να κάμετε μερικά καταλάματα από λινάροσπορο, να φορήτε πλατιά υποδήματα και να κάμετε δύο φορές την ημέρα επαλείψεις με βάμμα ιωδίου.

Επίσης όφέλιμα είναι τά ζεστά λουτρά με ποτάσσα. Αλλά επαναλαμβάνω: τó κακό δεν θεραπεύεται όταν προχωρήσει και οι πόνοι αυξάνονται ή ελαττώνονται αναλόγως του καιρού.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ελ.π. Μα'υρ.—Ένταύθα.—Τό μόνον που θα σας άδυνατίσει είναι τó Mem Roller με τó όποιον θα κάμνετε μασάζ. Πωλείται εις τó κατάστημα Μαγγάρου και Ρουσσούλου, δόξ Ερμού αντί 450 δραχμών.

Σ. Σ. Ε. Κέρκυρα.—Άγνοώ τó φάρμακον που μου σημειώνετε και προτιμώ τά ήδη γνωστά: Odogono, taky και Dorin.

Α.γ.σ.ο.ο.ο.ο.—Αν ό λέκός προήλθε πράγματι από τó δρυένον δεν εξαλείφεται δυστυχώς, αλλά καλυπνεται με λίγη κρέμα και ποδάρι. Για τά μάτια τó μόνο άδύνατον είναι με νερό άποστειρωμένο εις τó όποιον να ρίχνετε 13 καθαρό τριανταφυλλόνεο Χίου.

Τακτικόν Άναγνωστικόν.—Θά αγοράσετε τó σπουδαίο φάρμακον Pilules Orientales

Τ. Γ. Ναυπλιόν.—Μετά τó ξέσπασμα όφειλ ή γαέλλιν ή Αποτακτικόν σας συνιστώ τó ελίκον.

Παριζιάνα, Κοκκιάν.—Δέν έλαβα καμμία άλλη επιστολήν σας. Πλύνετε τά μάτια σας με τσάι βασιλ για τά ματιόπουνα λίγη βαέλλιν, για της γοαμίες λίγη μασάζ εις τόν κάτω προς τά άνω με μόν κομμάτι.

Α.τ.υ.ο. Π.ά.σ.μα.—Δέν παραδέχομαι ποτέ ότι αν δεν θέλμ μια γυναίκα μπορεί να παρασφύη.

Δ.έ.λ.α.—Σας συνιστώ τó ηλεκτροθεραπευτήριόν του Ιατρού γ. Βασιλείδη, δόξ Μασσαλίας.

Ο.ο.ο.ο.ο.ο.ο.ο.—Να άποφύγετε τά οινόπνευμα, να πίνετε πολλά δροσιστικά την ημέραν ποταλλάδες, σουμάδες, λεμονάδες και αν εξακολουθή να πίνετε εις τόν Ιατρόν σας να σας άρμόσει λίγο άλμυ.

Μαρίαν Γεωργιάδου.—Πόσο τά μέτρα που μου έστειλάτε: 50 δρ. πετρέλαιον, 50 δρ. νερό, 5 δρ. γαββαλίη σκόνη και 5 δρ. μόν έόανς ειχαίταρι.

Ζ.ά.ν.Μ.έ.λ.ε.—Δέν μόν άρέσει ή χωριόστρα στη μέση για σας, προτιμώ όλο πίσω ή χωριόστρα στραβή άριστερά. Όσο για μπιριγιαντή σας συνιστώ «Σύτη» του Κοττί.

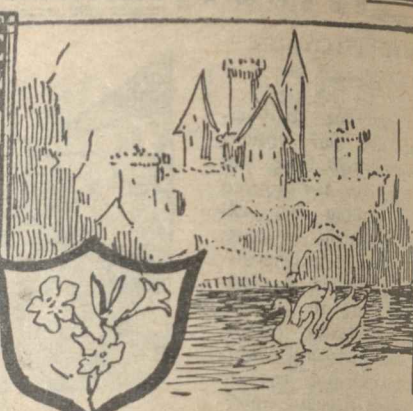
ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

Τά καπέλλα που ένεφανίσθησαν στο Λονσάν και στην Ντινίλ.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

ο αγαπώ τρελλά, έσένα μονάχα, γιατί είσαι
η μόνη στον κόσμο που μ' αγαπάς αληθινά.
Η Όλγα άκουε τα λόγια αυτά, μεθυσμέ-
νη από ευτυχία... Είχε ξεχάσει την παρου-
σία της Κυρίας με τα μαύρα.

—Μεγαλειώτατε! μεγαλειώτατε! είπε, θ-
ψώνοντας τη φωνή χωρίς να το καταλάβει,
τί ευτυχισμένη που είμαι!
—Μεγαλειώτατος! ψιθύρισε η Ίωάννα ά-
ναργηγώντας δολιχάκη. Ο βασιλεύς της Γαλ-
λίας!...

Ένας άποτομος τυναγμένος φώτισε το σκο-
τισμένο μυαλό της δυστυχισμένης γυναίκας.
Βρισκότανε μπροστά στον Κάρολο 9ο. Ο γλω-
μός αυτός νέος με το μελαγχολικό πρόσωπο,
ήταν ο βασιλεύς!... Ο βασιλεύς της Γαλ-
λίας! Ο άνθρωπος που τόσες φορές άνοιγεί-
θηκε να συναντήσει για να βρεθεί δικαιοσύ-
νη... όχι γι' αυτήν, ά, όχι γι' αυτήν βέ-
βαια, μα για την κόρη της, για την Λουίζα
της!

Με τα μάτια άπλανη, με το κεφάλι παρα-
κυλισμένο, προχώρησε ένα βήμα.
Ο Κάρολος 9ος είχε πάρει την Όλγα στην
αγκαλιά του. Με χαμηλή φωνή συνέχισε:

—Δεν υπάρχει μεγαλειώτατος εδώ! Δεν
υπάρχει βασιλεύς, άκοις, Όλγα; Δεν υπά-
ρχει παρά ο Κάρολος! Ο καλός σου Κάρο-
λος, όπως με φωνάζεις... Γιατί μονάχα εσύ,
Όλγα, λες πως είμαι καλός και αυτό με ά-
νακουφίζει, αυτό όρχνει κάποιο φως στην φρι-
κη των σκέψεών μου... Ο βασιλεύς! Είμαι
ο βασιλεύς!... Όλγα, είμαι ένα φτωχό
παιδί που η μητέρα του απεχθάνεται, που οι
άδελφοί του μισούν! Στο Λούβρο, δεν τολμώ
να φάω, φοβούμαι το ποτήρι του νερού που
μου δίνουν, φοβούμαι τον αέρα που αναπνέω...

—Εδώ, τρώω, κοιμούμαι, πίνω, χωρίς φόβο,
εδώ, ά! άναπνέω με όλη τη δύναμη των πνευ-
μόνων μου! Κιτάζε με!

—Κάρολε! Κάρολε! Ήσυχασε...
Μά ή έξαρκ του Καρόλου 9ου δυνάμεινε ό-
λοένα περισσότερο. Τα μάτια του άστραψαν.
Η φωνή του είχε γίνει βαρεία και σφριχτή.
Η Ίωάννα, πρέμοντας, τραβήχτηκε σε μια
σκοτεινή γωνιά.

Μια θανάσιμη άχρότης άπλώθηκε στο πρό-
σωπο του βασιλέως. Οι νευροί συστασιμοί
των χεριών του έγιναν έντονωτεροι.

—Σού λέω πως προσπαθούν να με δολοφo-
γήσουν! φώναξε έξαφνα με παραφορά. Ά!
Όλγα, Όλγα! Σώσε με, κύριε με! Διάβα-
σα τη σκέψη τους, σου λέω! Έβαξα στη συ-
νεψήφιστή τους και όρμηκα εκεί, γαρμυμένη με
χαμηλά γράμματα, την καταδίωξη μου!

—Κάρολε! λυπήσου με, ήσυχασε!... Ό
Κάρολε! Έλα στον έαυτό σου! Βρίσκεσαι κον-
τά μου... κοντά στην Όλγα σου!

Ο Κάρολος 9ος είχε άποθήσει την Όλγα
ώλθε. Η προμεση κρίσις τον κατέλαβε πολύ
άποδοπα. Τα δυο χέρια του έσφιζαν σπα-
σιμωδικά το μεταξωτό της πολυθρόνας. Κρύος
ιδρώς πλημμύριζε το μέτωπό του και τα μά-
τια του ήταν άνοιγμένα διπλάτια, σαν νάβλε-
παν κάποια τρομερή όπτασία. Έξαφνα έξοστα-
σε σ' ένα τραγικό γέλιο.

—Οι άθλιοι! ούρλιασε. Να πού σκέπτον-
ται με τι τρόπο θα με δολοφονήσουν! Παιός
θα κερδίσει τον θρόνο μου; Έσύ, διαβολική
Γκίζη; Έσύ, Άνζυ; Έσύ, Μπερόν; Ό!
Όλοι, όλοι! Νάτους που σνοηιοτούν... Καί
αυτοί που προχωρούν στα σκοτάδια! Και
ποιος τους οδηγεί;... Αυτός ο άθλιος Κο-
θελ, δολοφόνος! Θα ήθελε!... Βοή-
θους τους τυχοδιώκτες! Συλλάβετε όλους αυ-
τούς... Ά! με σκεπάζουν! με δολοφo-
νούν! Βοήθεια!

Η τελευταία λέξης πλάνησαν στον λαμό-
χο του βασιλέως, σ' ένα σπασμωδικό γέλιο που
Σωρίστηκε στην άγκαλιά της Όλγας, συν-
τριμμένος από την τρομακτική κρίση, με τα
μάτια κλειστά, τα χέρια σφιγμένα...

Η Ίωάννα όρμησε να βοηθήσει την Όλγα.
—Ό! κυρία, τραύλισε εκείνη, από όσα
για τον δυστυχισμένο μου Κάρολο, μα μην
πάρτε σε κανένα λέξι γι' αυτό που είδατε, σίς
βρετέω!

—Μείνετε ήσυχη! είπε η Ίωάννα με την
γλυκεία και άπλη εκείνη άξιοσύνη που την
έκανε τόσο συμπαιδική. Ξέρω καλά τί είναι
ο άνθρωπος πόνος, ξέρω καλά τί είναι ο
ίδιος στα παλάτια και στις καλίδες, και ο
πόνος αυτός μ' έδίδανε να σιωπά...

Η Όλγα ευχαρίστησε μ' ένα κίνημα της
κεφαλής. Και ήσαν πολύ συγκινητικοί ή πα-
ράκλητοι αυτή που έκανε σε μια ταπεινή ερ-
γάτριά, η έρωμένη του βασιλέως για τον βα-
σιλέα!

—Χρειάζεστε τίποτα; ρώτησε η Ίωάννα.
—Όχι, όχι, είπε γρήγορα η Όλγα. Σας έλ-

Μια θανασιμη άχρότης άπλώθηκε στο
πρόσωπο του βασιλέως.

χαριστώ και σας ευγνωμονώ... Ξέρω της
φοβερός αυτές κρίσεις... Ο Κάρολος, σε
λίγα λεπτά, θα συνέλθη... Βλέπετε, δεν έ-
χω παρά να τον κρατήσει έτσι στα χέρια
μου... μόνο αυτό μπορώ να τον ήσυχώσω...

—Τότε λοιπόν, σας άφήνω... Δεν πρέπει
ν' άνυληφθώ ότι η άδυναμία του είχε ένα
μάρτυρα...

—Ά! κυρία! φώναξε η Όλγα καπάζον-
τάς την με άπειρη ευγνωμοσύνη. Τί λεπτή που
είστε... Πόσο θέχετε αγαπήσει!

Ένα διαδατικό και τραγικό χαμόγελο πέ-
ρασε άπ' τα άχρωμάτια της χελής της Ίωάν-
νας, που έκανε μια κίνηση άποχαρτισμού
και έξαφανίστηκε σά σμά... Η Μοίρα
ξεροβόλωνε άπλάχνα την ελπίδα που φώτισε
για μια στιγμή την καρδιά της...

Μόλις πρόφτασε να φύγει και ο Κάρολος
9ος άνοιξε τα μάτια του, έβαλε άργά τα
χέρια του στο μέτωπό του που έκαι, κιτά-
ξε γύρω του με βλέμμα θολωμένο και βλέ-
ποντας την Όλγα σκηνιμένη επάνω του χα-
μογέλασε με πικρία.

—Άκόμη μια κρίσις; ρώτησε με άγανά-
κτη. Τίποτα, σχεδόν τίποτα. Κάρολε μου! Πο-
λύ ελαφρότερη από την προηγούμενη... ή

σχύσε... τώρα πέρασε...
—Ήταν έδώ κάποιος πριν... ά! ναι...
ή γυναίκα που έκανε αυτή τη μπάνα... Πού
είναι;

—Έφυγε, Κάρολε μου, έφυγε πριν από
δέκα λεπτά.

—Πριν άπ' την κρίση;
—Ναι, βέβαια, καλέ μου Κάρολε, πριν!
Να πού συνήλθε τώρα... πές λίγο άπ' αυ-
τά. Έλα να ξεκουραστής λίγο καλέ μου Κά-
ρολε.

Κάθισε, τον τραβήξε στα γόνατά της, και
ο Κάρολος, φρόνιμος σαν παιδάκι, έξαντημέ-
νος άπ' την άποτομη σφοδρότητα της κρίσεως,
υπόκωσε και στήριξε το κουρασμένο του κε-
φάλι στο στήθος της αγαπημένης του.

Μια βαθιά ήσυχία άπλώθηκε...

Ο βασιλεύς της Γαλλίας, κοιμότανε στην
αγκαλιά της Όλγας, τριστευχιωμένος που
ένας άγγελος προστάτευε τον ύπνο του...

ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ, ΦΩΝΗ ΘΕΟΥ!

Ο Μπαρνταλιάν περίμενε την Ίωάννα με
την ύπνοση ενός έρωτευμένου. Ήταν άποφα-
σισμένος να της μιλήσει. Για να της πη τι;
"Οι αγαπώσε την κόρη της; "Οι ήθελε να
την κάνει γυναίκα του; Κατά βάθος, δεν ήξε-
ρε και καλά, και έπιθυμούσε μονάχα να μιλή-
σει στην μητέρα του κοριτσιού.

"Όταν λοιπόν την είδε να βγαίνει άπ' το σά-
τι, προετοίμασε ένα λόγο που, κατά την ιδέα
του, ήταν ικανός να προξενήσει μεγάλη συγ-
κίνηση σ' αυτήν που θα τον άκουσε.

Αντιστοίχως, την ώρα που η Κυρία με τα μαύ-
ρα περούκες μπροστά του, εκείνη την ώρα ά-
κρωτός, ξεχώρισε την πρώτη φράση που ήταν
και το κυριότερο μέρος του λόγου του. "Εμει-
νε λοιπόν με άνοιχτο το στόμα... Η Ίωάν-
να πέρασε και βρισκότανε ήδη άρκετά μακριά
όταν ο Ιππότης, που θυμήθηκε τον μετεξέ-
την φράση του, άρχισε να τρέχει για να την
προφθάσει.

Δεν σκέφτηκε καθόλου ότι το άπλούστερο
μέσο και το καταλληλότερο βέβαια, ήταν να
πάει στο σπίτι της κυρίας. Μά δεν μπορεί να
τά σκέπτεται κανείς όλα. Και ήταν άποφασι-
σμένος να μιλήσει άμέσως.

Μά όταν έστριψε την όδο Σαιντ-Άντουάν,
όρμηκε ότι ή θυα του Παρισιού είχε αλλάξει,
όπως άλλαζε η θάλασσα όταν ή μπόρα έρχε-
ται...

Πίσω άπ' την πραινάδα, στην σιά, ο
Μπαρνταλιάν νόμισε πως δέκρινε ένα πρόσω-
πο γυναίκας που τα λαμπρά μάτια της έφω-
τιζαν άστροπες καπάζοντας το πλήθος, που
φώναζε ύπνωσφα:

—Θάνατος στους ούγενότους!

Γιατί; Δέν υπήρχαν τώρα πια ούγενότοι στο
Παρίσι. "Η κ' άν υπήρχαν, κρυβόντανε!

"Άλλωστε η είδηση που υπεργράφη στο Σάιν-
Ζερμάν δεν είχε υποσχεθή την ήσυχία στην
πόλη;

Ο Μπαρνταλιάν είδε έξαφνα τον χρυσο-
χό, τον Κρουσέ και τον παντοπώλη, τον Κου-
σέ, τον Πεζού και τον Κερβιέ, να διασχίζουν
χωράφι της ομάδας και να λένε κάτι. Μόλις
φείγανε η φωνές δυναμώνανε.

—Θάνατος στον Μπερόν! Θάνατος στον
Άλμπρέ!

Τότε ο Κρουσέ, ο Πεζού και ο Κερβιέ ήρ-
θαν να ταποθετηθούν στο άριστερο μέρος της
γεφυράς, τρία βήματα μακριά άπ' τον Ιππότη.

—Μά τον Πιλάτο και τον Βαροβά! μου-
μούρισε εκείνος, νομίζω ότι θα δώ σήμερα
πολύ ενδιαφέροντα πράγματα!...

Το πλήθος εξακολουθούσε να αλλάζει:

—Κάτω η συνθή-
κη του Σάιν-Ζερ-
μάν! Θάνατος στους
καθιλιώτες!

Ο Κρουσέ έφωτισε
τα μάτια του προς
το παράνοσο στο ό-
ποιο ο Μπαρντα-
λιάν νόμισε ότι διέ-
κρινε ένα γυναίκετο
πρόσωπο. Αυτή την
φορά όμως δεν άνακατόνευσε με διβλία, κύριε.

—Με συγχωρείτε, έρχομαι από επαρχία, εί-
πε ο Μπαρνταλιάν. Ά! λοιπόν αυτοί εκεί εί-
ναι ο Χασάν, ο παντοπώλης και ο χρυσο-
χός; Όρα! είμαι πολύ ευχαριστημένος
που τους γνώρισα.

—Οι τρεις μεγάλοι φίλοι του δυνκός Γκί-
ζη! συνέχισε ο άστος με ένθουσιασμό.

—Αλλά! Μεγάλη τιμή για τον κύριο
Γκίζη!

—Βέβαια, κύριε! είναι οι υπερασπιστά της
θρησκείας.

—Ποιάς άπ' όλες; ρώτησε ψυχρά ο Μπαρ-
ταλιάν.

—Ποιάς; Έκανε ο άνθρωπος κατάπληκτος.
Μά της δικής μας, κύριε! Της θρησκείας του
πάντα! του βασιλέως! της βασιλείας! του
μεγάλου μας Γκίζη! του λαού!

—Ά! πολύ όρατα! Και τί λέγει αυτή η
θρησκεία μας; Γιατί βέβαια μια θρησκεία που
άνηκει σε τόσους ανθρώπους θ' άνήκει λίγο και
σε μένα...

—Τί λέγει;... Άκούστε!

Την στιγμή αυτή, ο Μπαρνταλιάν έφθανε
κοντά στην ξύλινη γέφυρα. Εκεί, η άτέλειω-
τες μάζες του πλήθους ξεσπούσαν σε άδιάκο-
πες κραυγές:

—Ζήτω ο Γκίζης!... Θάνατος στους ού-
γενότους!

—Άκούτε; είπε ο άστος. Άκούτε τον λαό;
Λοιπόν το ξέρετε βέβαια, φωνή λαού, φωνή
θεού!

—Όστε, ρώτησε ο Μπαρνταλιάν, είναι ο
Θεός που φωνάζει τη στιγμή αυτή; θάνατος
στους ούγενότους;

—Μάλιστα, κύριε! Και ο Θεός επίσης εί-
ναι που, με τη φωνή του λαού του, ζητωκραυ-
γάζει τον μεγάλο Γκίζη που εισέερχεται σήμε-
ρα στο Παρίσι και θα περάσει από δω για να
πάει στο Λούβρο! Ζήτω ο Γκίζης! Θάνατος
στον Μπερόν! Θάνατος στον Άλμπρέ!

Μια δυνατή σφοδρία χώρισε τον Μπαρντα-
λιάν άπ' τον σύντροφό του. Ένα τάγμα στρα-
τιωτών όπλισμένων άνοιγε τόπο για να περά-
ση έλευθερά ο Έρικός Γκίζης ο όποιος πλη-
σιάζε.

Ο Μπαρνταλιάν είχε ταποθετηθή στην άρ-
χή της γεφυράς, κοντά στο πρώτο σπίτι της
άριστεράς πλευράς το όποιον προφανώς ήταν
εγκαταλειμμένο, γιατί τα παράθυρά του ή-
ταν κλειστά, ενώ όλα τα άλλα σάνα ήταν γε-
μάτα θεατές που πλημμύριζαν και της
στεγές ακόμα.

Έν τω μεταξύ, ο Ιππότης παρατήρησε ότι
το πρώτο σπίτι της δεξιάς πλευράς που βρι-
σκότανε απέναντι άκριδώς στο εγκαταλειμ-
μένο σπίτι ήταν επίσης κλειστό: Ένα μόνο πα-
ράθυρο ήταν άνοιχτό, μα το παράθυρο αυτό
κρυβότανε μέσ' στην πυκνή πραινάδα ενός
κισού που το σκίαζε δολιχάκη.

Πίσω άπ' την πραινάδα, στην σιά, ο
Μπαρνταλιάν νόμισε πως δέκρινε ένα πρόσω-
πο γυναίκας που τα λαμπρά μάτια της έφω-
τιζαν άστροπες καπάζοντας το πλήθος, που
φώναζε ύπνωσφα:

—Θάνατος στους ούγενότους!

Γιατί; Δέν υπήρχαν τώρα πια ούγενότοι στο
Παρίσι. "Η κ' άν υπήρχαν, κρυβόντανε!

"Άλλωστε η είδηση που υπεργράφη στο Σάιν-
Ζερμάν δεν είχε υποσχεθή την ήσυχία στην
πόλη;

Ο Μπαρνταλιάν είδε έξαφνα τον χρυσο-
χό, τον Κρουσέ και τον παντοπώλη, τον Κου-
σέ, τον Πεζού και τον Κερβιέ, να διασχίζουν
χωράφι της ομάδας και να λένε κάτι. Μόλις
φείγανε η φωνές δυναμώνανε.

—Θάνατος στον Μπερόν! Θάνατος στον
Άλμπρέ!

Τότε ο Κρουσέ, ο Πεζού και ο Κερβιέ ήρ-
θαν να ταποθετηθούν στο άριστερο μέρος της
γεφυράς, τρία βήματα μακριά άπ' τον Ιππότη.

—Μά τον Πιλάτο και τον Βαροβά! μου-
μούρισε εκείνος, νομίζω ότι θα δώ σήμερα
πολύ ενδιαφέροντα πράγματα!...

Το πλήθος εξακολουθούσε να αλλάζει:

—Κάτω η συνθή-
κη του Σάιν-Ζερ-
μάν! Θάνατος στους
καθιλιώτες!

Ο Κρουσέ έφωτισε
τα μάτια του προς
το παράνοσο στο ό-
ποιο ο Μπαρντα-
λιάν νόμισε ότι διέ-
κρινε ένα γυναίκετο
πρόσωπο. Αυτή την
φορά όμως δεν άνακατόνευσε με διβλία, κύριε.

—Με συγχωρείτε, έρχομαι από επαρχία, εί-
πε ο Μπαρνταλιάν. Ά! λοιπόν αυτοί εκεί εί-
ναι ο Χασάν, ο παντοπώλης και ο χρυσο-
χός; Όρα! είμαι πολύ ευχαριστημένος
που τους γνώρισα.

—Οι τρεις μεγάλοι φίλοι του δυνκός Γκί-
ζη! συνέχισε ο άστος με ένθουσιασμό.

—Αλλά! Μεγάλη τιμή για τον κύριο
Γκίζη!

—Βέβαια, κύριε! είναι οι υπερασπιστά της
θρησκείας.

—Ποιάς άπ' όλες; ρώτησε ψυχρά ο Μπαρ-
ταλιάν.

—Ποιάς; Έκανε ο άνθρωπος κατάπληκτος.
Μά της δικής μας, κύριε! Της θρησκείας του
πάντα! του βασιλέως! της βασιλείας! του
μεγάλου μας Γκίζη! του λαού!

—Ά! πολύ όρατα! Και τί λέγει αυτή η
θρησκεία μας; Γιατί βέβαια μια θρησκεία που
άνηκει σε τόσους ανθρώπους θ' άνήκει λίγο και
σε μένα...

—Τί λέγει;... Άκούστε!

Την στιγμή αυτή, ο Μπαρνταλιάν έφθανε
κοντά στην ξύλινη γέφυρα. Εκεί, η άτέλειω-
τες μάζες του πλήθους ξεσπούσαν σε άδιάκο-
πες κραυγές:

—Ζήτω ο Γκίζης!... Θάνατος στους ού-
γενότους!

—Άκούτε; είπε ο άστος. Άκούτε τον λαό;
Λοιπόν το ξέρετε βέβαια, φωνή λαού, φωνή
θεού!

—Όστε, ρώτησε ο Μπαρνταλιάν, είναι ο
Θεός που φωνάζει τη στιγμή αυτή; θάνατος
στους ούγενότους;

—Μάλιστα, κύριε! Και ο Θεός επίσης εί-
ναι που, με τη φωνή του λαού του, ζητωκραυ-
γάζει τον μεγάλο Γκίζη που εισέερχεται σήμε-
ρα στο Παρίσι και θα περάσει από δω για να
πάει στο Λούβρο! Ζήτω ο Γκίζης! Θάνατος
στον Μπερόν! Θάνατος στον Άλμπρέ!

Μια δυνατή σφοδρία χώρισε τον Μπαρντα-
λιάν άπ' τον σύντροφό του. Ένα τάγμα στρα-
τιωτών όπλισμένων άνοιγε τόπο για να περά-
ση έλευθερά ο Έρικός Γκίζης ο όποιος πλη-
σιάζε.

Ο Μπαρνταλιάν είχε ταποθετηθή στην άρ-
χή της γεφυράς, κοντά στο πρώτο σπίτι της
άριστεράς πλευράς το όποιον προφανώς ήταν
εγκαταλειμμένο, γιατί τα παράθυρά του ή-
ταν κλειστά, ενώ όλα τα άλλα σάνα ήταν γε-
μάτα θεατές που πλημμύριζαν και της
στεγές ακόμα.

Έν τω μεταξύ, ο Ιππότης παρατήρησε ότι
το πρώτο σπίτι της δεξιάς πλευράς που βρι-
σκότανε απέναντι άκριδώς στο εγκαταλειμ-
μένο σπίτι ήταν επίσης κλειστό: Ένα μόνο πα-
ράθυρο ήταν άνοιχτό, μα το παράθυρο αυτό
κρυβότανε μέσ' στην πυκνή πραινάδα ενός
κισού που το σκίαζε δολιχάκη.

Πίσω άπ' την πραινάδα, στην σιά, ο
Μπαρνταλιάν νόμισε πως δέκρινε ένα πρόσω-
πο γυναίκας που τα λαμπρά μάτια της έφω-
τιζαν άστροπες καπάζοντας το πλήθος, που
φώναζε ύπνωσφα:

—Θάνατος στους ούγενότους!

Γιατί; Δέν υπήρχαν τώρα πια ούγενότοι στο
Παρίσι. "Η κ' άν υπήρχαν, κρυβόντανε!

"Άλλωστε η είδηση που υπεργράφη στο Σάιν-
Ζερμάν δεν είχε υποσχεθή την ήσυχία στην
πόλη;

Ο Μπαρνταλιάν είδε έξαφνα τον χρυσο-
χό, τον Κρουσέ και τον παντοπώλη, τον Κου-
σέ, τον Πεζού και τον Κερβιέ, να διασχίζουν
χωράφι της ομάδας και να λένε κάτι. Μόλις
φείγανε η φωνές δυναμώνανε.

—Θάνατος στον Μπερόν! Θάνατος στον
Άλμπρέ!

Τότε ο Κρουσέ, ο Πεζού και ο Κερβιέ ήρ-
θαν να ταποθετηθούν στο άριστερο μέρος της
γεφυράς, τρία βήματα μακριά άπ' τον Ιππότη.

—Μά τον Πιλάτο και τον Βαροβά! μου-
μούρισε εκείνος, νομίζω ότι θα δώ σήμερα
πολύ ενδιαφέροντα πράγματα!...

Το πλήθος εξακολουθούσε να αλλάζει:

—Κάτω η συνθή-
κη του Σάιν-Ζερ-
μάν! Θάνατος στους
καθιλιώτες!

Ο Κρουσέ έφωτισε
τα μάτια του προς
το παράνοσο στο ό-
ποιο ο Μπαρντα-
λιάν νόμισε ότι διέ-
κρινε ένα γυναίκετο
πρόσωπο. Αυτή την
φορά όμως δεν άνακατόνευσε με διβλία, κύριε.

—Με συγχωρείτε, έρχομαι από επαρχία, εί-
πε ο Μπαρνταλιάν. Ά! λοιπόν αυτοί εκεί εί-
ναι ο Χασάν, ο παντοπώλης και ο χρυσο-
χός; Όρα! είμαι πολύ ευχαριστημένος
που τους γνώρισα.

—Οι τρεις μεγάλοι φίλοι του δυνκός Γκί-
ζη! συνέχισε ο άστος με ένθουσιασμό.

—Αλλά! Μεγάλη τιμή για τον κύριο
Γκίζη!

ΦΑΝΕΡΟ

"Αρρωστος.—Η Άντέλα... ή αγα-
πημένη μου γυναικόδλα... γλυκειά... τρυ-
φερή... άγγελος... θησαυρός!

Για το ός.—Είναι φανερό ότι ο άρρω-
στος παραληρεί.

ΟΠΩΣ ΤΟ ΠΑΡΕΤΕ

"Υπηρεσία.—Δέν ξέρω τί έπαθε ο
κύριος, κρατεί το κεφάλι του στα δυο του χέ-
ρια και φωνάζει: άδιάκοπα: "Ω! το φρικτό
θέμα! το φρικτό θέμα!

Κυρία.—Πού βρίσκεται;

"Υπηρεσία.—Στο σάλο, μπροστά
στο πορταίτο της κυρίας!

ΒΟΗΘΕΙΑ

—Έλατε γρήγορα, κύριε, σκοτώνουν κά-
ποιον στη γωνία!

—Άρξέ με ήσυχο, θα το διαβάσω αύριο
στης εφημερίδας!

ΑΠΟ ΠΑΙΔΙ Κ' ΑΠΟ ΤΡΕΛΛΟ...

"Ο μικρός.—(που μεπερδεύει τα λόγια
του).—Η μάνα δέν μπορεί να δεχθή με με-
γάλη ευχέρηση την πρόσκλησή σας για
την Πέμπτη... και είναι πολύ ευτυχισμένη
που δέν έάρθθ.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ...

Α.—Μου είπαν ότι μάθατε πόκερ στην
γυναίκα σας.

Β.—Ναι, είχα αυτήν την φαεινή έμπνευ-
ση. Το περασμένο Σάββατο, της κέρδισα το
μισό μισό μου.

ΕΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ

Ρωμαίος.—Οι υπορέτετε, κύριε άσφα-
λιστά, να μου άσφαλίσετε το σπίτι μου έναν-
τίον της πυρκαϊάς;

Jacques Césanne

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο μαρκήσιος ντε Μονκάντ, στον βαρώνο ντε Μορσέφφ.

Μαδρίτη, 22 'Απριλίου 1705.

«Θά ένθυμηστε θέβαια, αγαπητέ μου βαρώνε, την φίλια με την οποία θέλατε να με τιμάτε πάντα, όταν, εδώ και είκοσι τρία χρόνια, είχα στη Μαδρίτη την τιμή να κάνω την γνωριμία σας; Είσατε την εποχή εκείνη γραμματέας στην προεδρία του βασιλείου της Γαλλίας... Χωροθήκαμε, αλοιμονοί! για να ακολουθήσετε ένα προς ένα τους σταθμούς της ένδοξης σταδιοδρομίας σας, και τώρα, ιδού είσαι προεδρεύς του ισχυρού κυρίου σας στη Χάγη. Ουάμαι πάντα με θαθεία συγκίνηση τα δείγματα της αφοσίωσης, με τα οποία με είχατε περιβάλλει στην μακρινή ήδη εκείνη εποχή του δίου μας, και εν όνόματι αυτών τολμώ σήμερα να σας ζητήσω μια χάρι:

«Επειτα από λίγο καιρό, που εγκαταλείψατε την Μαδρίτη, απέκτησα ένα γιού, στον οποίο προσπάθησα να δώσω, δεν αμφιβάλλετε θέβαια, την θετική και αυστηρή ανατροφή, που εκ παραδόσεως ακολουθεί η οικογένειά μου. Το χλιμαράκι αυτό παιδί, αργοπορημένος καρπός ενός ευτυχισμένου γάμου, μου έδινε πάντα της πιο λαμπρές ελπίδες, όταν η κακή τύχη θέλησε να ερωτευθή μια νέα, υπερβολικά όμορφη, με την αλήθεια, που χάρεσε μ' ένα θάνατο τσιγγάνων, σ' ένα θέατρο της Σεβίλλης. Από την στιγμή εκείνη δεν απομακρύνθηκε ούτε μέρα, ούτε νύχτα από κοντά της. Επάλαιψα μ' όλη την δύναμή μου κατά της κλίσεως αυτής, που όλοένα μεγάλωνε, και η οποία ήταν τόσο ανίατα του έννοιατος, που έφερε και το αίμα του, μα δεν επέτυχα τίποτα. Ήμουν έτοιμος να καταφύγω, επί τέλους στο έσχατο μέσον, και να κλείσω την δεσποινίδα σ' ένα μοναστήρι, όπου θα αποτελούσε μ' ένα τρόπο ευσεβή το υπόλοιπο της ζωής της, μα ο δυστυχισμένος γιός μου, προλαβάνοντας τα σχέδιά μου, τώπασε και πέρασε τα Πυρηνία με το αντικείμενο του πάθους του. Κατώρθωσε να μάθω έκτοτε, ότι και οι δύο τους κατέφυγαν στην πρωτεύουσα των Κάτω-Χωρών, και ότι ο νεαρός κύριος, αφού προηγουμένως υπέγραψε στην εν λόγω δεσποινίδα μια υπόσχεση γάμου, έτοιμαζόταν να την παντρευτεί μια μέρα, μπροστά σ' έναν ύποπτο και υποχρεωτικό παππά. Ο Θεός θα μάς επιτρέψει ίσως, πολυαγαπημένε μου φίλε, ν' αποφύγουμε αυτό το ατύχημα. Θά το θεωρήσω ως ανεκτίμητη εκδούλευση, αν θα κατορθώσω να συλλάβετε τους φονιάδες. Δεν θα πρέπει όμως να επιπλήξετε τον γιό μου—επειδή δεν φαντάζομαι ότι θα φθάσετε σε υιόν απόφασι την οποία ο πατέρας δεν κατόρθωσε ακόμη να πάρη—αλλά ν' αποσπάσετε απ' αυτή την κόρη, δίδοντάς της ένα ποσό, όσο δήποτε σημαντικό και αν είναι, την ανεπίσημη υπόσχεση, που της έδωσε ο γιός μου, και έπειτα να μάς κανη την χάρι να εξαφανισθή όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Θά της υποδείξετε, φίλε μου, ότι αυτός είναι ο αποτελεσματικότερος και ο πλέον αξιοπρεπής τρόπος και για τους δύο, να δοθί ένα τέλος σε μια κατάσταση, που ήδη διήρκεσε πολύ, και αν δεν θελήση να υποταγθή, θα χειροτερεύσει την θέσι της, και ότι δεν πρέπει ποτέ να προκαλή κανείς την αγανάκτηση ενός Άρχοντος της Ισπανίας. Όσο για τον γιό μου, θα αναγνωστέ τον τρόπο της ζωής του, και για να μωρσέφφ να επιστρέψω με το καλό κοντά μας, σ'ας ανοίγω γι' αυτόν απεριόριστη πίστις.

«Σας ευχαριστώ, φίλε μου, και σ'ας παρακαλώ να δεχθίτε την έκφρασι κ.τ.λ... κτλ.»

Ο βαρώνος ντε Μορσέφφ στην Αυτού Έξοχότητά τον κ. Μαρκήσιο ντε Μονκάντ.

Χάγη, τη 25 'Ιουνίου 1705.

«Θά ήταν απεριγραπτή η χαρά μου, που έμαθα τα ευχάριστα νέα, όσον αφορά την υγεία της Έξοχότητός Σας, (επειδή δεν λησμονώ ποτέ της ευεργεσίας με της όποιες με είχατε υποχρεώσει άλλοτε), αν δεν είχα μάθει ταυτόχρονα, ότι η συμπεριφορά του πολυαγαπημένου σας υιού έγινε για την Έξοχότητά σας μια σοβαρωτάτη άφορη φροντίδων. Και ευγνωμονώ τον Θεό, που, μου επιτρέπει, εντός

Δεν απομακρύνεται ούτε μέρα, ούτε νύχτα από την όμορφη τσιγγάνα...

του μέτρου των αδυνάτων μου μέσων, να φανώ χρήσιμος στην Έξοχότητά σας. Μόλις πήρα το γράμμα σας στα χέρια, άμέσως άρχισα της έρευνάς μου, για να ανακαλύψω τους νεαρούς φονιάδες. Δεν άργησα να το κατορθώσω. Ο κ. υιός σας διέκρινε μαζί με την δεσποινίδα Τσικίτα σ' ένα φτωχικό δωμάτιο του ξενοδοχείου «Πι-Έκν», όπου έρχονται να πιούν, να ξεφαντώσουν, και, κάποτε ν' αναπαυθούν, οι μανιάδες, που φέρνουνε κάθε πρωί στην πόλη τα προϊόντα των γαιών των. Ο νεαρός κύριος ανακαλύφθηκε μέσα σ' αυτό το ίδρυμα, έφερε στήs αρχές μερικές δυσκολίες, όσπου να ομολογήση πως ήταν πράγματι ο υιός της Γμετέρας Έξοχότητος, του κ. μαρκησιού ντε Μονκάντ, επειδή είχε καταλάβει εκεί μ' ένα ψεύτικο όνομα. Άλλα βλεπόντας πόσο καλά ήμουν πληροφορημένος, δεν είδατε καθόλου να παραδεχθί την πραγματική του ταυτότητα.

«Νουίζω ότι μπορώ να δεβαιώσω την Γμετέραν Έξοχότητά, ότι είχα φθάσει σε μια ψυχολογική στιγμή της ζωής του κ. υιού σας και της φίλης του. Χωρίς αμφιβολία αγαπιούνται πολύ, μ' έναν παράφορο έρωτα' αλλά αναμνησθήτε πως πάλιν, ευρισκόμενοι αντιμέτωποι με της χειρότερες στενοχώριες της

ζωής, άρχισανε ίσως, να αντιλαμβάνονται ότι μπήκανε σ' ένα φοβερό αδιέξοδο. Η συνθήκες αυτές ήσαν θέβαια πολύ εύνοϊκές για να έρθουμε σε κάποια συμφωνία. Έπειτα και πολλά δάκρυα, που χύσανε και οι δύο τους και που με είχαν συγκινήσει βαθύτατα, έδεσποινίς Τσικίτα μου παρέδωσε την γραπτή υπόσχεση, που είχαν υπογράψει ο κ. υιός σας, και ήταν τόσο μεγάλη η αφοσίωσή της, που δεν θέλησε να δεχθί τίποτα εις αντίλαγμα. Είχε την καρδιά συντριμμένη! Όπως έλεγε. Η ζωή δεν θά είχε πιά γι' αυτή κανένα από τα θέληγτρα που άγανά κανείς... Συνεπώς τί την ένδιεφερε πιά; Και έπειτα από της επίμονες παραλήσεις του κ. υιού σας, απέφασε να δεχθί το ποσό των πνήγτων χιλιάδων φλωρινίων (δηλαδή 750.000 φράγκα τωρινά), που ώρισε ο ίδιος, και τα οποία θά επιστρέφουνε σ' αυτή την νεαρή και δυστυχισμένη ύπαρξη να ζήσει εξασφαλισμένη από κάθε ανάγκη. Ο κ. υιός σας βρισκόταν σε μεγάλη ένδεια. Το δώσωσα είκοσιπέντε χιλιάδες φλωρίνια για να επαναρλήσει την ζωή του και να επιστρέψω στην Μαδρίτη, περνώντας από το Παρίσι, όπου λογαριάζει να μείνη μερικές μέρες.

«Βεβαιώθηκα πως η δεσποινίς Τσικίτα έφυγε γά το Λονδίον. Όσον αφορά τον κ. υιόν σας, θά εγκαταλείψω την Χάγη άμεσα κλητός για να επιστρέψω στην Γαλλία. «Είμαι ευτυχής που μπόρεσα να εκπληρώσω τας επιθυμίας της Γμετέρας Έξοχότητος, και την παρακαλώ να με θεωρή πάντοτε ταπεινό και αφοσιωμένο της δουλι κ. τ. λ. κ. τ. λ.»

Ο μαρκήσιος ντε Μονκάντ, στον βαρώνο ντε Μορσέφφ.

Μαδρίτη, 30 'Ιουλίου 1705.

«Έλαβα με μεγάλη έκπληξη μου την επιστολή σας, προερχόμενη εκ Χάγης, αγαπητή και γρήγορη φίλε μου. Αλοιμονοί έμενα χωρίς απογόνους, έτσι όπως μ' είχατε γνωρίσει την εποχή που είχαμε την ευτυχία να συνδυόμαστε με φίλια, εδώ και είκοσι τρία χρόνια πρίν. Ο Ήριστος δεν θέλησε διόλου να καποφορήση η έννοιά μας, και η μαρκησία άδικα δεν μπόρεσε να παρηγορηθή γι' αυτό. Αλοιμονοί έχι... δεν έχω κανένα γιό, πολυαγαπημένε μου φίλε. Και μου χρειάζονται αυτή η θλιβερή βεβαιότητα για να μη παρυσωθώ από την τόσο ζωηρή αληθοφάνεια της ιστορίας, που μου διηγηθήκατε. Έπέστατε, δυστυχώς, θύμα δύο θρασυτάτων κατεργάρδων, οι οποίοι, ασφαλώς από κάποια συμπαισι πληροφορηθήκανε της παλκής μας σχέσης. Θά λάβετε με το παρόν ταχυδρομείο μίαν άπόδειξι έδωμηνταπέντε χιλιάδων φλωρινίων. Είμαι ήδη άρκετά στενοχωρημένος για τις άνησυχίες που σ'ας έπροξένησα θέβαια μου με ευχαριστώ την Θεία Πρόνοια, που μου έδωσε την ευκαιρία να μάθω νέα απ' ένα φίλο γι τον οποίο αισθανόμουν βαθύτατη συμπάθεια, και του οποίου η άγνωση έχει μείνει πάντοτε τόσο ζωντανή μέσα στη μνήμη μου.

«Χαίρετε εξαίρετέ μου φίλε, δεν ξερω πως να σας ευχαριστήσω για την προσοχή που δείξατε να με εξυπηρετήσετε, τον καιρό που δύο κατεργάρδες κατεχόντω της ευγενείας σας.

«Αδυσχετηθήτε να πιστέψετε εις την έκφρασι, κτλ... κτλ.»

Διά το πιστόν της αντιγραφής:

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

ΑΠΟΨΕ

Έσ'ην' άπόψε άγάπη μου στο πάγκο, να δεχτώ την άνοιξι που πρόβαλλε στα δένδρα και στη σέρα, μα τότε και λυπήθηκα—ήταν τόσο θλιβερό!—καθώς άργά το σκέπαζε η κουρασμένη έσπερα....

Κι' ως είδα που έπεςαν τα φύλλα της βραγίης, —λάδες που της σύντριψαν η μαρμές του χειμώνα— και σκόπισαν σάν δειρα σμά 'κει σε μερές που έθαιλαν κομψές χαρές άλλωτ' ένός άνθδων,

Μου μάτωσαν την θλιβερή στωχούλα μου καρδιά. Κι' άκόμα ως αντίκρισα με τη ματιά σβουμένη το ξεθαμμένο άπ' της βροχής παγκάκι, την παλιά την σπιντοριά μας μάτια —διμένα!—να προσμένεις....

ΓΙΖΕΜΩΛ

ΑΝΤΙΟ

Ήταν ένα του 'Ιούλη σούρουπο ευδιασμένο και χαρούμενο.

Ήσουν βαλτωμένοι κοντά μου σε δημοφο δάσος άνω άπ' τα μεγάλα δένδρα.

Τ' άδωσο μου γλυκό προσώπα μου χαμογελοῖσες παράξενα, κι' έγώ χωρίς να το καταλαβαίνω έβρισκα ενθαρσίνηση ν' άπαντώ στα χαμόγελά σου!

Τι σπινές άλήθεια ευάριστες που πέρασα δίπλα σου άγαπημένο παιδί!

Πέρασε η όμορφη μέρα, χωρίς να την καταλάβω με την γλυκιά συντροφιά σου που κάθε στιγμή μου γινόταν μ' άπασοίτη. Και μέε τ' ατύχητο που μάς ξεαναγύριζε στην πόλη έτυχε να βορθεθί δίπλα μου, και μου διηγηθήκες όλη την ιστορία της πονεμένης ζωής σου και της έλπίδας σου για το μέλλον που άγνωστο άπλώνεται μπροστά σ' όλους μας!

Κι' ήταν άλήθεια λυπηρή η ιστορία της ζωής σου!

Μέσ' στα λόγια και στήs άγνης σκέψεις σου, μέσ' την ψυχή σου όλη βρήκα κάτι άπ' την δική μου ψυχή!

Είκοισα, πόσο τρυφερή και τίμια είν' η καρδιά σου!

Ο δούλος μάς φάνηκε τόσο λίγος, τόσο μικρός! Και μόντες σάν πλησίαζε να φτάσωμε. Πόσο θέλει να μην τέλειωνε ποτέ κι' έτσι μέσ' την νύχτα και με σ'ας δίπλα μου να ταξιδεύω όλο τον καιρό μου.

Πάντα η ίδια άγωνία: —Τάνα θά ζήση;—

«Ενα άγνωστο ή σπιντοριό—το ψυχροάγγιμα—φρονόκει το στήθος του γέρου. Έπειτα ένας έλαφρός, πολύ έλαφρός δίχας... Και κατόπιν... ήσυχια... γαλήνη θανάτου!...»

Εγώ είμ' ευχαριστημένη με της άγνης χαράς της στιγμής, που πέρασα δίπλα σου. Και δεν ήτο τίποτα παραπάνο. Όχι καν να σε έκανώ! Αυτό μάλιστα δεν το θέλω!...

Μη ζήτας και σ' τίποτ' άλλο!

Αντίο μικρούλη μου για πάντα...

Είκοισα την ψυχή σου και μέσ' στον σκεπασμένο ούρανό της ζωής μου θά μένη σάν άστράλα λαμπρό η άνάμνησίς σου!

Αντίο, μικρό μου...

ΛΟΡΕΤΤΑ

ΔΕΝ ΓΥΡΝΟΥΝ;

Άπόψε, που ζωντάνευε το μυρομένο άγέρι τους πόθους που μάς φλόγισαν σε μια παλιά έποχή, πήρα το δρόμο πύφονε σ' αγαπητά μας μέρη, όταν σε είχα ζωντανή εκεί στην έξοχή.

Έκει που κάθε δειλινό του ήλημιέν' Άπρίλη, που η καρδιάς μας έννοιθαν έρωτικές χαρές, κι' έρωτομυήματα πουλιά, έμιλίγαμε τα χείλη, κι' η νύχτα μάς έσέπαζε με λάμψεις πλάσμες.

Γονάτισα μπρος στην ιαή και φίλησα το χέμα που μάς έδέχτηκε μαζί, της μαγικής βραδυής, μα γιατί άργησες νάρθης; Μεσάνυχτα! κι' άκόμα

δεν φάνηκες ανάμεσα στών δέντρων της σκιάς.

.... Τίποτε... Μόν' από, μακριά κάποιο

κούλλι άλύχτα κι' άκούστηκε λυπητερή του κοίκου ή φωνή. Και σε περιμένα νάρθης σάν φάντασμα τη

νύχτα. Μά δεν γυρνούν στα μέρη τους ποτέ τους οι

νεκροί;

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΜΟΥΤΑΦΗΣ

ΣΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΟ

Έσύ, που πέρασες παρά τον τόσο ξεπεσμό σου κι' άργά για την χαμένη σου ζωή τώρα μιλάς σά γερασμένο γίγαντα πως βλέπεις το «Έγώ»

και πως γι' αυτό όλημερίς παρά παραμιλάς!

Είσαι τρελλός. Κι' όμως ποτέ-ποτέ δεν το

κ' όσο ο κόσμος να στο 'π'η, έσύ γι' αυτό γε-

νύχτα και μέρα άκούραστα τη σκέψη σου πα-

δίχως να βοθς το νόημα του κόσμου που ζη-

Κι' όμως μια μέρα θρίσκοντας πως όλα είναι

θά δής πως κατοικήλυσες μέσ' στο γκορεμό

κι' άπογοιγίζοντας σιγά το πολυμένο θέλημα

τ' άνοῖσια χειρόγραφα θά δής στεγνή πορά.

ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΡΜΟΥΑΗΣ

Ε Δ Ω Κ' Ε Κ Ε Ι

Στο βάθος, του φτωχικού δωματίου, έζωνοῖται η άσπρη μορφή ενός γέρου. Στο πρόσσπό του άπλώνεται η χλωμάδα του θανάτου, τα

μάτια του είναι σδιωμένα κι' αλλοίωτα...

Ένας γιατρός παραστέκει, και μερικοί άλλοι που τον κυττύνε κατάματα σάν για να μαντέψουν της σκέψης του...

Πάντα η ίδια άγωνία: —Τάνα θά ζήση;—

«Ενα άγνωστο ή σπιντοριό—το ψυχροάγγιμα—φρονόκει το στήθος του γέρου. Έπειτα ένας έλαφρός, πολύ έλαφρός δίχας... Και κατόπιν... ήσυχια... γαλήνη θανάτου!...»

Εγώ είμ' ευχαριστημένη με της άγνης χαράς της στιγμής, που πέρασα δίπλα σου. Και δεν ήτο τίποτα παραπάνο. Όχι καν να σε έκανώ! Αυτό μάλιστα δεν το θέλω!...

Μη ζήτας και σ' τίποτ' άλλο!

Αντίο μικρούλη μου για πάντα...

Είκοισα την ψυχή σου και μέσ' στον σκεπασμένο ούρανό της ζωής μου θά μένη σάν άστράλα λαμπρό η άνάμνησίς σου!

Αντίο, μικρό μου...

Είκοισα την ψυχή σου και μέσ' στον σκεπασμένο ούρανό της ζωής μου θά μένη σάν άστράλα λαμπρό η άνάμνησίς σου!

Αντίο, μικρό μου...

Β. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

Γλυκειά μου! πόσους στεναγμούς δεν άφηκα για σένα; και τη ζωή μου έρρόντισα με δάκρυα πονεμένα;

Πόσες φορές έθρήνησα τα νεύατα μου τα άδεια, πόσες φορές σου έφραλα με στίχους τόσο χάρδια;

Μά σ' όποτε δεν έννοιωσες τον μυστικό μου πόνο, όνειρο διαμαντόμορφο έχεις ψηλά το θρόνο!

Έμε μου τον χαμήλωσε του κόσμου η άπάτη, γι' αυτό το δάκρυ κάποτε άργουλά άπ' το μάτι.

Ποιός ούρανος έχαρισε την όμορφή σ' έσένα; και ποιά μου μοίρα άπνοι σε γνώρισε με μένα;

Ήθελα να σου τ'έλεγα μα δύναμη δεν έχω εμπρός σου αν ένόσκομαι ή μακριά σου τρέχω. Νά σου μιλήσω δεν μπορώ! όσο περνά ο χρόνος πληθαίνει μέσα στην καρδιά του έρωτά σου ο πόνος.

ΕΥΓΥΧΗΣ Γ. ΞΑΝΘΟΥΛΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Έκει στον δημοφο κήπο που φροντάνουν η τριανταφυλλίς, και τα πουλιάα κελαδούν χαρούμενα στα δέντρα, ένα άνοιξάτικο πρωί—ποιν βγή άκόμα ο ήλιος—το κοινό άεράα μούφερε σ' αυτιά μου ένα παραπονεμένο ψιθύρισμα που μ' έκανε ν' ανατριχιάσω!...

Στην άκρη σε μια τριανταφυλλιά, ένα μοναχικό άλικο τριαντάφυλλο, όπως το κονοῖσε ο άέρας άπνε τον παραπονετικό του ψιθύρο να ξεγίνεται γύρω του...

Ο ψιθύρος γινόταν τώρα πιά διαφωτισμός και μπόρεσα να ξεχωρίσω λίγα λόγια που άνηύσαν θαδεία στην ψυχή μου...

... Πόσο κακό, πόσο άπνοια είναι οι άνθρακοι... Έρχονται και μάς ξεριζώνουν τόσο σκληρά απ' την άγκαλιά της μανούλας μας...

Καλά και μάς κρατούν άσες-άσες και τι κομμάτι χροάκι που μάς βάσανε απάλα, σ' ένα όρατο άνδραγόνα!...

Πόσες όμως φορές—του αλλοίμονο είναι και η περσιόστερης—μάς μωρδούν;... Και τα μικρά μας φύλλα, σέρονται τότε—τα φτωχά!—απ' τον παραμυθό άέρα εδώ κι' εκεί... κι' άδύνατα έπατάσσονται στη δύναμή του...

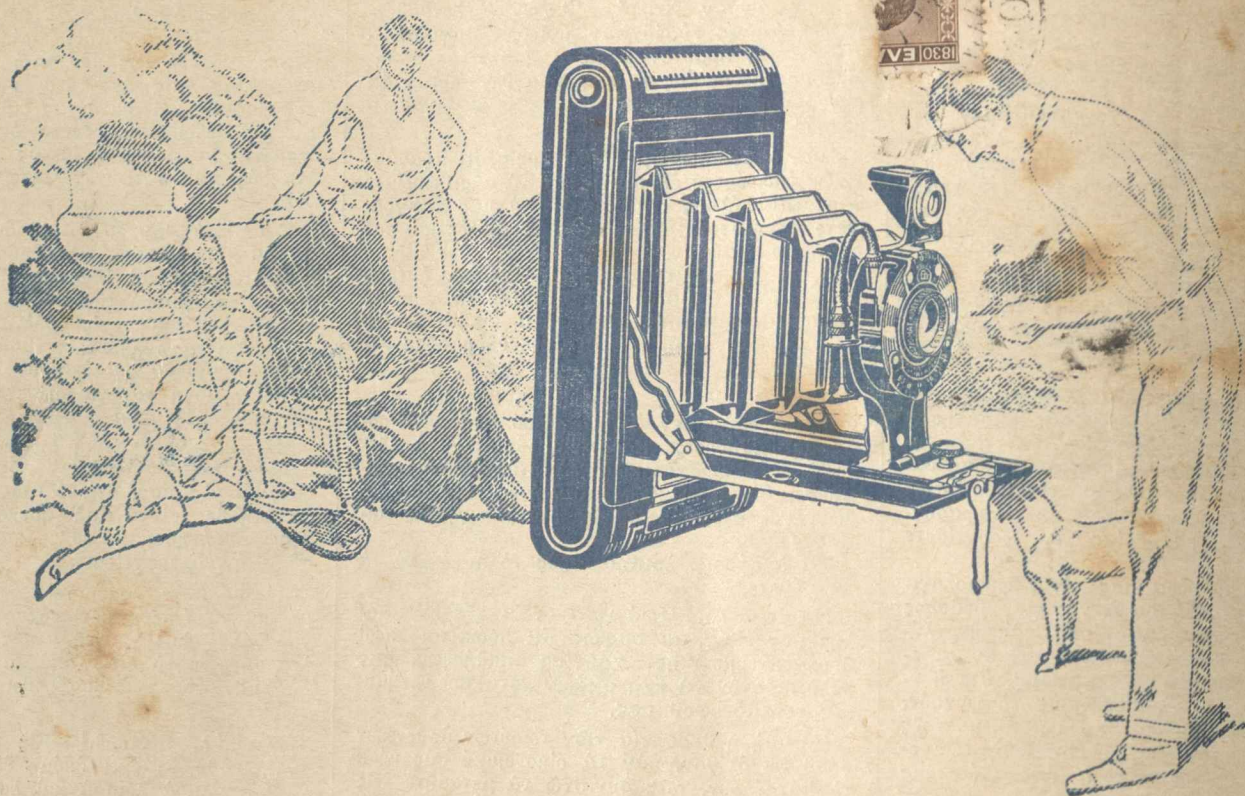
Είμενα μοναχο! Το σπασοκακό κλάμμα της δόλιας μανούλας μου, που άρνει τα χαμένα μου άδέλφια, μου έσχιζε κάθε τόσο την καρδιά...

Θά ζήσω τουλάχιστο έγω, πολύ καιρό κοντά της;... Ποιός ξέρει;... Και ό το φτωχό τριαντάφυλλο όλο ψιθυρίζει το άδω του πικρόπονο που έμεινε ατέλειστο...

Ένας διαβάτης περνώντας εκείνη τη στιγμή μπόρεσε άπ' την τριανταφυλλιά, κι' αντίκριώντας το όμορφο και μωροδάτο, άπλωσε το χέρι και τ'άπασε!...

Φτωχό τριαντάφυλλο!... Δεν περιμένα ποτέ να άληθύνουν τόσο γρήγορα τα λόγια σου...

Ν.

Διατηρήσατε ζωντανές τῆς διακοῆς σας μὲ ἓνα **KODAK**

ΠΡΟΤΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΑΥΤΕΣ Η ΩΡΑΙΕΣ
ΜΕΡΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ
.....ΤΙ ΚΑΝΕΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΤΗΡΗΣΕΤΕ
ΠΑΝΤΑ ΖΩΝΤΑΝΗ ΚΑΘΕ ΣΚΗΝΗ, ΚΑΘΕ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, ΚΑΘΕ ΡΟΜΑΝΤΖΟ, ΚΑΘΕ
ΦΙΛΟ ΣΑΣ

ΑΚΡΙΒΩΣ ΟΠΩΣ ΤΑ ΕΙΔΑΤΕ;

Τίποτε . . . Ενώ μπορείτε νὰ τὰ ξαναζήτετε συνεχῶς καὶ
ὁποτεδήποτε θελήσετε ὅλο τὸ χειμῶνα καὶ τὰ χρόνια
ποὺ ἔρχονται.

ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΟ ΜΕ ΕΝΑ

KODAK,

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΣΦΑΛΕΣ

κοιτᾶτε ἀπλῶς τὸν σκοπευτὴ, πατᾶτε τὸ ἐλα-
τήριο «κλικ» καὶ ἡ φωτογραφία εἶνε παρμένη.

Διὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα γεμίσατε τὴν μηχανὴν σας

μὲ **KODAK FILM,**

ΤΟ ΦΙΑΜ ΠΟΥ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΤΙΣ ΚΑΛΕΣ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ. ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

KODAK

ΜΕ ΕΝΑ ΦΙΑΜ **KODAK** ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ
ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΑΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΑΠΟΚΤΗΣΙΝ ΚΑΛΩΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΣΦΑΛΕΣ